

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:42 • 7 Şubat '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Vahşi kapitalizmin tarihi 1000 operasyonların tarihidir!

28 Ocak 1921: Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı

28 Ocak 1998: Mehmet Topaloğlu ve 2 arkadaşı

"Dün yapıldı, bugün de yapılır , yarın da yapılacaktır!"

Mesut YILMAZ

**Bu
Kanlı
Tarihe
İşçi Sınıfı Son Verecek!**

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-6
Devlet Terörü.	7
Kamu Çalışanları Hareketi	8
Sınıf Hareketi	9-11
Bültenler'den	12-13
Emep Eleştirisi (Orta Sayfa)	14-16
Toplumsal Yaşam	17
Zindanlar'dan	18-19
Uluslararası Politika	20-23
Devrimci Mücadale'ye Yanıt.	26
Ekim'den	26-27
Mücadale Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:42 ● 7 Şubat 1998
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok.Karakas İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL, Tel: 0 (216) 4886705

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Çete Devleti Baskı ve Katliama Doymuyor..

Hesap Soralım!

Sermayenin uluslararası saldırıları tüm dünyada benzer ve farklı biçimlerde sürüyor. Bunlardan sürekli gündemde olanı ve ülkemizde de hiç gündemden düşmeyişi özelleştirmedir. Bugünlerde termik santrallerin ardından Tekel'in özelleştirilmesi söz konusudur. Eğer karşı konulmazsa bunu başka özelleştirmeler izleyecektir. Bu özelleştirmelerin getirecekleri ise ortadadır; daha fazla sömürü, daha fazla açlık, emperyalizme daha fazla bağımlılık.

Uluslararası sermayenin tüm dünyada özelleştirme saldırısı sürerken Ortadoğu'da farklı bir saldırı daha gündemdedir. ABD emperyalizminin Irak'a uygulamayı düşündüğü askeri müdahale Ortadoğu halklarının tümünü tehdit etmektedir. Körfez Krizi döneminde ABD Ortadoğu'ya girmek için Irak'ın işgalini bahane etmiş ve tonlarca bombayı Irak Halkı'nın başına yağdırmıştı. Bu sayede hem Kuveyt petrollerini garantiye almış hem de Ortadoğu halklarına gözdağı vermişti. Şimdi yeni müdahalesiyle bu coğrafyadaki gücünü pekiştiriyor ve "hala buraların en kabadayısı benim" mesajı veriyor. İnecek bombalardan en çok zarar görecekt olan ise yine Ortadoğu halklarıdır. Ne Saddam ne Clinton ne de bunların, çıkarlarını korudukları sermayedarlar çıkabilecek savaşta yaralanmayacak, aç kalmayacaktır. Savaş her zamanki

gibi sadece işçi ve emekçiler için ölüm, hastalık ve açlık olacaktır. Bu arada T.C. de emperyalist efendilerine uşaklıkta kusur etmemektedir. Yapılacak Irak ziyareti ile Irak devleti ABD'ye boyun eğmeye zorlanacaktır. Bakanların (sermayenin işlerine bakanların) açıklamaları ziyarette Irak'ı BM kararlarına uymaya ikna etmeye çalışacakları yönünde, yani Irak'a "biz nasıl ABD'nin her dediğini yapıyorsak siz de yapmak zorundasınız" denilecek. Başbakan, ABD'nin İncirlik Üssü'nün kullanılması yönünde bir talepte bulunmadığı ve bulunsu dahi bunun kolay kolay mümkün olmadığı yönünde açıklamalarda bulunuyor. Körfez Savaşı sırasında da İncirlik'ten yüzlerce kez kalkan uçaklara rağmen üs kullanılmıyor diye açıklama yapılmıştı. Dahası şimdiden üsse üzerinde hangi ülkeye ait olduğuna dair işaret bulunmayan savaş uçakları ve helikopterleri inip kalkmakta. Unutulmamalıdır ki İncirlik'ten kalkacak uçaklar tüm Ortadoğuyu vurmaya kalkıyor.

Kaç aydır gündemde olan Susurluk Raporu sonunda açıklandı. Dağ fare doğurdu deyimi herhalde en çok bu rapor için geçerlidir. Rapor'un için de yazılanlar ise daha da vahim bir durumu göstermektedir. Raporu hazırlayan savcı, devletin yasal ve yasadışı yollarla adam vurmasında, kaçırmada, işkence yapmasında hiçbir sakınca görmemekte, ama bunların "devlet ciddiyeti

içerisinde" yapılmasının gerektiğini belirtmektedir. Yani as, kes, vur ama gizlice, başkasının pazarlarına, avlanma alanlarına girmeden ve çete başı MGK'nın kontrolünden çıkmadan. Böyle bir savcının hazırladığı rapordan emekçilere ne fayda gelir? Zaten amaç da bu değil elbet. Bu rapor ve diğer bazı araçlarla devleti aklamak.

Başbakan rapordan sonra operasyonların geçmişte de olduğunu yarın da olacağını söyledi. Aynı dönemde Adana'da biri Kurtuluş Temsilcisi olmak üzere 3 devrimci katledildi. Evet operasyonlar önce de vardı. Bu Cumhuriyet kontra katliamlarla birlikte doğmuştu. 28-29 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı katledilmişti 28 Ocak 1998'de ise operasyonlar dizisine bir yenisi eklendi. Antakya'da katliamı protesto eden devrimcilere ise polis saldırmış ve bir kişi yaralanmış 17 kişi de gözaltına alınmıştır. Aynı hafta İzmir'de devrimci basının büroları basılmıştır. İstanbul'da varoşlarda 400 kadar insan gözaltına alınmış devrimcilerin yoğun oldukları semtlerde terör estirilmiştir. Fakat Başbakan da, koruduğu sınıfa bilsin ki ne işkenceler ne gözaltılar ne de operasyonları bu aşşğılık düzenlerini sürdürmelerine yetmeyecektir. Kendilerini de düzenlerini de aynı mezara gömeceğiz.

Geçen sayımızdaki teknik zayıflıklardan dolayı okuyucularımızdan özür diliyoruz.

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

H. YAĞMUR - A. ŞİMŞEK

EMEP Eleştirisi

Bir sosyal-reform partisinin ideolojik,
politik ve örgütsel temelleri üzerine

"EMEP bünyesinde yaşanan ayrışmayı daha önce 220 kişilik bir deklarasyonla devrimci kamuya duyurmuştuk. Ayrılığımıza ilişkin daha kapsamlı bir değerlendirmeyi ise ancak şimdi sunuyoruz..."

"Bu kitap; sermaye sınıfının iktidar olduğu Türkiye'de emeğin devrimci iktidarı demek olan sosyalizm için mücadele eden samimi devrimcilere, devrimci işçi ve emekçilere sesleniyor. Bizim liberal şeflerden bir heklentimiz yok. EMEP bünyesinde, devrim ve sosyalizm davasını içtenlikle savunan arkadaşlarımızın var olduğunu biliyoruz. Devrimci mücadele ve devrimci sınıf hareketini yaratma çabası karşısında gerici bir odağa dönüşen bu liberal tortudan devrimcilerin tarihsel sorumluluklarının gereği olarak yollarını ayıracaklarına, reformist-tasfiyeciler şefleri ihanetleri ile başbaşa hırakacaklarına inanıyoruz. Bu devrimci potansiyeli boğmaya çalışan reformist bürokratlara dur diyecek seslerin çoğalacağına inanıyoruz. Yıllardır birlikte mücadele ettiğimiz emeğin kurtuluş davasına gönül vermiş samimi devrimci arkadaşlarımızın gerçeği görmesi ve kavraması için üstümüze düşen sorumluluklara uygun davranacağız. Bu mücadelede hiç de yalnız değiliz. Türkiye'de devrimci proleter sosyalizmin yılları bulan bir ideolojik-politik ve örgütsel birikimi var. Tüm yüreğimizle inanıyoruz ki, her geçen gün bu birikimin güçlenip pekişmesine tanıklık edeceğiz."

Susurluk raporu

SERMAYENİN ÇETE DEVLETİNİN SUÇLARINI ÖRTEMEMEYECEK!

Susurluk kazasıyla en geniş kitlelerin gözünde de teşhir olan sermayenin çeteleşmiş devleti, iki yıldır imaj tazeleme operasyonları düzenliyor. Özellikle iki kesimi, bu çürümüş sistemin sahibi asalak burjuvaziyle, çeteleşmiş devletin çelik çekirdeği orduyu aklamak için olmadık yollar deniyor.

Bu çerçevede düzenlenen "operasyon"lardan biri de, Kutlu Savaş'a hazırlatılan Susurluk Raporu oldu. Kaza ve sonrası bir dizi gelişmeyle zaten ortalığa saçılmış kimi suçların kabulü dışında yeni hiç bir bilgi içermeyen rapor, bir kısım (kuşkusuz en büyük) suçları "devlet sırrı" adıyla gizleyerek, aslında Susurluk'un devlet olduğunu, suçları sahiplendiğini tescil etmiş oldu. Dün "teröre karşı terör örgütünün yöntemleriyle mücadele" adı altında uyuşturucu ticaretinin itirafı vardı. Bugün, "operasyonlar dün yapıldı, bugün yapılır, yarın da yapılacaktır" diyerek, devletin cinayet hakkının kutsanması vardır.

Ama bu itiraflara rağmen rapor, devleti ve düzeni aklama operasyonunun bir aracı olması gerektiği için, bu savunuların yanında kimi "eleştiri"lere de yer vermekte. Raportör de tıpkı başbakanı Yılmaz gibi, devletin adam öldürme hakkına karşı değildir. Kutlu beyi rahatsız eden, Musa Anter'in, Uğur Mumcu'nun ve Ağar'ın tabiriyle "bin operasyon"un binlerce kurbanının devlet eliyle (ve yasadışı yöntemlerle) öldürülmesi değildir. O, yetkinin ayağa düşmesinden rahatsızdır. "Öldürme yetkisinin başçavuşlara kadar indiği"ni, "dehşetle" açıklıyor ve yakınıyor. Eski suçluların devlet memurlarını (yani resmi katilleri) sorgulayıp öldürebilecek yetkiyle donatılmış olmasını da sözde garipsiyor: "Devlet öldürecekse kendisi öldürsün, birtakım eski suçlulara iş yaptırmasın." demeye getiriyor.

Bir sürü suçu da sergileyen raporun ekseni, devletin kazadan beri yineleye yineleye tekerlemeye çevirdiği aynı hattadır: Çeteleşme münferit olaylardır, üzerine gidilmelidir. Ama unutulmasın, devlet kendisiyle uğraşanlara karşı "filitle mücadele etmeyecektir." Yani operasyonlar devam edecektir. Uyuşturucu ticareti devam edecektir. İnsanlar kaçırılıp katledileceklerdir vb. Eski suçluların, kanun kaçaklarının bu kirli işlerde kullanılması da hata kabul edilebilir. Hatta poliste ve orduda çetelerin uzantılarının varlığı, JİTEM'in, Özel Tim'in kimi elemanlarının bu suçlara ortak olduğu da. Ama o kadar. Devlet, yani ordu daha fazla

yıpratılamaz. Çünkü o, "laik cumhuriyetin ve hür demokrasinin" bekçisidir.

Raporla verilen bu mesajın altını doldurmak üzere, raporun bitimine yakın Refah Partisi'nin kapatma davası sonuçlanıyor, Refah kapatılıyordu. Tıpkı Tarık Ümit'e, tıpkı kumarhaneler kralına yaptığı gibi düzen, kendi partilerinden birine karşı da yargısız infaz uyguluyordu. Kimi zaman kurban vermenin de gerekli olduğu konusunda hemfikir oldukları için, Refah, işi çok fazla yaygaraya vermedi. Ses çıkarmadılar denilmeyecek kadar birşeyler gevelediler ve sustular. Refah bu olayda iki ayrı av için yem oluyordu. İlki yukarıda değindiğimiz orduya laiklik makyajıdır. İkincisi de, bu vesileyle vurulan ikinci kuş misali, bu partinin tamamıyla ehlileştirilmesi, kimi sivri uçlarının törpülenmesidir. Bu operasyonun başarısı içinse, Hoca başta olmak üzere, Refah'ın en ünlülerine seçim yasağı konulmuş bulunuyor. Yani artık Refah'ın başına Avrupa standartlarında yöneticiler gelecektir büyük ihtimalle. Yani kravatlı-traşlı liberal müslümanlar.

Devleti-orduyu aklama operasyonunun bir ayağını da, polis ve sivil faşistlere yönelik sözde temizlik oluşturdu. Yıllardır zincirleri, bıçakları, satırlarıyla üniversiteleri kasıp kavuran faşist çetelerden, en sonu birkaç tanesi İstanbul Avcılar Kampüsü'ne son saldırının failleri olarak yakalandılar. Birkaç trafik polisi "rüşvet" alırken meslektaşları tarafından yakalandı. vb...

Oysa Susurluk fotoğrafındaki polis, bin operasyonun failleri, uyuşturucu ticaretinin organizatörleri, işkenceci-infazcı katillerdir. Ağar ve Taşanlar gibi teşkilatın en başında yer alanlar, yani teşkilatın kendisidir. Susurluk resmindeki asker, kimi JİTEM, Özel Tim mensupları değil, JİTEM'leri, Özel Tim'leri kuran MGK, ihtiyaç duyan sermaye sınıfıdır. Susurluk'ta çekilen bu resimler öyle nettir ki, ne sahte

raporlar, ne göstermelik temizlikler onu silikleştiremez. Kaldı ki devlet, raporda da itiraf edilen, olayın en aşağılık suçunu, yargısız infazı savunmakta/sahiplenmektedir. Devletteki görevi basın danışmanlığına inmiş başbakan, "dün-bugün-yarın" argümanı ile açıklamıştır kamuoyuna bu sahiplenmeyi. Ayrıca sözle sahiplenip sahiplenilmemelerinden bağımsız olarak, uygulamada savunuluyor infazlar. Rapor açıkla mı, açıklanmasın mı yaygaraları arasında, bir yasal gazetenin (Kurtuluş) temsilcisi ile iki devrimci sorgusuz sualsiz kurşuna dizildiler. Ardından Atılım muhabirine tecavüz edildi. Yani Ağarlar, Bucaklar ve tüm kontracı çetebaşları görev başındadır. Yani bin operasyon sürüyor...

Raporun önemli hacmini işgal eden konulardan birisi, kuşkusuz Kürt sorunuyla ilgili olanıdır. Onlarca Kürt aydını, iş adamı kaçırılıp kaybedilmiş, bir günlük gazete (Ö. Ülke) bombalanmış, Kürt halkı ve toprakları üzerindeki sömürgeci egemenliğin "yüksek menfaatleri" uğruna köyler, ormanlar yakılıp yıkılmış, komşu ülkelerin sınırları defalarca ilhak edilmiş, oralarda da benzer tahribatlar sürdürülmüştür, sürdürülmeye devam edilmektedir.

Çünkü Susurluk resmi kuru bir hayal değil, yaşanan bir kabustur. Çünkü çeteleşmiş devletler sermaye sınıfının

belirli bir ihtiyacına karşılık olmak üzere, belirli bir plan dahilinde ve dünya çapında örgütlenmiştir. CIA'nın organizasyonu ve ABD tekellerinin-tekellerinin yönlendirmesiyle kurulan kontr-gerilla birimleri, giderek devletin özünü, esasını teşkil etmeye başlamışlardır. Ve sonuçta, koşulların en uygun olduğu Türkiye'de de devlet, tümüyle bir kontr-gerilla merkezi haline gelmiştir.

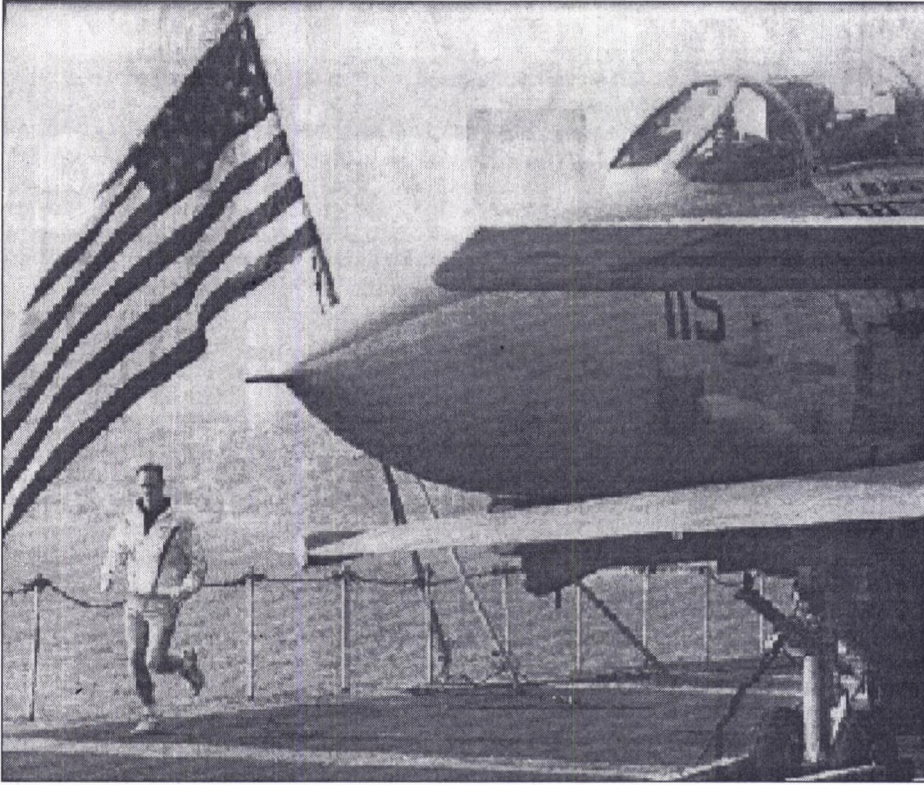
Bu çerçevede, ne kadar düzeni aklama operasyonunun bir parçası olursa olsun, Susurluk Raporu, çeteleşmiş devlet gerçeğini tamamıyla gizleyememektedir. Asalak bir sınıfın çürümüş düzeninde bunun olanağı da yoktur. Sermaye sınıfı ezilenlerin mücadelesini bastırmak için her yolun mübah olduğunu hep savunagelmıştır. Bugün yaptığı da bir bakıma budur. Susurluk raporu işte bu savunmanın bir aracıdır. Devletteki bu kontralaşma, bu baştan ayağa bir suç örgütüne dönüşme, işçi sınıfının tarihi rolünün önemini artırmaktan başka bir şey anlatmıyor. Kapitalist barbarlığa son vermek için, "derin" ya da sığ, çeteleşmiş devlet aygıtı tümüyle parçalanacaktır. Parçalanmak zorundadır. Yani bin operasyon ve diğer tüm devlet suçlarını temizleyecek güç, işçi sınıfının ihtilali ve iktidarıdır.

**Kahrolsun Kapitalist Barbarlık!
Yaşasın Sosyalizm!**

ABD emperyalizmi dünya jandarmalığının sürdüğünü kanıtlama peşinde

Irak'a emperyalist müdahale hazırlığı

Geçtiğimiz Ekim ayında Saddam rejimi ile Birleşmiş Milletler Örgütü Silahsızlandırma Komisyonu UNSCOM üyesi müfettişler arasında çıkan anlaşmazlık Irak'a karşı yeni bir ABD saldırısını gündeme getirmişti. Rusya, Çin ve Fransa'nın yanısıra birçok Arap ülkesi Irak'a karşı yeniden şiddet kullanılmasına karşı çıkmış, bu ihtilaf günler süren pazarlıklar sonucu diplomatik bir uzlaşmayla sonuçlanmıştı. Bu güçlerin tavırları ABD emperyalizminin o dönem Irak'a yeniden saldırmaktan vazgeçmesinde ve geri adım atmasında belli bir rol oynamıştı. ABD yalnız bırakılmıştı.

Bu nedenle geçen Kasım ayı sonunda askeri müdahalenin gerçekleşmemiş olmasını ve krizin son bulmasını geçici bir çözüm olarak değerlendirmiştik. Bugün aynı senaryo ve aynı aktörler yine sahneler, ancak savaş ihtimali iki ay öncesine göre çok daha yüksek. Hatta Pentagon'a yakın bazı çevreler Şubat ayı ortalarında saldırının başlayacağını ileri sürmektedirler.

Soruna ilişkin daha önceki değerlendirmelerimizde tarafların konumlarının, tavırlarının ve taleplerinin ayrıntılı dökümünü yapmıştık. Özetle denebilir ki, Irak'ın konumunda ve tavrında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Irak rejiminin talepleri hep aynıdır. ABD emperyalizminin kendisine dayattığı keyfi yasakların ve ambargonun kaldırılması! ABD emperyalizminin tavrında da öze ilişkin bir değişim yoktur. Saddam çevre ülkeler için tehlikelidir, onun toplu imha silahlarına sahip olmasına müsaade etmeyeceğiz! Krizde aracı konumunda olan güçler de yaklaşık iki ay önce savundukları görüşleri tekrarlamaktadırlar; şiddete başvurulmadan sorunlar diplomatik görüşmeler sonucu politik bir çözüme

kavuşturulmalıdır! Kısacası hiçbir şey değişmemiştir.

O halde neden bu defa savaş riski iki ay öncesine göre daha yüksektir? Söz konusu iki ay içinde yaşanan hangi olağanüstü gelişmelerden ötürü dün ihtiyatlı davranan ABD emperyalizmi bugün saldırmakta kararlı görünüyor.

Bu arada yaşanan gelişmelere burjuva basını aracılığı ile bakıldığında, ilk göze çarpan olay Bill Clinton'un konu olduğu skandallar serisidir. Clinton'un iç politikada zor duruma düşmüş olmasının Saddam'a hareket serbestliği sağladığı, UNSCOM müfettişlerinin işini zorlaştırdığı, Irak'ın ABD emperyalizmine yeniden meydan okuduğu iddia edilmektedir. Aynı şekilde bu iddiadan hareketle ABD'nin saldırgan tavrı gerekçelendirilmektedir. Daha da ileri gidilerek Bill Clinton'un aktörü olduğu skandalları örtbas etmek, ülkede politik otoritesini yeniden tesis etmek için Saddam'a saldırıyı gündeme getirdiği ileri sürülmektedir.

ABD'de skandallar neden bu kadar önemli?

Bu ülke bir ahlak cenneti mi?

Bu açıklamaların ve tezlerin yeni Körfez krizinde kuşkusuz belli bir payı vardır. Ama bunu Irak'a saldırının temel bir dayanağı olarak göstermek mümkün değildir. Krizin esas nedeninin adı konmak istenmediği için skandal olayı maske olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle, yeni Körfez krizini irdelerken pusulayı bozmaktan başka bir işlevi olmayan skandal işine değinmek gerekiyor. Zira dünya tarihinde sıradan bir seks skandalı yüzünden savaş başlatıldığı görülmemiştir.

Ancak bu skandal ABD iç politikası açısından önemlidir ve hiçbir şekilde küçümsenemez. Ülkede iç

politik yaşamı etkileyen, Clinton'u sarsan skandal ABD kriterleri üzerinden irdelendiğinde son derece ciddi bir olaydır. Bu nedenle dünya burjuvazisinin günlük yaşamı, New York borsasının aktivitesi birkaç haftadır Bill Clinton'un çapkınlığına endekslenmiş durumdadır. Skandal ya da skandallar serisi ve kısa zamanda kazandıkları boyutlar Bill Clinton için bir ilk olmadığı gibi ABD tarihinde de bir yenilik teşkil etmemektedir. Bu önem bu ülkenin bir ahlak cenneti olmasından, dürüstlüğü, eşler arası karşılıklı bağlılığın bir yaşam normu olmasından kaynaklanmamaktadır. Yasal bir dayanağı olmamasına karşın bu tür skandallar ABD'de politik yaşamın temel bir aracıdır, dünyanın en büyük burjuva demokrasisinin başlıca işlerlik kriterlerindendir. Ciddi politik sorunların maskesi işlevini görmektedir. Dolayısıyla önemli olan skandalların kendileri değil, arkalarında gizli duran sorunlardır.

ABD burjuvazinin egemenliğinin, kapitalist diktatörlüğün en yerleşik, en sağlam olduğu ülkedir. Bu yapıyı en reformcu tarzda da olsa değiştirmeyi hedefleyen bir örgütlülük ya da bir düşünce akımı bu ülkede mevcut değildir. Mevcut partilerin, sendikaların, derneklerin ve benzeri kurumların üzerinde mutabık kaldıkları en temel konu, bu yerleşik yapıyı korumak, kollamak, hatta pekiştirmektir. Onun için ABD modeli dünya burjuvazisi tarafından yegane model, demokrasinin en ileri biçimi, dünyanın en büyük demokrasisi olarak tanıtılmakta ve övgü konusu olmaktadır. Çünkü ABD'de kapitalist sistemin temel ilkelerine sadakatle sadık kalma kaydı ile her şeyi yapma özgürlüğü mevcuttur.

Fakat politik yaşamda özgürlüğün sınırları mevcut düzeni savunma ile belirlendiğinde, bu özgürlüğü icra edecek bir yaşam alanı kalmamaktadır. Bundan dolayı bu ülkede icra erkinin sorumlu olduğu iç toplumsal sorunlardan dolayı zora girdiğine, istifaya zorlandığına vb. hiçbir zaman tanık olunmamaktadır. Düzen bu açıdan icraya her türlü garantiyi vermektedir. Onun içindir ki, diğer ülkelerde burjuva politikacılar hep ABD modelini ulaşılması gereken nihai hedef olarak gösterirler. Politik yaşamın sınırlarının bu şekilde dar olması, kurulu düzene yönelen argümanların kullanımının imkansız kılınması, politik savaşında düzene zarar vermeyen başka kriterlerin kullanımına neden olmaktadır. Bu kriterler ise doğal olarak politik sorumluların, yöneticilerin özel yaşamlarıdır, konu oldukları her türden skandallardır. Kennedygate'ler Watergate, Noriegate, İrangate, Monicagate vb. bize ahlaksızların ahlaksızlığı gibi görünse de, aslında ABD'de kurulu düzenin, dünyanın "en büyük demokrasisi"nin en temel işlerlik kuralları konumundadır.

Neden Körfez krizi?

Amerikalı politik sorumlular açısından ABD emperyalizminin çıkarları tartışılmaz, sadece gerekleri yapılır. Eğer bir yönetici bazı egemen güçlerin taleplerini savsaklarsa, çıkarlarını teminat altına almanın gereklerini yerine getirmese, çekmecedan mutlaka bir skandal dosyası çıkarılır ve Clinton'a yapıldığı gibi hizaya gelmeye zorlanır. Günümüzdeki Körfez krizinin patlak vermesinin ardında hangi grupların çıkarlarının olduğu açıklanmamaktadır. Petrol tekelleri mi? Silah tekelleri mi? Yoksa ikisi birden mi? Bu gerçeği yukarıda açıkladığımız skandal politikası gizlemektedir. Krizi belki de birçok tesadüfün, küçük hesaplar ile büyük hesapların bir çıkışması olarak da yorumlamak mümkün. Dolayısıyla, Clinton yönetimini yeniden Irak'a sataşmaya zorlayan nedenler başkadır ve seks skandalı ile bir ilgisi yoktur.

Bu nedenlerden birisi Amerika'daki değişik tekellerin, grupların, lobilerin Ortadoğu'ya ilişkin çıkarlarıdır. Yani bölgesel nedenler. İkincisi, hatta en önemlisi ise, Asya ülkelerini kasıp kavuran ve etkileri giderek yayılan iktisadi krizdir. Bu dünya ölçeğinde bir konumlanma, mevzi pekiştirme ihtiyacını anlamaktadır.

Geçen yılki Körfez krizi ABD emperyalizminin Irak'a yönelik politikasının sınırlarını açığa çıkartmıştı. Irak'a sataşmanın akılcı bir yönünün kalmadığını ve dolayısıyla esas amacın başka olduğunu göstermişti. Somutlamak gerekirse, ABD Saddam'a saldırmakla diğer emperyalist rakiplerine gözdağı vermekte, onların bölge pazarlarına girmelerini engellemeye çalışmaktadır. İkinci örnek, yine aynı şekilde Irak'a sataşarak ABD'nin İran'la ilişkilerinin normale dönüştürülmesi. Üçüncü örnek, İsrail-Filistin ilişkilerinde ABD diplomasisinin yaşadığı sorunlar ve sıkıntılardır. Ortadoğu'ya ilişkin bu üç temel sorunda ABD emperyalizmi politika değiştirmeyi, yeni politikalar üretmeyi ve hareket serbestliği kazanmayı Saddam aracılığı ile gerçekleştirmektedir. Ona sataşarak önündeki engelleri kaldırmaya çalışmaktadır. Dolayısıyla ABD emperyalizminin bölgede bir abalıya ihtiyacı vardır. Bu rolü on yıllar boyu FKÖ, İran ve benzerleri gördüler. 1990 yılından bu yana ise Saddam yerine getirmektedir.

Yeni Körfez krizinin arka planını oluşturan nedenler genel hatlarıyla bilinmektedir. Bu nedenle Irak'a atfedilen yeni ve gizli silahlanma kapasitesi tümüyle yalandır. Bu gerçeği 1991 yılında savaşın arifesinde istifa eden Fransız savunma bakanı Jean Pierre Chevenement, "Irak'ın askeri bakımdan hiçbir komşusu için bir

tehlike oluşturmadığı açıktır. Sataşmadaki esas amaç ABD'nin hegemonya arayışdır", sözleriyle özetlemektedir.

ABD emperyalizminin yeniden ve aniden silahları kuşanmasının bir diğer nedeni, kimsenin adını koymaya cesaret edemediği Asya krizidir. Asya ülkelerinde derinleşen iktisadi bunalım ve çöküntü emperyalist güçler arası rekabeti dünya ölçeğinde daha da keskinleştirmiştir. Dahası bu kriz sadece iktisadi düzlemde bir mevzi kapma yarışı ile sınırlı kalmayacağı benziyor. Kriz bölgede, Endonezya örneğinde somut belirtilerinin görüldüğü gibi, politik bir kimlik kazanmaya adaydır. Dünya ticaretinin % 33'ünü temsil eden bir yörenin düştüğü bu durum, dolayısıyla arzettiği tehlike hiçbir biçimde küçümsenemez. Bu krizin dizginlenmesi için ABD emperyalizmi tüm mali olanaklarını ya IMF aracılığıyla ya da doğrudan seferber etti. Yerel bağlamda politik prestijini kullandı. En üst düzeydeki sorumluları birkaç aydır bölge ülkelerini tek tek dolaşmakta, işbaşındaki yönetimlere destek vermektedirler. Buna rağmen krizin önü alınmış değil, hatta bazı gözlemciler en tehlikeli boyutunun bundan sonra gündeme girebileceğini ilan etmektedirler.

Asya'daki kapitalist krizin bu tehlikeli boyutunun nasıl ve ne zaman gündeme gireceğini ve ne tür sonuçlara yol açacağını ve ne tür süreçleri başlatacağını elbette peşinen ve somut bir biçimde kestirmek mümkün değildir. Birçok ülke ardarda mali iflasa sürüklenmekte, onbinlerce işletme kapılarına anahtar vurmakta, milyonlarca insanın işlerine son verilmekte, hatta kimileri apar-topar yurtdışı edilmektedir. Bu sıradan ve sonuçsuz kalacak bir gelişme değildir. Ancak açık olan, uluslararası güçler dengesinin ve ittifakların allak-bullak olma ve kendi doğal süreçlerini başlatma tehlikesidir. Böyle bir tehlike karşısında en çok yıpranacak, yerel mevzileri tehlikeye girecek olan güç bölgede en fazla etkinliği olan güçtür. Ve bu güç ise bölge ülkeleriyle her bakımdan yoğun ilişkileri olan ABD emperyalizmidir. Bölgede ABD aleyhtarı bir dalganın kabarması hiç de ihtimal dışı değildir. Kaldı ki ABD emperyalizmi yalnız Uzak Asya'da mevzi sahibi olan bir güç değil, dünyanın jandarmasıdır.

Dolayısıyla, henüz potansiyel bir konumda seyretse de, bu tehlike karşısında ABD emperyalizminin dünya ölçeğinde yankı bulabilecek ön tedbir niteliğinde bir sert çıkış yapmaya ihtiyacı vardır. Bu nedenle ABD emperyalizminin Saddam üzerinde vermeye hazırlandığı sert mesajın gideceği esas adres Bağdat değildir. Washington çatlak ses çıkarmayı alışkanlık haline getirmeye başlayan eski müttefiklerine karşı, Irak'ı deneme tahtası olarak kullanarak, bir askeri gövde gösterisine girişmek istiyor. Böylece onlara önden bir gözdağı vermek istiyor. ABD emperyalizminin dünya jandarması konumunu rakiplerine bir kez daha sert bir biçimde ve araçlar vasıtasıyla da olsa hatırlatması, onun uluslararası mali, ticari, iktisadi vb. pazarlıklardaki konumunu daha da pekiştirmesi işlevi göreceği düşünülüyor.

EMPERYALİZM UŞAKLARININ TAŞERONLUK HEVESLERİ

Irak halkı köleliğe ikna edilmeye çalışılıyor

Ortadoğu sık sık körfez krizleriyle gündeme geliyor. Hatırlarsak geçtiğimiz aylarda bu krizlerden biri yeni bir savaşa yol açmayan bir sonuçla bitirilmişti. Emperyalist ABD, tüm girişimlerine rağmen Birleşmiş Milletler'den askeri hareket kararını çıkaramamış ve dünya politikasında yalnız kalmıştı.

Türkiye 1991'de azgın bir saldırı boyutunda yaşanan krizde ve Irak halkını yoksullukla, sefaletle karşı karşıya bırakan ambargo sürecinde baştan itibaren "önemli" bir rol üstlenmişti. Bu rol ilk başta savaş kışkırtıcılığıyla ve sonrasında İncirlik üssünü ABD'nin bölgedeki militarist güçlerinin kullanımına açması şeklinde somutlandı. Fakat bu uşakça tutum, emperyalist ganimetten kapacağını düşündüğü payı kapabilmesine yetmedi. Kısacası "bir koyup yirmi alma" hayalleri bir müddet sonra boşa çıktı. Bu süreçte oynadığı uğursuz rol bir yana 91'den bu yana ekonomik olarak 35 milyar dolarlık zararın ve bölgede değişen güç dengelerinin ağır faturasını ödemek zorunda kaldı.

Bu seferki kriz yine bildik bir nedenden, Irak'ın kitle imha silahlarını imha etmediği ve sakladığı iddiaları üzerinden alevlendi. Bu iddialara dayanak olarak Irak'taki kitle imha silahlarını denetleyen Birleşmiş Milletler yetkililerinin Saddam tarafından kendine ait sarayların kontrolüne izin vermemesi gösterildi. Bu davranıştan yola çıkarak Saddam'ın silahları bu saraylarda sakladığı öne sürüldü.

Irak'ın bizzat ABD emperyalizminin dolaysız desteği ile yaratılan dev askeri gücü biliniyor. Bu gücün oluşmasında payı büyük olan ABD'nin bugün Saddam'ın silahları üzerinden fırtınalar koparmasındaki iki yüzölçüm burada açıkça görülüyor. ABD'nin her fırsatta Irak'a saldırıyı gündeme getirmesi ve diğer emperyalistleri de bu tutuma ortak etmeye çalışması meşruiyetini Saddam'ın bir diktatör, Irak rejiminin de gerici ve sömürgeci bir diktatörlük olmasından alıyor. Oysa olası bir emperyalist saldırının faturasını ödeyenin hiç de Saddam olmayacağı, bizzat Irak'ta yaşayan emekçi halk olacağı ortada duran bir gerçekliktir. Bu bakımdan yapılanın kitle imha silahlarına yönelik hümanist propagandanın bir dürüstlüğü ifade etmediği, asıl amacın Doğu Bloku ve Sovyetler'in çökmesinin oluşturduğu tek kutupluluğun verdiği olanaklar sayesinde yeni dünya düzenini Ortadoğu'da hakim kılmak olduğu açıktır.

Türk sermaye devleti bir önceki krizde olduğu gibi Ortadoğu politikaları açısından bir açmazı yaşamaktadır. Bu defa da tutumu bu krizin diplomatik yollardan çözümünü yönünde olmaktadır. Geçmiş savaşın hatıralarıyla dolu olan Türk egemen sınıfları yeniden bir savaşa bulaşmak yanlısı değiller. Ayrıca saldırının yaratabileceği bir takım gelişmelerin

başını ağrıtaacağı da bu tavrın temel nedenlerinden biri. Türk sermaye sınıfının korktuğu; ABD'nin askeri müdahalesinin ardından Türkiye sınırına doğru olması ihtimal bir Kürt göçünün PKK'ye sunacağını düşündüğü olanaklardır. Saddam'ın devrilmesiyle gelişebilecek İran yanlısı bir Şii ayaklanmasının yaratacağı otorite boşluğunun bir Kürt devletine gidebilecek gelişmeleri hızlandıracağıdır. Ne var ki tüm kaygılarına rağmen buna tek başına karar veremeyeceği ve politikalarını bağımsız olarak belirleyemeyeceği de - buna İncirlik'in kullanılması da dahildir- bilinen bir gerçekliktir. Türk devletinin içinde bulunduğu ve bölge halkları için açık bir tehdit olan ABD-İsrail-Türkiye karşı devrimci saldırgan ittifakı son tahlilde Türk burjuvazisinin hangi tavrı alacağını ya da almak durumunda kalacağını gösteriyor.

Dolayısıyla bugün sermaye devletinin Dışişleri Bakanlığı'nı yürüten İsmail Cem'in bir arabuluculuk rolü üstlenmesi, sermaye devletinin savaşın kendisinde yaratacağı rahatsızlığı engellemek için Irak halkını emperyalizme köleliğe ikna etmeye çalışması gibi bir iki yüzölçümün göstergesidir. İsmail Cem geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamasında şöyle diyor: *"Bağdat'a gidersek eğer, meseleyi insani açıdan, Irak halkının geleceği açısından ortaya koyacağız, kitle imha silahlarının yok edilmesi gereğine değineceğiz. Bunun karşılığında savaş sırasında Irak'ın ekonomisinde ortaya çıkacak kayıpların büyüklüğünü, Irak'ın toprak bütünlüğünün uluslararası camiada tanınmasını gündeme getireceğiz"*.

Gerçekte ise ABD üst düzey diplomat ve askerlerinden oluşan ve Türkiye'de bulunan heyetin İsmail Cem'e verdiği görev Irak halkını geçmiş acılarının hatıralarını bir tehdit unsuru olarak kullanarak son şansını değerlendirmeye; teslim olmaya çağırmaktır. Türk devleti bununla da sınırlı kalmayarak birçok Arap ülkesini de Saddam'a aynı çağrışı yapması konusunda ikna edebilmek için heyetler yola çıkarmıştır.

Irak halkı geçtiğimiz krizde ABD'nin hedefleri halindeki üretim alanlarında kendi bedenleriyle insandan kalkanlar oluşturmuştu. Bu defa da Irak halkı ABD emperyalizmine olan kinini onurlu

bir biçimde ortaya koydu. Buna, yaratılmaya çalışılan 'gönüllüler ordusu' seferberliğine Irak halkının gösterdiği ilgi örnek gösterilebilir. Kuşkusuz Irak'lı emekçilerin bu tutumları, gerici bir diktatöre verilen destek olarak algılanmamalıdır. Özellikle İsrail-Filistin çatışmalarında siyonist İsrail'e verdiği destek, ABD'yi Arap halklarına yeterince teşhir etmiştir. Birçok Arap ülkesinde hakim olan anti-amerikancılık eğiliminin temelinde de bu açıklık yatıyor. Iraklı emekçilerin kendilerini büyük acılara mahkum eden ABD emperyalizmine duydukları öfke ve ortaya koydukları anti-emperyalist tepkiler koşulsuz olarak desteklenmelidir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri geçtiğimiz savaştan kalan faturayı ödemek yönüyle bir bakıma Irak'lı işçi-emekçilerle kader ortağı durumundadır. Bugün gelişebilecek savaşın faturasını da kuşkusuz sermayedarlar ya da diktatörler ödemeyecek. Bu bakımdan işçi sınıfı ve emekçilerin önünde dönüp dolaşıp kendilerini vurmakta olan bu emperyalist oyunları bozmak ve Irak'lı sınıf kardeşlerinin emperyalizmin haydutluklarına karşı yükselttiği çığlığa sesini katmalıdır.

Emperyalizmi ve başta kendi burjuva sınıfının içinde olduğu ABD - İsrail-Türkiye karşı-devrimci ittifakı olmak üzere bölgeyi tehdit eden tüm saldırgan odakları Ortadoğu'dan defetmek tarihsel bir görev olarak işçi sınıfı tarafından yerine getirilmeyi bekliyor.

Yaşasın Türkiye ve Ortadoğu Halklarının Özgürlük ve Sosyalizm Mücadelesi! Kahrolsun Emperyalist Haydutluk!

Bir düzen aklama operasyonu

SUSURLUK RAPORU

yüzsüzce bu temel gerçeği tersyüz ederek gerek yasal gerekse kontra terörünü meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Meşru olan; halkların kardeşliği, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkıdır.

Gerçek sorumlular gizlenip aklanmaya çalışılıyor

Bütün bir Susurluk sonrası süreçte ve yeni raporda temel bir çaba söz konusudur. Ordu ve Genelkurmay'ın bütün bu kirli işlerdeki sorumluluğunun üzeri örtülmek isteniyor. Son raporla beraber aynı nakarat tekrarlandı: "Ordu yok, jandarma var." JİTEM'in suçlarının örtbas edilip üstü örtülemediği yerde Genelkurmay aklanmaya çalışılıyor. Halbuki, gerçek yürütücü siyasi gücün

Genelkurmay olduğu herkes tarafından bilinir. Genelkurmay'ın onayı ve teşviki olmadan kontra çetelerinin ne örgütlenmesi ne de faaliyet mümkündür. Mehmet Ağar sıkıştırıldığı zamanlar bunu değişik vesilelerle defalarca söylemiştir. Katliam ve bombalama planlarının, kontra çetelerinin silahlandırılmasının bizzat MGK'da ele alındığını açık açık ortaya sermiştir. Dahası Genelkurmay, devlet aygıtını bu şekilde yönlendirmekle yetinmemiş, bizzat kendi bünyesinde kontra çeteleri örgütlemiştir. JİTEM bunun adıdır. İtirafçıların askeri birliklerde yatıp kalktığı yine bilinen bir gerçektir. Sayısız faili meçhul cinayete kurban giden insanların cesetleri askeri birliklerin çöplüklerinde, çevresinde bulunmuştur. Kısacası, gerek Kürdistan gerekse bütün ülkede sömürü ve zulme başkaldıranlara uygulanan yasal ve yasadışı zorbalığın, katliamın öncelikle planlayıcısı ve yöneticisi, aynı zamanda çoğu durumda bizzat uygulayıcı faşist ordunun kendisidir.

Susurluk gerçeğinde ordunun sorumluluğunun gizlenme çabasını tekeli sermayenin asli toplumsal sorumluluğunu gizleme çabası tamamlamaktadır. Düzenin neden böylesine bir hayasız şiddete ihtiyaç duyduğu sorusuna verilecek yanıt Susurluk gerçeğinin özünü ortaya çıkarıyor. Neden hem kardeş Kürt halkına, hem de haklarını arayan bütün işçi ve emekçilere düzenin yasal ve yasadışı terörü yönelmektedir. Üzeri özenle örtülen bu soru ve bunun yanıtlarıdır. TC, kuruluşundan bu yana neden Kürt ulusunun varlığını inkara yönelmiştir? Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü iktisadi zenginlikleri, insan kaynakları, Kürdistan pazarı ve bütün

bunlar üzerinden sömürgeci sermaye sınıfının kar, daha fazla kar hırsı sömürgeleştirmenin temel nedenidir. Cezayir'de Fransa'nın, Hindistan'da İngiltere'nin, Afrika'da bütün emperyalist devletlerin amacı neyse, Kürdistan'da Türk sermayesinin amacı ve varlık nedeni odur. Koca bir ulusun inkarının, dilinin dahi yasaklanması mantığı burada gizlidir. Bu temel gerçek gözönünde bulundurulmadan ne kirli savaş ne de kontra katliamları anlaşılabilir. Bütün bunları koşullayan, sömürgeci Türk burjuvazisinin varlığı ve çıkarlarıdır. Aynı ülke düzeyinde sömürsünü sürdürebilmek için işçi ve emekçiler üzerinde yasal ve yasadışı devlet terörünün bu aynı sınıfın varlığı ve çıkarlarıyla koşullanması gibi. Susurluk Raporu'yla binlerce faili meçhul cinayet devlet adına üstlenilirken üzeri örtülen işte bu temel sınıfsal gerçektir.

Düzen orta vadede yeni adımlara zemin döküyor

Cinayet ve katliamların devlet adına böyle açıktan üstlenilmesinin bir diğer işlevi daha var. Düzenin bütün bu pislikleri belli isimlerin üzerine yıkılarak ordu ve sermaye temize çıkarıldığı ölçüde, Kürt sorununda ez ve çöz mantığına uygun bazı adımların orta vadede atılmasının meşruluğu da döşenmiş oluyor. Onyılları bulan inkar ve imha politikasının sermaye düzeninin temel bir yapı taşı olduğuna şüphe yoktur. Bu, Kürt milliyeti dışında diğer bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin üzerindeki ideolojik politik egemenliği önemli bir unsurdur. Dahası, bu inkar ve imha politikaları zemininde beslenip büyümüş siyasi özneler mevcuttur. İğreti, düzen içi adımların dahi egemen sınıfı, onyıllardır yürüttüğü politikalar nedeniyle, emekçi yığınlar nezdinde şu veya bu ölçüde zora sokacağı açıktır. Emekçi yığınlar, demek ki çocuklarımız bir hiç için ölmüş, demek ki biz onca acıya ve yoksulluğa bir hiç için katlanmışız, diyecektir. Düzen içi, iğreti adımların dahi meşrulaştırılması kirli savaşın faturasının belli isim ve kesimlere kesilmesini ve bu kesimlerin bir parça geriye itilmesini gerektirir. Kürt sorununda en ötesi Filistin tarzı bir çözüm(süzlük) için bile bu bir ihtiyaçtır.

Bütün işçi ve emekçiler Kürt ulusunun özgürlüğü için nasıl samimice mücadele etmek zorundaysa, Kürt halkı da ulusal eşitlik ve özgürlük istemlerinin işçi sınıfı önderliğinde, proleter sosyalist devrimde olduğunu görmek, düzenin aşağılık ayak oyunlarına karşı durmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Halkların gerçek kardeşliği sosyalizmdir.

Kutlu Savaş'ın hazırladığı ve burjuva medya tarafından gündemleştirilen Susurluk Raporu, düzenin manevra ve yönelişlerinde yeni bir evreyi işaretliyor. Burada dikkat çekmek istediğimiz yön ise bundan ziyade sorunun Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine ilişkin yanlarıdır. Şimdi artık, düzen işlediği bir dizi ağır insanlık suçunu üstleniyor. Binlerce faili meçhul cinayetin kontra çeteleri eliyle nasıl işlediği orta yerde. PKK'ye maddi destekte bulunan Kürt işadamlarının nasıl öldürüldüğü, Kürdistan'da Kürt yurtseverlerinin nasıl kaçırılarak katledildiği, köprü altlarına çöplüklere atıldığı, Özgür Ülke gazetesinin devlet eliyle nasıl bombalandığı, Yeşil'in suç çetesi, bunlara eklenen haraç, fide, uyuşturucu işleri bir bütün olarak şimdi burjuva medyanın popüler malzemeleri.

Ama bunca ağır insanlık suçları sömürgeci sermaye düzeni değişip düzeldiği için gündeme gelmiyor elbette. Bu suçların gerek ele alınışında gerekse güdülen amaçlarda ikiyüzlü bir sınıfın tutumu var.

Ağır insanlık suçlarını meşrulaştırma çabası

İşlenen cinayetler, yapılan katliamlar ortaya serilirken bunu pervasız bir savunı tamamlıyor aslında. Söylenen şudur: "Teröre karşı verilen mücadele haklı ve gereklidir. Ama bu, daha ziyade devletin yasal güçleri tarafından daha uygun biçimlerde yapılmalıdır. Kontra çeteleri eliyle yapılıyorsa bile, bunların yozlaşmış çıkarlarına yönelmelerine müsaade edilmemelidir. Yoksa, ezilen Kürt ulusu özgürlük ve eşitlik isteyerek her türlü katliam ve zulmü zaten hak etmiştir.

Bunlar her devletin doğal korunma refleksleridir... vb."

Burjuvazinin bütün bir yalan, demogoji ve manevraları içinde en tehlikeli ve zehirleyici olan budur. Normalde bir sömürücü sınıf ağır insanlık suçlarını bu kadar kolay üstlenmez. Meşrulaştırmaya girişemez. Emekçi yığınlarındaki şovenizm zehiriyle uyuma ve Susurluk gerçeğine karşı sonuç alıcı bir mücadele için güçlü bir devrimci önderlik odağının eksikliği düzeni bu kadar pervasızlaştırıyor. Bir taraftan "bunlar hatadır, yapılanları hukuk içinde cezalandıracağız.. vb..." derken diğer taraftan en yetkili ağızlardan en açığından en sinsine binbir yolla bir meşrulaştırma çabası sürüyor.

Halbuki meşru ve haklı olan, kardeş Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik istemidir. Bunun için ağır bedeller uğruna yürüttüğü mücadeledir. Dili, kültürü yasaklanan, ülkesi işgal edilen, defalarca katliam ve soykırımdan geçirilen, her türlü değeri yağmalanan kardeş Kürt halkıdır. Kıbrıs'ta birkaç yüzbin kişilik Türk toplumuna federasyon hakkını bile az gören, Çeçenistan halkının, Bulgaristan'daki Türkler'in istemlerine ikiyüzlüce sahip çıkan bu aynı sömürgeci sermaye düzenidir. Ama sorun Kürdistan olunca, gerçek katliamcı yüzü bütün açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Sadece kontra çetelerinin katliamları değil, bizzat devletin yasal kuvvetleri eliyle gerçekleştirilen köy yakmalar, işkenceler, katliamlar, özgürlük savaşçıların zindanlara doldurulması vb. de aynı şekilde insanlık suçudur. Yurtseverleri kaçırp işkenceli sorgularda öldürmekle, yasal güçlerin yasal operasyonları arasında öz bakımından ne fark vardır. Düzen,

Bin operasyon sürüyor:

Sermaye devleti Adana'da üç devrimciyi katletti

28 Ocak 1998 günü akşam saatlerinde kontrgerilla cumhuriyetinin işkenceci katilleri üç kişiyi kaldıkları evde katlettiler. Yer Adana Kiremithane Mahallesi'ydi ve katledilenler Adana Halk İçin Kurtuluş Gazetesi Temsilcisi Mehmet TOPALOĞLU ve kimliği bilinmeyen iki devrimciydi.

Polisin bu katliamı hangi senaryoları uydurarak meşrulaştırmaya çalışacağı açıktı ve böyle de oldu. "Sivas kırsalından gelen teröristler", "eylem hazırlığı içindeyken", "teslim olun çağrılarına ateşle karşılık veren üç terörist", "üzerinden Mehmet TOPALOĞLU adına düzenlenmiş bir kimlik çıkan terörist", "uzun namlulu silahlar" vs. Gerçekte ise Sivas kırsalından geldiğini iddia ettikleri Mehmet Topaloğlu altı aydır Adana'da Halk İçin Kurtuluş Gazetesi Adana Temsilciliği'ni yürüten bir devrimci gazetecidir. Adana'da özellikle devrimci-sosyalist basın çalışanlarına yönelik polis terörünün boyutları düşünüldüğünde Mehmet'i polisin tanımadığı düşünülemez. Mehmet'in Adana'da kaldığı amcasına ait evin polis tarafından bilindiğini de biliyoruz.

Olay günü akşam saatlerinde işkenceci katiller sürüsü önce mahallenin elektriklerini kestiler. Mahalleye giriş çıkış yasaklandı, insanlar evlerine girmeleri için uyarıldı. Sonra, Mehmet'in iki misafiri ile kaldığı çatı katındaki odanın alt katında bulunan akrabalarını eve kilitlediler. Ardından yukarıya çıkıp üç devrimciyi hiçbir uyarıya gerek görmeden katlettiler. Polisin iddialarına göre silah sesleri bir buçuk saat devam etti dolayısıyla bir buçuk saatlik çatışma sonucunda mecbur kalınarak ölü olarak ele geçirildi. Oysa olayı duyanlar önce silah seslerini geldiğini, bir süre sonra teslim ol çağrısının yapıldığını sonrasında bir süre daha silah sesinin duyulduğunu söylüyorlar. Bir buçuk saat sürdüğü iddia edilen bu çatışmada evin ön

tarafında hiçbir kurşun izine rastlanmaması ve camların kırılmaması olması bir çatışma yaşanmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bunun dışında, kırılan camlara ait parçaların tamamının evin içinde bulunması yalnızca dışardan bir ateşin olduğunun kanıtı olarak gösterilebilir. Devlet bir çatışma senaryosu yaratarak çok iyi tanıdığı devrimci bir gazeteciyi yanında bulunan ve kimliğini hala tespit edemediği iki devrimciyi katletmiştir. Adana Emniyeti, katledilen ve kimliklerini bulamadığı bu devrimcilerin cenazelerini, morgda kalma süresi bitti gerekçesiyle alelacele kimsesizler mezarlığına gömerek olayın üzerini örtmeye çalışmıştır.

*Katliam sırasında herhangi bir çatışmanın yaşanıp yaşanmadığı bir tarafa burjuvazinin kendi hukuk kuralları çerçevesinde polisin görevi, zanlıları yakalayıp yargılanması için adalete teslim etmektir. Fakat bu, bırakın bizim gibi yapısal bir krizin, sömürgeci kirli bir savaşın yürütücüsü olmanın sürekli yarattığı bunalımlar ve devrimci kitle hareketinin gelişebileceği korkusuyla malul bir ülkede, bu açıdan burjuva demokrasisini nispeten kurumsallaştırabilmiş olan gelişmiş kapitalist ülkelerde bile uygulanmamaktadır.

Bir kontrgerilla cumhuriyetine dönüşen devletin ve onun terör aygıtlarının kendi yasalarını tanımadıklarına ilk defa şahit olmuyoruz. Terör Cumhuriyeti'nin tarihi bu açıdan oldukça zengindir. Bu ülkede insanlar yıllardır sorgusuz-yargısız katlediliyor, gözaltında kaybediliyor. Bu ülkede çocuk yaşta insanlara bile en ağır işkenceler uygulanıyor. Bu ülkede devletin güvenliğini sağlamakla görevli güçler katliamlar bir yana cesetlere işkence yapıyor, tecavüz ediyor, kesik kafalarla fotoğraf çektirip hatıra olarak öldürdükleri insanların kulakların biriktiriyorlar. Susurluk kazasıyla devlet içindeki çetelerin ortaya saçılan kirli

icraatlarından sadece açıklananlar bile bu devletin bir çete devleti olduğunu, CIA patentli kontrgerilla taktikleriyle ayakta tutulduğunu göstermeye yetiyor.

Susurluk kazasıyla teşhir olan çete ilişkilerinin önemli bir ismi olan Mehmet AĞAR'ın "Devlet için 1000 operasyon yaptık" sözleriyle bahsedilen insanlık suçlarına bugün "vatan, millet" edebiyatıyla sahip çıkılıyor. Susurluk raporu kontrgerillanın gerçekleştirdiği katliamları adeta onaylıyor. Raporun açıklanmasının ertesinde Adana'da gerçekleştirilen bu katliam bir bakıma bu onayın hayata geçmesidir. Sermaye devleti bir yandan hükümet

yoluyla devleti çetelerden temizleme edebiyatı yaparken, diğer yandan kontrgerillayı yeniden güçlendirmeye ve çetelere yeni hareket alanları açmaya çalışmaktadır.

Olayın bir başka boyutu da Mehmet TOPALOĞLU'nun devrimci bir gazetenin Adana'daki yasal temsilcisi olmasıdır. Bu katliam, çete devletinin sindirme-terörle yıldırarak reformize etme genel taktik çizgisini sürdürdüğünü, hatta boyutlandıracağını gösteriyor. Çete devletinin katliamları bu anlayışla sokakta karşılanmadığı, tepkilerin örgütlenemediği oranda bu politika boyutlanarak sürecektir.

Bugün bu katliam, başta devrimci-sosyalist basın kuruluşları ve okurları olmak üzere tüm devrimcilere, duyarlı demokratlara bir takım sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumluluk ,devletin devrimci bir gazeteciyi ve kimliğini bile bilmediği iki devrimciyi pervasızca katletmesinin üzerini örtmesini engelleme ve katledilen devrimcileri sahiplenme sorumluluğudur.

Bu sorumluluk bu katliamla, sürdürüğü ve süreceği açık olan 1000 operasyonun hesabını sorma sorumluluğudur.

**Devrimci-Sosyalist Basın
Susturulamaz!
İşkenceci Katillerden
Hesap Soralım!**

kurtulus

Kontrgerilla Devletin Katliamları Sürüyor

Susurluk devleti katletmeye devam ediyor.

28 Ocak 1998 Çarşamba akşamı saat 20:45'te Adana Kiremithane Mahallesi'nde gazetemiz Adana temsilcisi Mehmet Topaloğlu'nun da içinde bulunduğu üç devrimci katledildi.

Senaryo yine aynı... "Eylem hazırlığındaki teröristler öldürüldü..." Sivas kırsalından geldiği iddia edilen Adana temsilcimiz Mehmet Topaloğlu, Adana'daki tüm basın emekçileri, tüm demokratik kurum ve kişiler tarafından tanınan, devrimci basın emekçisi olduğu için defalarca gözaltına alınan bir insandır. Evi ailesi Adana'dadır. Arkadaşımız katledilmeden iki gün önce merkez büroya gelmiş ve 26 Ocak Pazartesi günü Adana'ya dönmüş, iki gün sonra da kontrgerilla devleti tarafından katledilmiştir.

Daha dün "gerçekleri açıklıyoruz" sözleri ile kahramanlık yapanlar, bugün yeni bir katliamın talimatını vermişlerdir. Bu katliam Susurluk devletinin açıkladığı raporun hemen ardından meydana gelmiştir.

Katliam, "katledin ama usulüne uygun olsun" mantığının bir örneğidir. Peki, bu sefer nasıl bir kılıf bulacaklar. Herkes tarafından tanınan bir basın emekçisi ile birlikte üç devrimciyi, aynı zamanda arkadaşımızın akrabasının evinde katlettiler. Polis çok değil, bir ay önce büromuzu basarak tehdit ettiği arkadaşımızı bugün terörist ilan ediyor. Bu yalana kimi inandıracaklar? Hazırlanan seneryoda "şüphe üzerine hücre evine baskın yapıldığı, çıkan çatışmada iki kişinin evde, bir kişinin hastanede öldüğü" söylenmiştir. Aynı zamanda evin sahipleri, çifte terörist damgası vurularak gözaltına alınmışlar, hala Adana siyasi şubede tutulmaktadırlar. Yine senaryoda evde silahlar, bombalar bulunduğu ve katledilen arkadaşlarımızın Sivas kırsalından geldiği iddia edilmektedir. Kendi içinde dahi çelişen bu senaryo, Susurluk devletinin kendini aklamaya çalıştığının sonucudur. Hükümet bir yandan halkın gözünü boyamay çalışırken, MGK talimat veriyor, kontrgerilla katletmeye devam ediyor.

Susurluk Devleti Bin Operasyonu'nu sürdürüyor.

Bu saldırı, katliam ilk değildi, son da olmayacaktır. Bugüne kadar gazetemize, yazı işleri müdürlerimize, muhabirlerimize, dağıtımçılarımıza ve okurlarımıza Yönelik her türlü baskı ve teröre rağmen susamadık. Bundan sonra da susmayacağız. Hiçbir güç Kavganın Onurlu Sesi Kurtuluş'u susturamayacaktır.

**Kontrgerillanın Katliamları Bizi Susturamaz!
Halk Düşmanı, Uyuşturucu Taciri Susurluk Devletinden Hesap Soracağız!
Haklıyız Kazanacağız!**

**Halk İçin Kurtuluş Gazetesi
Haklar ve Özgürlükler Platformu**

“Devlet güdümlü sendika” yasasına karşı

Kamu Emekçileri Onbinlerle Kızılay Meydanı'ndaydı

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu, 22 Ocak'ta grev ve toplu sözleşme haklarının gasbını içeren sendika yasasına karşı başlattığı yürüyüşü, 24 Ocak'ta Ankara'da bir miting yaparak sonlandırmayı planlamıştı.

Bu çerçevede hemen her ilden KESK'e bağlı sendikalar 24 Ocak sabahı Ankara Hipodrom'da toplandı. Biz de saat 9.00'dan itibaren kortejimiz ve “Sokağa, eyleme, genel greve!” Kızıl Bayrak” imzalı pankartımızla yerimizi aldık. Toplanma esnasında özellikle Kürdistan'dan gelen sendika şubelerinin konuşusu dikkat çekiyordu. Emekçilerin bu coşkusuna biz de “Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!” ve “Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!” sloganlarıyla karşılık verdik. Daha sonra, Hipodrom'da toplanan binlerce kamu emekçisi Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte, Eğitim-Sen, SES, Tüm Bel Sen, BTS, Tüm Maliye Sen, Haber Sen, Tarım Gıda Sen, Maden Sen, Tüm Sosyal Sen, Or- Kam Sen, Asim Sen, Tüm Yargı Sen, Kültür Sen, Bank Sen, Devrimci Memur Hareketi, Limter-İş, Yol- İş, Kızıl Bayrak, Ankara Liseli Gençlik Platformu, Demokratik Haklar Platformu, EHB, EKK, Kaldıraç, HADEP, SİP, EMEP pankartları açıldı. Yürüyüş boyunca “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Sokağa eyleme genel greve!”, “Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” ve “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” en çok atılan sloganlar oldu.

Kitle Kızılay'a geldiğinde 20 bini aşmıştı. Yapılan konuşmaların ve Yenigün Müzik Topluluğu'nun dinletisinin ardından KESK yöneticileri eylemi bitirdi. Devrimci kamu emekçilerinin bir kısmının eylemi Kızılay'da mitingle sınırlı tutmamaya yönelik öncesinden bir çalışması vardı. Bunun için ortak bildiri çıkartıldı ve yaygın sayılabilecek bir dağıtım yapıldı. Fakat tabana yönelik organik çalışma çok yetersiz kalmıştı. Bu sorun, miting bitiminde TBMM'ye yürüme kararının

hayata geçirilmesi çabasında kendisini hissettirdi. Bu karara öncesinden bazı sendika şubeleri düzeyinde dahi sıcak bakılmasına rağmen, kürsüden “dağılıyoruz” açıklamasından sonra “Yılgınlık yok, direniş var!” sloganıyla başlatılmaya çalışılan yürüyüş gerekli ilgiyi görmedi. Az sayıdaki kitle meydana aşağıya doğru sloganlarla yürüyüp tüp geçidin altında yaptığı bir açıklamanın ardından dağıldı.

Ankara mitinginin değerlendirilmesi gereken birkaç yönü var. Birincisi ve en önemlisi mücadele hattıdır. Emekçilerin ufkunu “biz sendika yasasına karşı eylem yapmalıyız”la sınırlı olmamalıdır. Sınıflar mücadelesinin sertliğini gözetmeyen ve buna bağlanmayan bir eylem çizgisi hiçbir kalıcı sonuç vermeyecektir. Bu durumda yapılan iş, sorun karşısında eylemsiz kalmamaktan öteye bir anlam taşımayacaktır. Oysa ki sermaye sınıfı, olaya daha bütünlüklü bakabiliyor. Eylem çizgisi ekonomik-sendikal hatta olduğu sürece bundan hemen hiç rahatsız olmuyor. Sermaye devleti kamu emekçilerinin böyle bir mücadele anlayışıyla sonuç alamayacağını biliyor. Çünkü eylemler sistemin kendisine yönelmedikçe geri adım atmamayı düşünüyor. Kamu emekçilerinin yıllardır biriktirdiği mücadele deneyimine bir göz attığımızda, ancak toplumsal sorunların da ön plana çıkarıldığı, militan bir hatla sonuç alındığı görülecektir. Devletin yaklaşımı da bu yöndedir. Örneğin; daha önceleri Kızılay Meydanı'nı emekçilere kapatan sermaye devleti hareketin militanlaşmak tehlikesini gözeterek, Kızılay'a çıkışlara pek de müdahale etmiyor.

İkincisi; kitleleşme kaygısıyla kitlenin geri bilincine seslenmenin hiç de olumlu sonuç vermediğidir. Örneğin; Ocak '98 tarihli yayın organında “24 Ocak'ta yüzbinlerle Ankara'dayız!” diyebilen Eğitim-Sen, yüzbinlerin neden alana çıkmadığının gerçek sebebini düşünmelidir. Neydi böylesine önemli bir konuda katılımın 20000'lerde olmasını getiren? Aslında sebep açık ve bunu herkes biliyor. Basın açıklaması vari bir mitingle sendika yasasının

sermaye devleti geri çekmez. Tabandaki kamu emekçileri artık sonuç alıcı eylemler istiyor. Bordro yakarak, basın açıklaması yaparak eylem dinamizmini bu çizgide boğmak ve tüketmek istemiyor.

Üçüncüsü ise; işçi sendikalarının yok denecek düzeyde oluşuydu. Bu durum aslında üstte bahsettiğimiz eylem çizgisinden bağımsız değildir. Yani bunda, sorunu diğer toplumsal sorunlardan ve işçi sınıfının yaşadığı sorunlardan soyutlayarak sadece daha iyi bir sendika yasası istemi yanılması büyük pay sahibidir. Hiçbir sorun sınıflar mücadelesinden bağımsız değildir. Bugün esnek üretim saldırısına karşı direnir greve çıkan Makina Kalıp işçisine, sendikal hakları için direniş ve grevde olan işçilere destek vermeden tek başına sendika yasasına karşı mücadele kalıcı sonuçlar elde edemez. Bugün en sık kullanılan şarlardan olan “işçi-memur elele genel greve!” şiarı ne anlama geliyor üzerine düşünülmeli. Bunun ne için, kiminle, hangi sınıfa karşı olacağı ve pratik ilk ayaklarının nasıl oluşturulacağı kurgulanmak zorundadır. 11 Aralık'ta kamu

emekçilerinin hizmet üretimini durdurmasına verilen destek Yol-İş'le sınırlı kalmayıp yaygınlaştırılabilseydi daha farklı sonuçlar elde edilebilirdi. Tabii, emekçi sınıfların bu birleşik eylemi kendiliğinden olmayacaktır, bunu sağlamak için çalışmak, gerek işçiler gerek emekçiler içerisinde sınıf devrimcilerinin en temel görevidir.

Aslolan sınıf mücadelesinin meşru-militan çizgisidir. Sorunların çözümü ve kalıcılığı da bununla mümkündür. Kamu emekçilerinin kendi mücadele deneyimleri buna en iyi örnektir. Devrimci kamu emekçileri bir an önce üzerlerindeki ataleti terkedip tabandaki eylem dinamizmini aktive etmeli ve bunu işçi sınıfının tabanındaki eylem dinamizmiyle buluşturabilmelidir. Bu görevin yakıcılığı tüm devrimci kamu emekçilerini sarmalıdır. Tabii, bunu yaparken de mücadelenin uzun erimliliği gözden kaçırılmamalı ve tabana dayanmaması ayakların yere basmaması gibi pratik hatalara düşülmemelidir.

Gün, tüm saldırılara karşı işçi-emekçi barikatlarını örme gündür...

DAILY NEWS İŞÇİSİ KAZANACAK!

Medya-Sen'e üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan Daily News çalışanlarının direnişi 25. gününde.

TDN Daily News Bilgi İşlem Gazetecilik, Matbaacılık ve Yayıncılık A.Ş., aralarında Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin de bulunduğu birçok kuruluşun yayınlarını çıkartan bir şirket ve bu şirkette işçiler tarafından başlatılan sendikal mücadele ve sonrasındaki direniş, tabiatı gereği kapitalistlerin gözünü korkutuyor. Zira, direnişteki işçiler Ticari Sicil Gazetesi'ni de çıkarıyorlar ve tüm bu yayınların aksamasını beraberinde getiren direnişin, başka fabrikalara yayılma “tehlikesi” söz konusu. İşte tam da bu nedenlerle, Daily News kapitalisti ve diğer kapitalistler direnişin medyaya yansımaması için ellerinden geleni ardına koymuyorlar. Özellikle de medya patronları, bu direnişin basına yansımaması, televizyon ve gazetelerde haber olarak çıkmaması için tam bir ambargo uyguluyorlar. Onlar da biliyor ki, direnişin medyaya yansımaması demek, direnişin bu sektörde çalışan diğer işçilere de sıçraması anlamına geliyor. Ki kapitalistlerin en büyük korkusu, kendi iktidarını devirebilecek güce sahip proletaryanın, bu bilinç doğrultusunda örgütlenmesi ve önü alınamayacak bir direnişe geçmesidir.

Daily News işçilerinin sendikal örgütlenme başlatmasıyla işyerine gelen Medya-Sen Genel Başkanı Mete Gönültaş'ın buradan ayrılmasından sonra, işçilerin karşısına bodyguard larıyla dikilen Daily News

kapitalisti köpeklerini işçilerin üzerine saldı. 6 Ocak 1998'de yaşanan bu saldırıda patronun uşakları işçilere silahlarını göstererek ve “Bu ülkede 62000 faili meçhul var” diyerek tehditler savurdular. Aynı gün işveren, üçünün tazminatlarını vererek, toplam 5 işçiyi işten çıkardı. Bu ‘gözdağı’ ile işçiler üzerinde hakimiyet kurmayı planlayan patronu, işçiler tam bir mağlubiye uğratarak sendikal faaliyeti daha da yoğun ve bilinçli bir tarzda yürütmeye başladılar. Daily News kapitalisti, bu örgütlenmenin önüne geçemeyince 52 işçiyi daha işten çıkardı. İşverenin bu tensikati üzerine işçiler 3 gün boyunca işyerinin önünü terketmeyerek gelen tüm işleri feshettiler. Bunun üzerine Daily News patronu, dışarıdan kalifiye olmayan işleri eskisi gibi yürütebilecek nitelikten yoksun işçiler getirdi. Bu yeni işçiler de işleri gerektiği gibi yürütemedikleri için, firmalarca verilen 50.000 reklam, patronun 50 milyar liralık bir zarara girmesi demekti. 04.02.1998 tarihinde Odalar Birliği ile görüşmek zorunda kalan işverenin sendikayı tanıması bekleniyor. İşveren sendikayı tanımaz ve atılan işçileri geri almazsa, şu anda direnişte olan 46 işçi, direnişlerini boyutlandırarak devam ettirecek. Sendika direniş süresince işçilere maddi destek vermek amacıyla kalem ve çakmak çıkartarak satmaya başladı. Bunun yanı sıra 32 DKÖ ve sendika direnişe destek veriyor.

Kızıl Bayrak/Ankara

Onların Yanındayız

Merhaba emekçi arkadaşlar, Emeye değer veren değerli konuklar hepiniz hoş geldiniz.

Ben bir emekçi eşi olarak zaman zaman ailemi, çevremi ve bütün dünyayı düşündüğümde aklıma hemen şu soru gelir. Nedir bu çarkı döndüren? Nedir?

Emek değil mi, insan emeği, göz nuru, alinteri. Düşünün, insanlar üretmese ne tanklar olur, ne de toplar. Her gün giydiğimiz ve farkına bile varmadığımız paltomuz, ceketimiz, ayakkabımız. Düşünün okuldaki öğrencinin kaleminden tutun da polisteki jopa kadar herşeyi üreten emekçinin emeği değil midir?

Bugün Makina-Kalıp'ta üretim durmuşsa, hayat durmuş demektir. Pataronun milyarlar eden tezgahları olsa da, bu tezgahları kullanacak emek olmasa, emekçi üretmese bu tezgahlar beş para etmez, öyle değil mi?

Emek olmasa hiçbir şey olmaz, hayat felç olur. Ama buna rağmen hala patronlar, illede biz emeğinizin gerçek değerini vermeyiz diyorlar. Patronlar ne derlerse desinler onlar azınlık kesimdir, çoğunluk işçilerin birliğidir.

Bu birlik dayanışmayla birleşip haklarını ararsa işte o zaman haklı mücadelesi zaferle başarıya ulaşabilir.

İşçi ne bir robot ne de bir makinedir. İşçi emek üreten, namusuyla çalışan, vergisi daha maaşı cebine konmadan hesaplanıp alınan, alinterinin karşılığını bulamayınca da direnen, mücadele eden, boyun eğmeyen, dürüst yaşamayı kendine amaç edilen, toplumun vazgeçilmez bir ferdidir.

Bu gün işçi-emekçilere, patronlar fabrikalar da köleliği reva görmektedir. Harçlık denen ücreti reva görmektedir. O harçlıkla evini mi geçindirsin, yoksa bizler için en değerli varlıklarımız olan çocuklarımızın ihtiyaçlarına mı cevap versin? Emekçi ne yapsın, emekçi emeğinin karşılığını almak için mecbur kalmıştır. İnsan gibi yaşamak için. Bizleri de yaşatmak için, bu haklı mücadeleye yani greve mecburdur.

Bu durumda bizlere yani emekçi eşlerine büyük görev düşmektedir. Onların bu haklı mücadelelerini desteklemeliyiz. Bizler onları anlamalıyız. Onların yanında olmalıyız. Onlar bizim için bu haklı mücadeleye girmişlerdir. Dönüşü yoktur artık. Grev nöbetinden eve gelen

eşimize çalışmıyor diye tavır göstermeyelim. Bu grev sizler için, bizler için. Belki bazılarımızın aileleri “ bu çocuklar çalışmıyor, aylaklık ediyor.” diye düşünebilir. Oysa bizim eşlerimizin, Makina-Kalıp'ta çalışan kardeşlerimizin greve çıkmaktan başka çaresi kalmadı. Onlara bundan 200-300 yıl önceki durumu reva görüyorlar. Ailelerimize daha çok yiyecek getirsinler, çocuklarımızın karnını daha iyi doyursunlar, iyi eğitim olanağı sağlasınlar istemiyor patronlar.

Aylardır onların masa başındaki pazarlığı sürerken hergün eşime eve geldiğinde soruyordum. Ta geçtiğimiz Ağustos'dan bu yana paranın sözünü bile etmemiş patronlar. Bunları duyunca eşimin neden greve çıktığını daha iyi anlıyorum. Sonra onların sendikal eğitimleriyle ilgili isteklerini de kabul etmiyorlarmış. Oysa eşim sendikalı olduğundan bu yana eve kitap, dergi getiriyor. Sendikası onu eğitmeye uğraşıyor. O da bunları bazen bana anlatıyor. Bende bilgi sahibi oluyorum. Haklarımızın neler olduğunu öğrenmeye başladım. İnsan gibi yaşamak, insanca koşullarda çalışmak hepimizin hakkı.

Bende bir emekçiyim, bir çorap atölyesinde çalışıyorum. Orada sendika yok, sabah 8'de işbaşı yapıp akşam 8'e kadar çalışıyoruz. Eşimin anlattıklarını duyunca ben de sendikalı olmak istiyorum. Sonra şunu da eklemek istiyorum; bu işyerinde ki işçileri patron her istediğinde fazla mesaiye bırakmak istiyormuş. Oysa biz eşlerimizin gece yarısına kadar çalışmalarını istemiyoruz. Bize de zaman ayırsınlar istiyoruz. Onlar köle değil. Tekrar söylemek istiyorum; tek çare nedir?

İnanacağız, birlik olacak bu mücadeleyi zafere götüreceğiz. Aksi takdirde bizler destek olmazsak patronlar kaleyi içten fethetmiş olur. Bu kadar dayanmamız boşa gider. Bu onurlu mücadele sekteye uğrar.

Bir gerçek var ki bu hayat pahalılığında eşlerimiz greve mecburdurlar, haklıdırlar. Onlar sömürüye, zama, zulme boyun eğmemek için bu yola çıkmışlardır.

Daha güzel yarınlara...

(25 Ocak'ta yapılan Makina Kalıp işçileriyle dayanışma toplantısında grevci bir işçinin eşinin yaptığı konuşmadır.)

SOKAĞA, GREVLE DAYANIŞMAYA!

Sermayenin esnek üretim saldırılarına karşı Türkiye işçi sınıfının onurunu temsil eden Makina-Kalıp işçisinin üretimi durdurarak grevle cevabını desteklemek, sesine ses, gücüne güç katıp sınıf dayanışmasını yükseltmek için 31 Aralık Cumartesi günü Tekstil İşçileri Bülteni ve Kızıl Bayrak çalışanları olarak grevle dayanışma ziyareti gerçekleştirdik. “Makina-Kalıp işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Ortak komite, ortak direniş!” sloganlarıyla merhaba dediğimiz Makina-Kalıp işçisi bizi yine aynı sloganlarla karşıladı. Kucaklaşmaların, samimi merhabaların ardından oturma yerinin hazırlanmasına geçildi. Grevin gidişatı, süreci ha. kkında (ikili) bilgilendirmelerden sonra bir yoldaşın türküler eşliğinde halaylar çekildi. Daha sonra ziyarete, sırasıyla EMEP, Kaldıraç ve Alinteri okurları geldi. Kısa bir selamlaşmadan sonra yoldaşın söylediği türküler eşliğinde halaylara devam edildi. Bu sırada düzenin, işçi emekçi eylemlerine, grevlerine saldırmakla görevli polisi de grev yerine geldi. Sendikacıları sık sık uyarak ortamı provake etmeye çalıştılar. Polisin, Makina-Kalıp önündeki ilk kitlesel eylem havasından ve coşkusundan çok rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu.

Daha sonra bir konuşma yapan Birleşik Metal-İş Topkapı Şube Başkanı ziyaretçileri selamladıktan sonra, özetle; “... Bu iş yerinde geçtiğimiz Kurban Bayramı'nda yani 23 Nisan'da örgütlendik. Örgütleniş tarzımızda yine işverene kendimizi kabul ettirerek, deyim yerindeyse kendimizi zorla kabul ettirerek sendikal hakkımızı aldık. O tarihten bu tarafa takip ettiğimiz prosedür sonucunda ve meşru mücadele sonucunda bizlerin vermiş olduğu teklife karşılık onların bize sunduğu teklifte ücretlerle ilgili birşey sunmadılar. İşverenin daha önce bizim bu işyerinde Otomobil-İş döneminde uygulanan idari maddeler ile ilgili olarak çalışma yaşamını esnekletiren, yani işçinin izinlerini (bayram, özel izin, hastalık, ücretli izin, sendikal izinleri) tamamen patronun inşafına bırakılması olan karşı bir teklif verdi.”

“... İşverenin tavrı en son kısa ve net olarak şudur: biz çalışılmayan günlerin ücretini ödemek istemiyoruz. Yani izin günleri, yani Pazar tatilleri dahil senelik ücretli izinleri dahi öngören, ilerde bunları hedefleyen, bundan bugün burada Makina-Kalıp'ta bir gedik açmayı hedefleyen bir tavrı var. Bütün bunlardan dolayı en sonunda bütün yasal prosedür işletildikten sonra 24 Aralık tarihinde greve çıktık. Greve çıkış tarihimizden itibaren grevimiz çok iyi gidiyor. Tabii bu arada işveren de boş durmuyor. Bazı çalışmaları var grevi kırmak için. Yani bu işyerinde sendikal örgütlülüğü istemiyor. Onun için hepinizin katkılarına ihtiyacımız var. Bu grevin başarıyla tamamlanması için hepinize, tüm sınıf dostlarının desteğine ihtiyacımız var. Bunu sağlayacağınızdan da eminiz. Bundan dolayı katkınızı sunmaya geldiniz. Hepinize teşekkür ediyoruz. Bu grev uzun sürecek. Durum onu gösteriyor. Bu sadece Cam-İş Makina-Kalıp işçilerinin grevi değil. Bizimle görüşme yapan sermayenin Cam-İş Makina-Kalıp Temsilcisi aynı zamanda TİSK'in yönetim kurulu üyesidir. Burdaki tavrı aynı zamanda TİSK'in tavrıdır. Bunun için dayanışmaların daha da artarak devam etmesini diliyoruz” dedi.

Sermayenin daha fazla sömürü için başlattığı esnek üretim saldırısına ilk kavgaya bayrağını çeken Makina-Kalıp işçisi oldu. Gün sermayenin saldırılarına karşı, sınıfsal saldırıları başlatma günüdür. Gün, Makina-Kalıp işçisine omuz verme günüdür. Davasında yoldaş, zor gününde yanında olma günüdür. Sesine ses, gücüne güç katma günüdür. Gün ortak komite, ortak direniş hattını örme günüdür. Albayrak'la, Reslanla, Brandiyle, Tıbsetle kaderleri birleştirme günüdür. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için kamu emekçisine destek olma günüdür. Gün Yatağan'da özelleştirme saldırısına karşı açılan kavgaya bayrağını metropollere dikme günüdür.

**Kurtuluş Yok Tek Başına,
Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!
Yaşasın Ortak Komite, Ortak Direniş!
Yaşasın Makina Kalıp Grevi!**

TÜTÜN TEKELİ PARÇA PARÇA YAĞMALATILIYOR

Bu emperyalist talana izin verme!

Sermaye sınıfının, işçi sınıfına yönelik olarak sürdürdüğü özelleştirme saldırısı boyutlanarak devam ediyor. Cevap verilemediği takdirde işçi sınıfının yıkımıyla sonuçlanacak bu saldırı, ciddi bir karşı koyuş örgütlenememiş olduğu için artarak sürüyor. Enerji, maden sanayileri gibi temel sektörlerin satılışını şimdi de tekelin satışı izliyor. Samsun ve Yeni Harman sigaralarının isim hakkı ve Akhisar Sigara Fabrikası 49 yıllığına Birtish American Tobacco (BAT) firmasına devredildi. Bu satış tekelin özelleştirilmesinin başlangıcıdır.

Neden Tekel? Bu soruyu yanıtlamadan önce özelleştirmecilerin ne dediklerine bir bakalım. Tekel'in zarar ettiğini, Akhisar Sigara Fabrikası'nın satış ile kara geçildiğini ve özelleştirmelerin devam edeceğini söylüyorlar. Devlet işletmelerinin karlı olmadığını özel işletmelerin daha verimli olduğunu iddia ediyorlar.

Gerçekte ise Türkiye 300 bin ton tütün üretimiyle ABD, Çin, Hindistan ve Brezilya'dan sonra dünya tütün pazarında 5. sırada bulunmaktadır. İhracatı ise 100-120 tonu bulmaktadır. Sadece Samsun sigarasının satışlarından elde edilen toplam hasılat da 90 trilyondur ('97 yılı). Yabancı firmaların Türkiye'deki pazar payı sadece %17'iken, geri kalan %83 TEKEL'e ait. Tek başına bu veriler bile TEKEL'in ne kadar büyük bir pazarı elinde bulundurduğunu göstermektedir. Yine de biz bir iki veri daha verelim. Tekel Türkiye'deki ilk 500 firma içinde 3.dür ve GSMH içinde %1'lik bir paya sahiptir. Kurumun 1994'deki karı 10.7 trilyon, '95'deki karı ise 13.5 trilyon ve bu yıla ait cirosu 116 trilyon. Bunun yanında 1 milyar dolar (225 trilyon) vergi ve fon geliri olarak kamuya kaynak aktarıyor ve Hazine Müsteşarlığı'ndan 100 milyar alacağı var.

Tekel'in zarar değil kar ettiği ortadadır. Sadece Samsun'un yıllık hasılatı 90 trilyon iken Samsun ve Yeni Harman'ın 49 yıllık devri için 20 trilyon alınacak. Ayrıca piyasaya 1 336 000 TL'den satılan tütün, Akhisar Fabrikası'nın devrinden sonra BAT'a 369000 TL'den satılacak. Akhisar Sigara Fabrikası'nın devir bedeli ise 8 trilyon ve bu meblağ sadece fabrikanın arsa bedellerini karşılamaya yetiyor

Tekel'in özelleştirilmesinin nedeninin işletmenin zarar etmesi olmadığını açık. Asıl neden ise tam tersine bu kurumun elinde tuttuğu pazarlara emperyalist talancıların ve yerli işbirlikçilerinin gözlerini dikmiş olmalarıdır. Görüldüğü üzere Tekel ülke ekonomisi içerisinde önemli bir yere sahip. Bunun da ötesinde çok büyük karlar elde edilen bir sektörde %83 gibi bir pazara sahip. İşte bu olgu yerli ve yabancı firmaların iştahını kabartıyor. Özellikle Amerika'da sigara tüketimin büyük boyutlarda azalması ve bunun süreklilik kazanması Amerikan firmalarını sıkıntıya düşürüyor. Ama buna rağmen üretim artabiliyor. Bunun sebebi bu şirketlerin Türkiye gibi ülkelerin pazarlarını ele geçirmeleridir. Tekel'in özelleştirilmesiyle bu şirketler

hem kendi tütünlerini Türkiye pazarına daha rahat sokacaklar hem de ucuz işgücünden yararlanarak karlarına kar katacaklar.

Emperyalistlerin ve yerli sermayenin bu talanına da tensikatların, taşeronlaştırmaların, işsizliğin ve açlığın eşlik edeceği bugünden bellidir. Nasıl bugüne kadar yapılan tüm özelleştirmeleri işten atmalar, sendikasıızlaştırmalar, ücret düşüşü, taşeronlaştırmalar izlemişse Tekel'in özelleştirilmesinde de olacak olan aynıdır. Ki bunun yanında özelleştirmelerden etkilenecek olanlar sadece işçiler değildir. Yıkım aynı zaman da köylülükleri de beklemektedir. Tekelde çalışan 50 bin işçinin yanı sıra, 3 milyon tütün üreticisi köylünün geleceği de tehlikeye girmiştir. Özelleştirmenin sonucunda Türk tütünü tüketilmeyecek BAT firması, Amerikan Virginia tipi, kendi ürettiği tütünü kullanacaktır. Zaten IMF'in dayatmalarıyla uzun zamandır yerli tarımın ve tütüncülüğün kötürümleştirilmesi gündemdeydi. Türkiyede 2'si özel olmak üzere 9 sigara fabrikası var. 1977'de 5 fabrikanın daha inşaatına başlanıyor ama 20 yıl boyunca tek bir tuğla konulmuyor. Bu sürece yabancı sigaraların ülkeye girişi eşlik ediyor. 1990 yılı tütün üretimi 290 bin ton iken 96 yılında bu rakam 229 bin tona geriliyor. Tütün ekimi için kullanılan arazi ise aynı yıllarda 320 bin hektardan 236 bin hektara düşüyor. Tütün ithalinde ise durum daha da vahim; Eylül '96'da türkiye 17 510 000 \$'lık tütün ve tütün mamülleri ithal ederken '97 Eylülü'nde ithalat %297 oranında artarak 69 665 000\$'a çıktı. Tütün ve tütün mamülleri ithalatı Ocak-Eylül ayları arası dönemde %36.1 artarak 207 200 000\$'dan 281 911 000\$'a çıkıyor. Bunun anlamı yerli üreticilerin ve Tekel işçilerinin işsiz kalmasıdır. Bu durum bilinçli bir tutumdur. IMF'ye ve diğer emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan yerli kapitalistlerin karlarını bu emperyalistlerle ortaklık kurarak artırma kaygısıdır bu gerilemenin kaynağı.

Özelleştirme saldırısına eylemli bir hat ve açık bir bilinçle karşı konulmadıkça bu saldırının arkasının kesilmeyeceği ortada. Zaten bunu gizleyen de yok. Camel sigarasının üreticisi olan R.J. Reynolds, Tokat Sigara Fabrikası için ve Tekel 2000 sigarası için başvuru yapmış durumda. İstanbul Likör Fabrikası 100 Milyon \$'a satılıyor. Akhisar Sigara Fabrikasının satış töreninde konuşan Devlet Bakanı Eyüp Aşık, Tokat'taki fabrikanın satılacağını ve Tekel 2000 sigarasının yabancı bir firmaya devredileceğini, Mecidiyeköy'deki Likör Fabrikası'nın kapatılacağını ve arsasının satılacağını, Beykoz'daki Paşabahçe Fabrikasının satılacağını, Cibali Fabrikası'nın Vakıf Üniversitesi'ne bırakılacağını, Samsun Merkez Fabrikası'nın satılacağını, İzmir'deki sigara fabrikasının kapatılacağını ve arsasının satılacağını, Elazığ Şarap Farikası'nın Yozgat Bira Fabrikası'nın Kars tuz işletmelerinin özelleştirileceğini açıkladı.

Sermayenin bu kadar pervasızca davranabilmesinin gerisinde özelleştirmeye karşı kuvvetli bir direnişin sergilenmemesi vardır. Tekelin özelleştirilmesine karşı yapılanlar mırıldanmanın ötesine geçememiştir. Ocak ayı içerisinde yapılanlara kısaca bir gözatalım. Tek Gıda-İş Genel Başkanı Orhan Balta ve Türk-İş Başkanı Bayram Meral 29 Aralık günü yaptıkları açıklamada Tekel'in özelleştirilmesini yanlış bulduklarını açıkladılar. Ocak ayının başında Tek Gıda-İş Başkanı Tekel-BAT ortaklığının iptali için 15 Ocak'ta dava açacaklarını açıkladı. 6 Ocak'ta DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak yaptığı yazılı açıklamada Tekeli özelleştirenlerin hukukun ve halkın önünde hesap vereceklerini belirtti. Tütün Tarım Satış Kooperatifleri Başkanı 9 Ocak'ta yaptığı açıklamada "ASF illa da özelleştirilecek ise sermayenin tabana dağıtılması için biz alırsız" dedi. Tüm bu açıklamaların gösterdiği bir şey varsa o da sendikaların her zaman olduğu gibi yine işçi sınıfının sömürülmesine, ezilmesine sessiz kaldıkları ve kalacaklarıdır. Hiçbir sendika somut eylemden, grevden, mitingden bahsetmiyor. Onu bırakın kendileri dışında gerçekleştirilen özelleştirme karşıtı eylemlere bile katılmıyorlar (İstanbul Özelleştirmeye Hayır Eylemi gibi). Hatta İzmir ÖKP (Özelleştirme Karşıtı Platform) Eyleminde olduğu gibi işçilerin özelleştirme karşıtı eylemlere katılımını engellemeye bile çalışmışlardır. Özellikle Trakya, Marmara ve Cevizli Tekel işçileri eylemli bir direniş hattı örülmesi için ısrarlı davranmakta ama sendika yönetimi sermayenin mahkemelerinden medet ummaktadır. Tekel-BAT ortaklığı, BAT'ın %51 hisse senedi sahibi olmasından dolayı Anayasa'ya aykırı olduğu halde bu ortaklık tüm gazetelerde, televizyonlarda yer almış ama satış Devlet Bakanı'nın katıldığı bir törenle gerçekleşmiştir. Kimi kime şikayet ediyorlar? Anayasa Mahkemesi ortaklığın yasal olmadığını bilmiyor mu? Yasal olsa ne olur? Yasaları işçiler emekçiler mi yapmış? Yasalar yapılırken işçilere mi sorulmuş onları çıkarları mı gözetilmiş, yoksa sermayenin çıkarlarına uygun olarak mı hazırlanmış? İş mahkemelere havale etmek işçileri oylamaktan başka bir şey değildir. Ayrıca Tek Gıda-İş Başkanı Orhan Balta'nın Tekel Mensupları Vakfı'nın ikinci başkanı olması sendika yönetimine bağımlı kalmanın yaratacağı sonuçlar hakkında ipuçları vermektedir. 16 Ocak günü Akhisar tütün üreticileri ve Tekel işçileri TBMM'ye gönderilmek üzere bir imza kampanyası başlatıldı. Bu imza kampanyası emekçilerin bizzat kendilerinin sürece müdahale etmeleri açısından anlamlıdır fakat TBMM'den bir çare beklemek kuzuyu kurda teslim etmektir. Sendikaların bu yönlü özel tavırları ise hiç de masum beklentiler değildir. Onların amacı bu tür etkinliklerle emekçileri oyalamak ve kendi denetmelerinden bağımsız bir eylemliliğin gelişmesini engellemektir. 1 Ocak'ta İzmir Sigara Fabrikası'nda çalışan 225 geçici işçinin iş akitleri askıya alınıyor, yapılan sadece kitlesel

basın açıklaması oluyor. O da yine işçilerin kendiliğinden doğan tepkileri sonucunda. Sendikanın özel bir ısrarı yok, zaten sürecin devamında bir eylemliliğin gelişmemesi bunun en açık göstergesi.

Tekel'in özelleştirilmesi konusunda en büyük ikiyüzlülüğü gösteren ise CHP'dir. Bu parti hükümet olduğu her dönemde önüne gelen özelleştirme kararını gözünü kırpmadan imzalamıştır. Bugün ise utanmadan özelleştirme konusunda söz söyleme hakkı görebiliyor kendisinde. Meclis'te araştırma önergesi vermekten, satışı desteklemekten bahsediyorlar. Hatta CHP Genel Sekreter Yardımcısı, BAT ile olan anlaşmayı ihanet olarak değerlendirebiliyor. Madem öyle, bu "ihanetçi" hükümeti hala neden destekliyorlar? Açık ki CHP özelleştirmeye karşı değildir, tüm bu vızıldamaları seçmenlere ve muhtemel bir seçime yönelik aldatmacadır. İsterlerse "ihanetçi" hükümeti hemen düşürebilirler ve bunu kullanarak özelleştirmeyi durdurabilirler. Ama bizzat kendisi bir sermaye partisi olduğu için işçilerin değil sermayenin çıkarlarının bekçiliğini yapmaktadır. Bu partiden fayda bekleyenler unutmamalı; CHP muhalefetteyken Olağanüstü HAL kaldırılıns, çekici güç gönderilsin, asgari ücret yükseltsin, memura sendika hakkı verilsin, düşünce suçu olmasın der ama iktidar olunca hep unuttur. Şimdi ise utanmazlığı ayyuka varırmış bir yandan "ihanet" diye bağırıyor bir yandan da hükümetin dışardan ortaklığını yapıyor.

Sonuç olarak özelleştirme tüm işçi sınıfına yönelik bir talan saldırısıdır. Amaç bellidir, yeni karlı pazarlar elde etmek, işçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtmak, soframızdaki kuru soğanı da elimizden almaktır. Zaten sınıfın denetiminden çıkmış sendikaları tümüyle yok etmek, taşeron sistemini yaygınlaştırmak, işsizliği arttırmak, ücretleri düşürmek, sigortayı ve diğer sosyal hakları ortadan kaldırmak. Bu durumda yapılması gereken sınıfın sınıfa karşı direnişini örgütlemektir. Sendikaları harekete geçirmek ama onlar sermayeyle işbirliğine giderlerse sendikalara bağımlı kalmadan direnişe çıkmaktır. Ayrıca burjuva parlamontosundan, mahkemelerinden, yasalarından medet umarak kendi kendimizi kandırırız. Bu kurumlar özelleştirmenin asıl sahipleridir ve ancak üretimden gelen güçle, fiziki direnişle dize getirilebilirler. CHP gibi burjuva partilerinin ne mal olduğu ise kendi iktidar dönemlerinde ortaya çıkmıştır. Ayrıca bugün isteseler özelleştirmeyi durdurabilirler ama onun yerine hem iktidar oluyorlar hem muhalefet. Ne yaran geçiyorlar ne serden. Bir yandan özelleştirme ihanettir diye sempati toplamaya çalışıyorlar bir yandan hükümeti dışardan destekliyorlar. Demek ki burjuva partilerine güvenin sonu da bir kez daha arkadan vurulmak olacaktır. İşçi sınıfının güvенеbileceği tek güç kendi gücüdür, izleyeceği tek politika kendi ideolojisinin ürettiği politikadır, arkasından gidebileceği tek parti de kendi partisidir.

TEKSTİL İŞÇİLERİ KURULTAYI GÜÇLENEREK SÜRÜYOR

Bir grup öncü tekstil işçisi olarak başlattığımız, Tekstil İşçileri Kurultayı çalışmalarımız güçlenerek sürüyor. Kurultayımızın ana hedefi, işkolumuzda yaşanan sorunlara çözüm getirebilmek üzere, işkolunun öncüsünün kenetlendiği bir örgütlenme yaratabilmek ve bu çerçevede haklarımızı alabilmek için mücadeleye girişmektir. Çalışmalarımızın içinde olan ve henüz katılmamış olsa da ilgi gösteren arkadaşlarımızın da bildiği gibi; etkinliklerimiz belli bir mesafe katetmiş, bir dönemi geride bırakarak anlamlı bir ilk birikime ulaşmış bulunuyor. İşkolunun en hareketsiz dönemini yaşadığı bir evrede bunun önemi, sanıyoruz ki herkes tarafından kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde açıktır.

Şimdiye kadar sürdürülen kurultay çalışmaları çerçevesinde işkolumuzdaki işçi arkadaşlara yönelik dönemsel sorunlara ve ihtiyaçlara değinen (zam dönemleri gibi) özel sayıların yanında genel sorunlara ve mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermeye çağıran kurultay özel sayıları yaygın bir şekilde dağıtıldı. Bunun yanı sıra tek tek fabrikalar özelinde fabrikanın özgül sorunlarına cevap olmak üzere özel sayıların dağıtımı yapıldı. Yine hatırlanacağı gibi; Merter İşçileri Kurultayı için sayısız bildiri, kuşlama yapıldı; imza kampanyası yürütüldü. Merter Kurultayı'na işçilerin sahip çıkması için ve buranın bir öncü işçi platformu olabilmesi için, bütün gericiliklere karşın bir çalışma yürütüldü. Çünkü anlayışımız başından beri; öncü işçi platformlarının güçlendirilmesi ve mücadelenin önünün açılmasıdır. Farklı görüşlere kendisini kapatmayan, fakat kısır tartışmaların da uzağında kalarak ve bu tür platformların bu tarz tartışmalardan dolayı mahkum olmasına da izin vermeyen şekilde yolumuzu yürüdük, yürüyoruz. Yalnızca sözümüzle değil, pratiğimizle de bunu göstermeye devam ediyoruz.

İşkolumuzda yaşanan direnişleri ziyaret ederek sınıf dayanışmasını gerçekleştirmeye çalıştık. Töstaş'tan Sofist'e, Brandi'den Taç Tekstil'e kadar arkadaşlarımızın sorunlarına sahip çıkmaya ve destek sunmaya çalıştık. Fakat eksikliklerimiz de olmadı değil. Önümüzdeki dönemde bu eksikliklerimizi de gidererek, sınıf dayanışmasını daha güçlü hayata geçirebilmek ve bu direnişçi arkadaşlarımızı aramızda görebilmek için çabalarımızı yoğunlaştıracağız.

Değişik bölgelerde kurultayımızın bölge komiteleri oluşturuldu ve bazı

bölgelerde de kurulma aşamasına geldi. Söz konusu bölgelerde kurultayın işçi toplantıları yapıldı. Bazı fabrikalarda işyeri komiteleri kuruldu ve kurulmayan fabrikalar için de çalışmaları sürdürülmektedir.

Kurultay çalışmalarımızda ilk yola çıktığımız evrede hedefimiz; sayısız mücadele içerisinde bulunmuş ve hala da işkolunda fabrikalarda çalışan öncü ve deneyimli eski işçi kuşağını bir araya getirmek ve bu deneyimlerin ışığında mücadeleyi daha güçlü bir biçimde omuzlayabilmektir. Fakat yaşadığımız süreç bize gösterdi ki, sektörün sözü edilen bu kuşağı, en azından çoğunluğu yaşadığı deneyimlerin olumsuz etkisiyle mücadeleye ve örgütlenmeye belli bir mesafeyle yaklaşmaktadır. Yaşanılan direniş ve benzerlerinin büyük bölümünün yenilgiyle sonuçlanması belli bir yorgunluğa neden olmuş bulunuyor. Bizim çağrımıza cevap veren ve mücadele etmeye istekle yaklaşanlar ise deneyimsiz, fakat dinamik genç bir işçi potansiyeli bulunmaktadır. Çalışmalarımızın yükünü omuzlayan, bütün deneyimsizliğine karşın işte bu genç işçiler olmaktadır. Şimdi önümüzde duran hedef, bu genç işçi arkadaşlarımızın dinamizminden aldığımız güçle çalışmalarımızı genişletmek, yaygınlaştırmak ve deneyimli öncü işçi arkadaşlarımızı da çalışmalarımızın içine çekerek bu iki dinamiği birleştirebilmektir.

Yukarıda sözü edilen etkinliklerimiz daha da yaygınlaşarak sürdürülecektir.

Geldiğimiz aşamada, geçtiğimiz hafta sonu kurultayın ilk geniş katılımlı işçi toplantısını yapmış bulunuyoruz. Toplantımız işçi disiplinine ve demokrasisine uygun bir şekilde gerçekleşti. Söz isteyen her arkadaşımızın kendisini ifade etme olanağı bulunduğu etkinlikte çalışmalarımızın ulaştığı nitelik en göze çarpan ve belirleyen özellikti. Katılımcı arkadaşlarımızın çok genç olmasına ve böyle bir etkinlikte belki de ilk kez konuşuyor olmasına karşın ortaya konulan açıklıklar, tartışmaların ve konuşmaların ihtiyaca cevap verir nitelikte olması bu çalışmaların geleceği açısından son derece sevindirici bir olgudur. Çünkü bu tür etkinliklerin başarısı, çokça sözü edildiği üzere yol gösterici olmasında ve hedefe kilitlenmesinde düğümlenmektedir. Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz ki toplantımız asgari bir başarıya ulaşmış ve bu başarının verdiği güçle yolumuzu daha fazla açmıştır. Bir başka özelliği ise, hissedilen coşku ve katılımcıların birbirine kenetlenmesidir. Bu sonuncu

nokta ise özellikle önemlidir. Çünkü hangi çalışma alanında, hangi etkinlikte olursa olsun varılan sonuçlarda ortaklanması ve kenetlenerek yola devam etme kararlılığı karşılaşılabilecek güçlükleri aşmada güç alınacak en önemli dayanaktır.

Toplantının içeriğini ise sırasıyla şu gündem maddeleri oluşturmaktaydı: Divan seçimi ve açılış konuşmasının ardından (açılış konuşması kısaca, kurultayın bu güne kadar sürdürdüğü çalışmaların anlatılmasıydı)bölge etkinlikleri ve bölgelere yönelik politikalar, fabrikalardaki etkinlikler ve yaşanan sorunlar, kurultayın ve yine aynı olmak üzere tekstil işçilerinin acil talepleri, örgütlenme ve mücadele hattı, kurultayın yeni dönem hedefleri, genel saldırılar ve işçi hareketi ve sonuncu gündem olarak da yürütmenin seçilmesiydi.

Bölgeler bölümünde İstanbul içinde; Merter, Esenyurt, Yenibosna-İkitelli ve Cevizli, İstanbul dışından ise İzmir ve Çorlu'dan katılan arkadaşlarımız konuşma yaparak bölgelerini, sürdürdükleri çalışmaları, hedeflerini, karşılaştıkları zorlukları, direniş ziyaretlerini vb. etkinliklerini anlattılar. Yine, bu bölgelerin içinde yer alan ve fabrikalar adına konuşma yapan arkadaşlarımız oldu. İstanbul dışındaki diğer bölgelerin bazıları bu toplantıya katılamadılar. Yine, direnişçi Taç Tekstil İşçileri gönderdikleri sözlü mesajlarında kurultaya destek verdiklerini, fakat şu anki çalışmalarının yoğunluğundan dolayı İstanbul'a gelemediklerini belirterek kurultay çalışmalarını selamladılar, kurultayın çalışmalarını kendi bölgelerinde sürdüreceklerini ve kurultaya katılacaklarını ilettiler. Acil taleplerimiz içinde ise; sekiz saatlik iş günü, zorunlu mesailerin kaldırılması, sigorta ve sendika hakkı, insanca yaşama için ücret, sağlıklı iş koşullarının yaratılması, insana yaraşır muamele vb. gibi talepler dile getirilerek, bunun genel sınıf mücadelesiyle bağlı kuruldu. Bizim gerçek kurtuluşumuzun kendi iktidarımızda olduğu ve bunun da ancak sosyalizmle mümkün olduğu vurgulandı.

Örgütlenme ve mücadele hattımız ise gündemin oldukça yüklü bir maddesiydi. Kısaca değinecek olursak, işyeri ve bölge komiteleri ile, görevleri, hedefleri, nasıl oluşturulacağı, sendikalar, sendikalara ve sendikacılara karşı tutum ve bakış üzerinde yoğunlaşıldı. Sendikalara sahip çıkmak ve kendi öz örgütlerimiz olan sendikaların donatılması üzerinde

duruldu. Bazı bölgeler için önerilen örgütlenme araçları olarak dernekler üzerinde konuşma yapan arkadaş, mücadele hattı olarak, hakkını söke söke, gücünü meşruluğundan alan, birleşik, militan, bir çerçevede bütün eylemlere açık bir tarz belirledi.

Genel saldırılar gündeminde ise, "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde bir alt başlık açılarak tartışmaya açıldı. Aramızda bulunan yurtsever işçilerin de katılımıyla, birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yapılan konuşmalarda kardeş Kürt halkının mücadelesine Türkiye işçi sınıfından gelecek desteğin ve yurtsever işçilerin bulundukları fabrikalarda bu mücadeleyi yükseltmesinin sürdürülen mücadele için muazzam önemi üzerinde durularak halkların kardeşliği şiarı bir kez daha haykırıldı. Özelleştirme, IMF paketleri, SSK'nın tasfiyesi gibi genel saldırılar ve bunlara karşı görevler konusundaki konuşmalarla toplantı sona erdi. Toplantının sonunda, bu toplantıların belli periyotlarla alınması bütün katılımcıların oy birliğiyle karar altına alındı. Yurtsever işçilerin yoğun ilgi göstermesi ve toplantının sonunda kendilerinin de bu çalışmalara katılmak istemesiyle yürütmeye yurtsever işçiler de yer aldılar. Yine bütün katılımcıların oy birliğiyle bir yürütme seçildi. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şialarını fabrikalarda hayata geçirmek üzere çalışmalarımız daha da boyutlanarak ve yaygınlaşarak sürmektedir.

Öncü bir grup tekstil işçisi olarak çıktığımız bu yolda verdiğimiz emeğin karşılığını almaya başlamış bulunuyoruz. Bu onuru hep birlikte taşıyoruz ve işkolumuzda hedeflediğimiz örgütlülüğü yarattığımızda bunu fazlasıyla da taşımaya devam edeceğiz. İşkolumuzdaki bütün öncü ve mücadele etmek isteyen işçi arkadaşlarımızı bu onuru paylaşmaya ve mücadeleyi omuzlamaya davet ediyoruz.

Güç Örgütlülüktedir!

**Zorunlu mesailere,
Sefalet ücretlerine,
Kölelik koşullarına,
Sigortasız, sendikasız çalışmaya
karşı
İnsanca çalışma ve
yaşama koşulları için**

**Haydi Tekstil İşçileri
Kurultayı'na!**

Tekstil İşçileri Kurultayı Girişimi

İzmir metal gündemi:

Sermaye saldırıyor İşçiler çıkış arayışında

Komünistlerin özgüleştirilmiş sınıf çalışması çerçevesinde başvurdukları yerel işçi bültenlerine bir yenisi daha eklendi. **İzmir İşçi Bülteni**'nin Ocak '98 tarihli ilk sayısı yayınlandı. İzmir'de daha önce de **Bakırçay Havzası Metal İşçileri Bülteni** yayınlanmıştı. **İzmir İşçi Bülteni**'nin biçim ve içerik yönünden bir hayli güçlü ilk sayısından seçtiğimiz birkaç yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.

nedeniyle işten atıldı.

ÇEBİTAŞ ise "bakım" bahanesiyle üretimi durdurdu ve işçilerin tamamına yakını zorunlu izne çıkartıldı. Bu "bakım"ın imzalanan sözleşmenin hemen sonrasında gündeme getirilmesi ise bir tesadüf değil. ÇEBİTAŞ patronu kapsamlı bir tensikatın ve sözleşme haklarından yararlanmayacak olan yeni işçi alımının önünü açmaya çalışıyor. Zira fabrika daha geçen yaz 1 ay süren "bakım"dan geçmişti.

SEFALET ÜCRETLERİ SEFALET SÖZLEŞMELERİ

İzmir metal sektöründeki fabrikalarda işçilerin yarısına yakın bir bölümü taşeron işçi kapsamında ve asgari ücret üzerinden çalıştırılıyor. Yemekhane, temizlik vb. ile başlatılan taşeronlaştırma saldırısı artık doğrudan üretimin her birimini kapsayacak şekilde genişletiliyor. Ve işçi ücretlerinin bir bütün olarak aşağıya çekilmesinde gitgide daha belirleyici bir rol oynuyor. Keza doğrudan üretim birimlerinde sözleşmeli olarak çalıştırılan (işe yeni başlayan) vasıflı işçilere de 1 yıl süresince asgari ücret üzerinden ödeme yapılıyor. Burada dikkat çekici olan kalifiye işçiler de dahil olmak üzere tüm işçilerin ücretlerinin asgari ücret düzeyine adım adım çekilmeye çalışılmasıdır.

Peki sendikali işyerlerinin ve toplu sözleşme kapsamındaki işçilerin durumu nedir? Burada da işçilerin taban inisiyatifini bastırmak için bizzat patron eliyle dayatılan sendikaların ihanet sözleşmeleri nedeniyle mevcut

ücret düzeylerinin hızla altı oyuluyor. Sendikali işçilerin zamlı ortalama ücreti 50-60 milyon arasında değişiyor. Yoksulluk sınırı 120 milyon iken bu ücretler üzerinden bağlanan sözleşmeler ihanet ve bu ücret düzeyi sefalet değil de nedir? Enflasyon oranının %100'ü çoktan aştığı mevcut koşullarda ÇEBİTAŞ'da Özçelik-İş'in altına imza attığı (6 ay için) %20'lik ücret zammı bunun yalnızca bir örneğidir.

ÖRGÜTSÜZLEŞTİRMENİN BİR DİĞER ARACI OLARAK SÖZLEŞMELİ İŞÇİLİK VE İDARİ KADRO UYGULAMASI

Sermaye örgütsüzleştirme saldırısını bir çok koldan yürütüyor.

Taşeronlaştırmanın İzmir'de de bu saldırının temel aracı olarak işlev gördüğü biliniyor.

Yanısıra sözleşmeli işçilik uygulaması ise taşeronlaştırmaya paralel bir şekilde İzmir Metal sektöründe giderek yaygınlık kazanıyor.

İşe yeni giriş yapan işçilere vasıflı da olsa, 1 yıl boyunca sözleşmeli olarak asgari ücretle ve toplu sözleşme kapsamı dışında çalışma koşulu dayatılıyor. Geçmişte 1 ya da 2 ay süre ile uygulanan "deneme süresi" böylece 12 aya kadar çıkartılıyor. Sözleşmeli işçiler, 1 yıl sonra kadrolu olma ve ücret artışı vaadiyle kandırılıyorlar. Bir yıl sonunda ise bu işçilerin çoğunluğu tensikata maruz kalıyor ve patronlar yeni sözleşmeli işçi alımına gidiyor. Sendikali işyerlerinde dahi, sözleşmeli

işçilerin sendika üyesi olmaları engelleniyor. Aynı işi daha düşük ücretle yaptıkları için diğer işçilerle aralarında sürtüşme yaşanıyor. Patron sözleşmeli işçi uygulamasını diğer işçiler üzerinde bir baskı aracı olarak kullanıyor. Patronlar böylece bir taşla bir çok kuşu birden vurmuş oluyorlar.

Bu örgütsüzleştirme saldırısının araçlarından biri de sendikali işçileri idari kadro tuzakına çekmek. Sendikali işçiler iş güvencesi, emeklilik ve "ücret artışı" vaadiyle sendikadan istifa ettirilerek idari kadroya geçiriliyor. Burada özellikle üretimde kritik önemdeki birim ve işlerde çalışan kalifiye işçiler sendikal örgütlenmenin dışına alınmaya çalışılıyor. Örneğin dün sendikal mücadelenin önünü alamayınca kendi eliyle Türk-Metal sendikasını işçilere dayatan HABAS patronu bugün idari kadro uygulamasını

yaygın olarak hayata geçiriyor.

Patron bir kez sendikal örgütlenmeyi dağıttıktan ve işçilerin saldırılar karşısında direnme gücünü kırdıktan sonra, namlusunu bugün vaatlerle idari kadroya aldığı işçilere de yöneltecektir. Bundan hiç kimse kuşku duymasın, hayale kapılmasın.

SENDİKAL İHANET

Sendikal ihanet en tepeden konfederasyonlardan başlamakta ve alta doğru, şubelere, hatta işyeri temsilciliği düzeyine kadar halka halka örülmektedir.

İzmir'de de örgütlü olan Türk-Metal ve Öz-Çelik İş örneklerinde bu çıkar şebekesi kendisini ortaya koymaktadır. Sermaye devleti bu sendikaları en üst düzeyden kendisine bağlayıp ESK vb. üzerinden ihanetlerini kurumsallaştırırken, yerel patronlar da şube ve işyeri düzeyinde kendi hizmetine bağlamaktadır.

Örneğin ÇEBİTAŞ'ta patronun Özçelik-İş'i seçmesinin en büyük nedeni bu sendika başkanıyla okuldan "sınıf arkadaşı" olmasıdır. Ama %20'lik ücret zammının altına atılan imza, sadece sınıf dostluklarının bir ifadesi değildir. Bu ihanetlerin karşılığında sendikal çete başlarının cebine giren paraların da haddi hesabı yoktur.

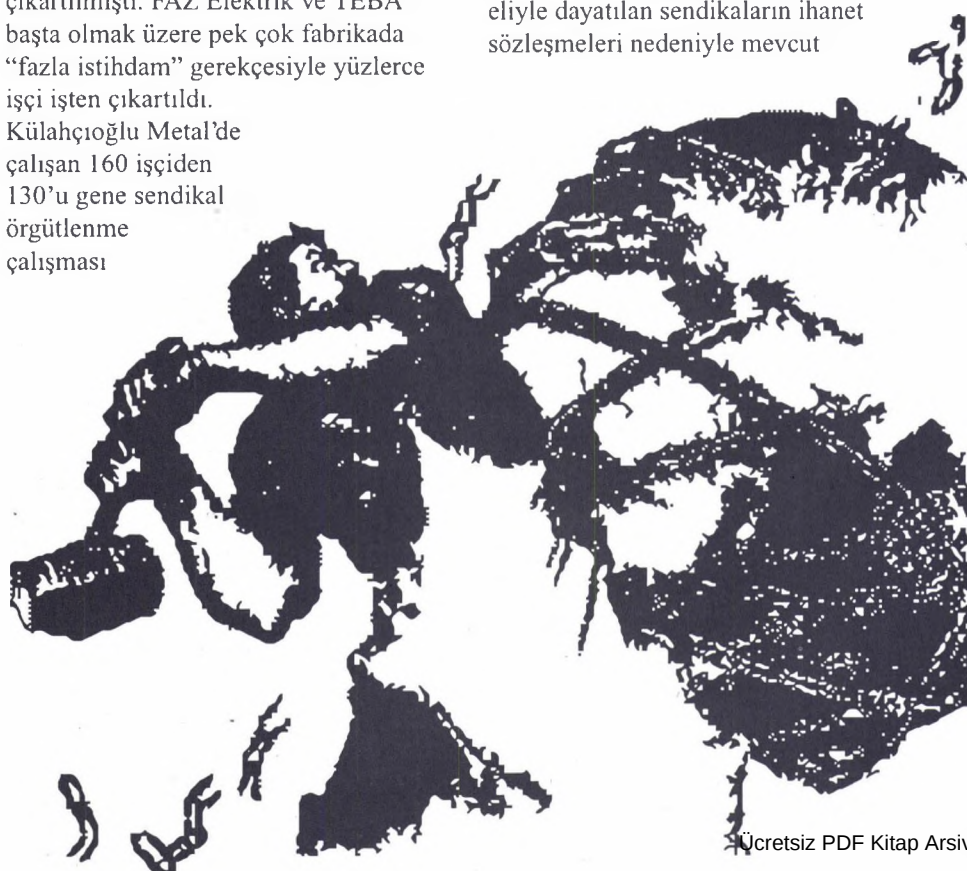
Örneğin işçilerin yüzüne tükürdüğü BMC Türk-Metal işyeri temsilcisi bugün hala yerinde kalabiliyorsa, bunun nedeni bizzat patronun koruması altında olmasıdır.

Mevcut sendikal çeteler, artık sendikal örgütlülüğü, koltuk ve arpalık kaygısıyla korumak tutumundan bile uzaklaşmış durumdadır. Kokuşmuş bireysel çıkarları yozlaşmış bürokratik çıkarlarının bile ötesine geçmiştir. Sadece sefalet ücretlerinin altına imza atmak değil, bizzat sendikal örgütlenmeyi adım adım tasfiye amaçlı taşeronlaştırma, sözleşmeli işçi, idari kadro uygulamaları karşısındaki sessiz işbirliği, bunun göstergesidir.

Diğer yandan, patronlar bugün en kötürüm haliyle bile bir sendikal örgütlülüğe tahammül edemiyor. Kendi adamını yönetici ve temsilci yaparak sendikal örgütlenmenin içini boşaltması kafi gelmiyor ona, diğer yandan işçilerin mücadele inisiyatifini tümüyle boğmak, işçileri ligme ligme bölmek için sendikal örgütlenmenin altını oymaya devam ediyor.

NE YAPMALI?

İzmir metal işçileri arasında hoşnutsuzluk yüksektir. Öncü işçiler bu cendereden bir çıkış arayışı içindedir.

Bu saldırıların, ne bireysel, ne de tek tek fabrikalarla ve işkoluyla sınırlı bir mücadeleyle geri püskürtülemeyeceği yönünde bir eğilim öncü işçiler arasında gelişmektedir. Örneğin, Bakırçay Havzası İşçi Dayanışma Girişimi üzerinden sektörel zemini aşan bölgesel çıkış arayışları bunun bir ifadesidir.

Ama bu aynı eğilim, tek tek fabrikalarda patronların saldırılarına ve işkolunda sendikal ihanete karşı mücadele yürütmek, kitle içinde çalışmak, işyeri temelinde (komiteler vb.) örgütlenmek açısından bir zayıflığı ve kolaycılığı da içinde barındırmaktadır.

İşçi kitlesi, ya dayatılan koşullara boyun eğen, ya da bireysel ve tepkisel çıkışlarla (kimisi zaman öncü işçilerin eylemleriyle) sınırlı kalan iki ana eğilim içindedir.

Sendikal ihanet o kadar pervasız, sendikacıların patronlarla karşılıklı işbirliği o kadar aşikardır ki, işçi kitlesi nezdinde yeterince teşhir olmuştur. BMC örneğinde yaşandığı gibi işçiler, bu hainlerin yüzüne tükürmekte, duvarlara “kahrolsun sendika ağaları” vb. yazılar yazılmaktadır.

Sorun, bu işbirlikçi çıkar şebekelerinin sendikaların başından nasıl sökülüp atılacağı noktasında gelip düğümlenmektedir. Burada ne

sendika değiştirme kolaycılığı, ne de bireysel çıkışlar fayda etmeyecektir. Yapılması gereken, saldırılar ve ihanet karşısındaki hoşnutsuzluk ve öfkenin tabanda soluklu bir çalışmayla örgütlenmesidir. Kadrolu, sözleşmeli, taşeron ayrımı yapmadan tüm işçilerin mücadele birliğinin ilmik ilmik örgütlenmesidir.

Yani, çözüm halkası bir kez daha, öncü işçilerin işyeri komiteleşmesi üzerinden taban çalışması yürütmesidir. Burada mesafe almadan ne saldırılar püskürtülebilir ne de çıkar şebekeleri sendikaların başından sökülüp atılabilir.

Sendikal haklarımızı söke söke alma ve sonuna kadar kullanma kararlılığımızı elden bırakmamalıyız.. İhanet şebekeleri yüzünden sendikal örgütlenme haklarımıza sırt çevirmek, sadece onların işini kolaylaştırır. “Sendikalar bizimdir, sendikacılar ya görev başına ya kapı dışına!”, “İhanet şebekelerini, mafya çetelerini sendikalarımızın başından söküp atacağız!” kararlılığıyla hareket etmemiz gerekir.

Sektörel sınırları aşan bölgesel öncü platformlar ve sınıf dayanışması girişimleri yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu ufuk genişlemesi, eğer ayağını sınıf mücadelesi zeminine sağlamca basarsa, eğer

bu mücadelenin fabrika ve işkolu zemini üzerinden atlamazsa, eğer birimlerde örgütlenmeyi ve kitle içinde çalışmayı ihmal etmezse gerçek işlevine kavuşacaktır.

Sınıf mücadeleciler metal işçileri;

Yarın neyin ne olacağı öncelikle bize bağlıdır. Daha iyi mi, daha kötü mü? Mücadeleye fabrikalar ve bölge düzeyinde önderlik görevi bizi bekliyor. Kendimize değil, sınıfa karşı sorumluyuz. Bunun için gücümüzü birleştirelim, örgütlenelim.

Metal İşçileri;

Her sınıf kendi kaderini kendi elleriyle yazar! Seçim bizim! Ya birleşip mücadele etmek ya da daha dizginsiz bir sömürü, daha beter bir kölelik! Mücadele etmeyenin, durumundan şikayet etmesi, haklarını sayıklaması boşunadır! Karşımızda ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilen örgütlü patronlar sınıfı ve onların kan emici iktidarı var. Boyun eğmek, insaf beklemek, yakınmak ya da arkamızı dönüp kaçmak çözüm değildir. Nereye kaçacaksın ve nereye kadar kaçacaksın? Haklar birleşerek alınır. Haklar örgütlenerek alınır. Haklar üretimden gelen güçle söke söke alınır. Bize, sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltmekten başka kurtuluş yolu yoktur.

Kışı bahara çevirmek için sınıf mücadelesi bayrağını yükseltelim!

IMF-TÜSİAD'ın kuklası, MGK'nin emireri Mesut Yılmaz dün “İsyan etmeyenin insanlığından kuşku duyarım” diyordu, bugün ise “Bu kış zor geçecek” diyor. Demek ki, “toplumsal uzlaşma, sosyal barış, ulusal fedakarlık, ülke çıkarları” mavallarıyla cilaladıkları bu yeni saldırı zokasını kolayca yutmayacağımızın onlar bile farkındalar.

Çünkü bıçak artık kemiğimize dayandı. Çünkü artık iliklerimiz kurudu. Çünkü yalanlara artık karnımız tok.

Bizler ne zaman mücadeleyi kararlılıkla yükselttiysek, ne zaman şalterleri indirip sokaklara döküldüysek, o zaman haklarımızı biraz olsun almayı başardık. 1989/90 yıllarındaki kazanımlarımızı unutmayalım.

Onları bize kimse bahsetmedi. Ne patronlar, ne hükümet, ne sendika ağaları, ne de düzenin yasaları.

Haklarımızı, grev ve direnişlerimizle söke söke aldık. Haklarımızı, fabrikalarda sokaklarda alanlarda gücümüzü örgütleyerek tek yumruk halinde birleşerek aldık. Haklarımızı, meşru eylemlerimizle yasaları

delik deşik ederek, yasakları çiğneyerek söke söke aldık.

İşte mücadele yeniden sertleşiyor. Sermaye hiç durmadan saldırıyor. Ama işçi ve emekçiler de artık kış uykusundan uyanmaya başlıyor. On binlerce işçi ve memur yeniden sokaklara çıkıyor. “Düzen Çürüyor, Emekçiler Yürüyor!”, “Kışı Bahara Çevireceğiz!”, “İşçi Memur Elele Genel Greve!”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!” diye haykırıyorlar. Bizi de sınıf mücadelesini ve sınıf dayanışmasını yükseltmeye çağırıyorlar. Sermayenin saldırılarına karşı direnişe, birlikte barikat örmeye çağırıyorlar.

İZMİR İşçileri, Kardeşler; Kışı bahara çevirmek bizim kendi ellerimizde. Sermayenin saldırıları karşısında bir kez daha boyun mu eğeceğiz, yoksa mücadele ve dayanışma bayrağını kararlılıkla yükseltecek miyiz? İşte kışı bahara çevirip çeviremeyeceğimiz sorusunun yanıtı da buradadır.

Eğer boyun eğersek, bilin ki bu saldırıların sonu da gelmeyecektir. Sessizliğimiz onlara daha şiddetli

saldırıları için daha fazla cesaret verecektir. Sermayenin bizleri içine yuvarlamaya çalıştığı sefalet çukuru dipsizdir. Bugün boğazımızdan lokmamızı alan, yarın sırtımızdaki hırcamıza göz koyacaktır.

Ona sadece biz “DUR!” diyebiliriz.

Hak verilmez, söke söke alınır. Dün böyle oldu, yarın da böyle olacak.

Fabrikada patronun saldırılarına karşı, bölgede patron birliklerinin saldırılarına karşı, ülkede sermaye devletinin ve sermaye hükümetlerinin saldırılarına karşı tek yumruk halinde birleşmeliyiz.

Kışı eylemlerimizle bahara çevirmek için, fabrikalarımızda, işkolumuzda, bölgemizde, kentimizde militan sınıf mücadelesini ve birleşik sınıf dayanışmasını örgütlemeliyiz. Gücümüz örgütlülüğümüzdür. Haklarımızı kazanmak için, mücadele ve dayanışma komitelerinde örgütlenelim.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Neden Bülten?

İşçi demek, şarabını vermek için üzüm gibi ezilmek demektir. Her işçi bunu yaşayarak öğrenir. İnsanca bir çalışma ve yaşam haramdır sanki bizlere. Sorunlarımızı her birimiz az çok biliriz ve bir çırpıda sayarız da. Sefalet ücretlerinden kıyım gibi tensikatlarla, taşeronlaştırmadan insanı bunaltan fazla mesailere... Ki bunlar kendi dar dünyamızda ilk aklımıza gelen sorunlardır. Ama bu ülkenin her sorunu bizim de sorunumuzdur. Daha doğrusu, sorunların faturasını hep biz öderiz de patronlar yağ gibi üstte çıkar hep.

Evet, sorunlarımızı biliriz! Peki çözüm yollarını da biliyor muyuz? Biliyorsak eğer, bu ne işe yarıyor? Biliriz ki, sömürüye dur diyebilmek için güç gerekir, birlik gerekir. İşyerinde işçi arkadaşlar birlik olamazsak en küçük bir hak alamayız. GÜÇ ÖRGÜTLÜLÜKTEDİR. Bazı arkadaşların “bunu da biliyoruz” dediğini duyar gibi oluyoruz. İşçilerin birliği denilince, hele bunun bir parça gerçekleştirebileceğini hissedince her işçinin gözü parlar. Ama gariptir, o parıltı aynı hızla da umutsuzluğa, inançsızlığa dönüşür.

Evet, neden birlik değiliz? Neden güçlü değiliz? Neden örgütlü değiliz? Bu dünyada her şeyi üreten bizleriz. Biz durursak hayat durur. Ama biz köleliğe boyun eğiyoruz. Evet, neden?

Buna kolay, kısa bir yanıtımız yok. Ve yanıtı esasta siz, biz, hepimiz vereceğiz. Ama aklımıza ilk gelenleri, en can yakıcıları söyleyelim. İnançsız ve güvensiziz. Kendimize, yani başımızdaki işçi arkadaşımıza, işçi sınıfına. Ve tereddütlüyüz, bedel ödemek istemiyoruz. Çünkü boşa gideceğini düşünüyoruz. Bedava kahramanlık etmenin alemi yok, diyoruz. Öne çıkarsak arkamızdan gelineceğine; bize, emeğimize, işçi sınıfı davasına sahip çıkılacağına inanmıyoruz. Patronlar ve devleti güçlü. Bunu biliyoruz. Adilğini, acımasızlığını ve zalimliğini tenimizde hissediyoruz.

İşte, bülten bunlar için çıkıyor, çıkacak! Çiğli’de, Bakırçay havzasının demir-çelik fabrikalarında, BMC’de ve daha nicesinde mücadeleyi örgütlemek için çıkıyor. Bizzat örgütleyemese bile atacağı adımlarla mücadele edilebileceğini göstermek için çıkıyor. Ödenecek hiçbir bedelin boşa gitmeyeceğini göstermek için çıkıyor. İşçi sınıfı davasının sahipleri olduğunu anlatmak, bunu fabrikalarda somut bir güce dönüştürmek için çıkıyor. Ve bizim gibi öncü işçiler davalarına sahip çıkarlarsa, güvensizliklerini bir kenara itip birşeyler yapmak için ilk adımları atarlarsa bülten görevini yapmış olacak. Bülten sihirli bir değnek değildir. Mütevazı bir araçtır yalnızca. Bütün işçilerin, ezilenlerin sesi, kürsüsü olacak, kafamızdaki uçurumları aşmanın imkanına dönüşecek mütevazı bir araç.

Yakın zaman önce Bakırçay havzasında, Çebitaş’dan, Habaş’tan demir-çelik işçilerinin benzer düşüncelerle bir bülten girişimi olmuştur. Patronların ve devletin uyuklarını kaçırdı. “Aramıza bölücüler, teröristler sızmış” diye feverana başladılar. Sınıf düşmanlarımız böyle diyorsa, anlıyoruz ki doğru yoldayız. Şimdi Çiğli Organize Sanayi işçilerinin benzer çabaları var. Derdimiz bunu bütün İzmir’e yaymak. Burjuva İzmir’in karşısına proletaryanın İzmir’ini dikebilmek. Bu nedenle *İzmir İşçi Bülteni*’yle bir adım atıyoruz. Ama bu adım ne *Bakırçay Havzası Metal İşçileri Bülteni*’ne son verecek, ne de Çiğli’de atılacak adımları erteleyecek. Farklı bölge ve işkollarında gücümüzü birleştirmeye hizmet ettiği sürece yerel adımları zorlamalıyız. Ama bir gözümüz hep bütün işçi kardeşlerimizde, sınıfımızda olmalı. Öncü işçiler davalarına sahip çıkarlarsa mütevazı adımlar hayatta karşılığını bulacaktır. O zaman, şarabımızı vermek için üzüm gibi ezilmekten kurtuluşun yolu açılacaktır.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bugünün reformizminin dünyası

Geçen yılın Ağustos ayında EMEP hünyesinden yaşanan devrimci kopmayı okurlarımıza duyurmuş, kopuş platformunun esaslarını içeren 220 imzalı deklarasyonu sayfalarımızda yayınlamıştık. Kopmayı yaşayanlar aradan geçen süreyi yoğun bir ideolojik inceleme, sorgulama ve yeniden değerlendirme süreci olarak kullandılar. Ulaşıtları sonuçları bugün kamuoyuna bir kitap halinde sunmuş durumdalar. Bu kitabın toplam içeriği komünist hareketin bu ülkede on yıldır ortaya koyduğu ideolojik çabaların ve yürüttüğü ilkelere dayalı çok yönlü ideolojik mücadelenin taşıdığı öneme açık bir göstergedir.

Burada yayınladığımız metin "EMEP Eleştirisi" kitabının üçüncü bölümünün tam metnidir (s.46-60). Bu metnin yayını nedeniyle bu sayı için ara verdiğimiz "Tarım ve Köylü Sorunu" dizi yazımıza önümüzdeki sayıdan itibaren devam edeceğiz.

Burada TDKP çizgisi ve programının genel bir eleştirisini gerekli görmüyoruz. Zira herşey bir yana, bugün ortada artık ne bir TDKP var ne de programı. Varlık ve yaşama koşullarını yitirerek geçmişe karışmış bir parti ve programı üzerinde durmanın bir bakıma fazla bir anlamı yoktur. Bu tür şeylerle ancak geride bıraktıkları izler ve etkiler ölçüsünde ilgilenilmeye değer, ki bizim de TDKP'ye ve programına ilimizin çerçevesi zaten bundan ibarettir.

TDKP programı zaten çoktandır yoktu. Onun ömrü TDKP'ninki kadar bile olamadı. Bizzat TDKP tarafından daha yıllar öncesinden sahiptir bir program olarak ortada bırakıldı.

1980 Şubat'ında toplanan TDKP I. Kuruluş Kongresi (ki TDKP'nin yaptığı ve yapacağı tek kongre olarak kaldı), o güne kadar ki teorik birikimini bazı temel tezler eşliğinde bir program olarak ortaya koydu. Aradan bir yıl bile geçmeden 12 Eylül saldırısı başladı ve bir süre sonra TDKP genel bir tasfiye süreci içine girdi. Yeniden toparlanma ancak 1987'de gündeme gelebildi ve bu yeni dönemde TDKP, Kuruluş Kongresi'nin kabul ettiği programı resmen reddetmese de fiilen sahiplenmedi. Bu gerçekten ilginç bir durumdur.

Bu program, 24 sayılı bir teorik dergi ile bir dizi broşür ve kitapta ifadesini bulan bir teorik birikimin ürünüydü. 12 Eylül öncesi dönemde bu teorik birikim bizzat teorisyenleri tarafından yere göğe sığdırılmamış, TDKP yayınlarında iç bunaltan övgülere konu edilmişti. İşte '80'lerin sonunda TDKP'nin resmen reddetmediği, fiilen ortada bıraktığı bizzat bu birikimdir.

Bir karşı-devrim döneminin ardından bir siyasal hareketin yapacağı ve yapması gereken ilk işlerden biri, kendi çizgisinin ifadesi olan tüm belgeleri yeniden yayınlamak, böylece kazandığı yeni güçlerin eğitimini bu temel üzerine oturtmak olabildi. 12 Eylül'ün aynı zamanda bir hafıza silme, dönemler ve kuşaklar arası kopukluklar yaratma hareketi olduğu düşünülürse, yapılması gereken bu işin anlamı ve önemi çok daha

açık biçimde ortaya çıkar. Fakat TDKP bunu yapmadı. Yeni kuşak devrimcilerinin diline bir "Partimiz TDKP'miz!" edebiyatı yerleştirdi ve deyim uygunsu bununla durumu idare etme yoluna gitti. İnsanlar, geçmişte, '80 öncesinde kurulan, temel çizgisini ve tezlerini bu dönemde oluşturan, program ve tüzüğünü bu dönemde kabul eden bir partinin, bu geçmiş temelinden yoksun kaldılar. TDKP yeni dönemde yeniden varoldu. Hatta göstermelik de olsa bir konferans bile topladı. Ama, öteki temel belgeler bir yana, ortada bu partinin resmi programı ve tüzüğü bile yoktu. Yeni dönemin ürünü bir sürü boş laf yığını dergi, kitap, broşür vb. olarak basıldığı halde, çok çok 25-30 sayfa tutarındaki bu temel metinler, varlığını iddia eden bir parti için vazgeçilmez olan bu temel belgeler, nedense yeniden basılmadı. (24 sayılık Parti Bayrağı ile ona eşlik eden broşür ve kitapların ise sözünü bile etmiyoruz.)

Nedeni kuşkusuz belliydi. TDKP çizgisi iflas etmiş, çökmüştü. Bizzat TDKP'nin tepesindekiler bile bu çizginin geçerliliğine olan inançlarını büyük ölçüde yitirmişlerdi. Yeniden toparlanma döneminde yaşanan ayırışma ve EKİM cephesinden bu çizginin temel esaslarına yöneltilen sistematik eleştiri ise, bu çizgiye olan güveni hepten yıkmıştı. Böyle olunca, TDKP eski çizgisini ve programını savunamayan, yerine yeni bir çizgi ve program da koyamayan bir hareket durumuna düştü. Bu, bir siyasal iflas ve ideolojik çöküntü durumuydu. Bu, devrimci olmak iddiasındaki bir hareketin düşebileceği en acınacak türden bir durumdu.

Gelelim, TDKP yöneticileri bu durumda bile işleri idare etme ve günü kurtarma mahareti gösterebildiler. Bir dönem içi boş "Partimiz TDKP'miz!" nakaratının tabanda yarattığı yeniden toparlanma heyecanını bazı ömürsüz taktik adımlarla birleştirerek durumu idare ettiler. Ardından ise mevcut boşluğu parça parça gündeme getirdikleri yeni bazı görüşlerle doldurma yoluna gittiler. Ve nihayet, 1992 başında, bilinen "TDKP Raporajı" ile, eski çizgiyi bizzat temel noktalarda açıkça terkedene ve yerine kuyrukçu-liberal yeni bir çizgi ikame eden bir tutumla ortaya çıktılar. Bu arada, ilk baskı için hazırlanan, fakat tabanın henüz hazır olmadığı düşünüldükten ertelenen, birbirçok yıl sonraki 2. baskıda (ilk baskıyı toplatarak yaptıkları yeni baskı) nihayet yer verilen "bir soru-yanıt"ta ilginç bir tavır daha sergilediler. Bir yandan, münasip bir dille "eski çizgi"yi eskimış saydılar; fakat öte yandan ise, yerine yenisi konulana kadar bu eskimış çizginin yine de geçerli olduğunu vurgulamakta bir sakınca görmediler.

Raporaj'ın sonrası ise biliniyor. Birkaç yıl içinde TDKP kendisi hızla bitirerek yerini EP-EMEP'e bıraktı. Sessiz sedasız yok oldu gitti. Ardından ağılayana da olmadı. Zira tepedekiler, onu gelinen yerde artık yük saydıkları için, bu yükten kurtulmuş olmanın rahatlığı ve memnuniyeti içindedyiler. Tabandakiler ise onun gizli-saklı bir yerlerde hala da yaşadığını sandıkları için (ya da tepedekiler tarafından buna inandırıldıkları için) bir tepki vermediler.

Çizgisi ve programı çökmüş bir partinin bir süre sonra kendisinin de çöküp yok olmasında gerçekte şaşılacak bir yan yoktur. Fakat burada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta var. TDKP yalnızca programı ve çizgisi yaşam ve marksist-leninist eleştiri tarafından çöktürüldüğü için çökmüdü. Dahası bu hiç de esas neden değildi. Nitekim bugün benzer durumda olan başka teorik birikimlere de aynı şekilde, bu içi kötü yeni bir şeyler üzerinden durumu idare ederek, devrimci kimliklerini ve siyasal yaşamlarını herşeye

rağmen koruyorlar. TDKP'deki sorunun farkı kendini tam da burada gösteriyor. 12 Eylül'ün üstüne '89 çöküşü binince, 12 Eylül'ün zaten hayli hırpaladığı ve yordduğu küçük-burjuva karakterli TDKP'de, devrimci kimlik tükendi. Devrimci yükseliş döneminin ürünü olan devrimci kimliği üstüste binen iki yenilginin yorgunluğu ve umutsuzluğu içinde artık taşıyamaz hale geldiler. Bu nedenledir ki, devrimci demokrat çizgideki devrimci olan herşey özel bir çabayla terkedildi. Demokrat kimlik devrimcilikini yitirince, yerini kaçınılmaz olarak liberalizme bıraktı.

Temel çizgideki bu değişim, doğal olarak taktik ve örgütsel çizgi ve varoluşta da kendini göstermeliydi. Herşeye rağmen '80 öncesinin devrimci çizgi ve ruhunun bir ürünü olan TDKP, içi hızla reformist-liberal öze dolan bir kurumşu kabuğa dönüşmüştü artık. Bu kabuk kırıldı ve gelişip serpilen reformist-liberal öz, sonuçta kendi yeni örgütsel yapısını buldu. EP-EMEP adını bunun bir ürünü ve cisimleşmiş ifadesi oldu. TDKP'nin formu ve konumlanışı eski çizgiye denk düşüyordu. Eski çizginin bittiği yerde TDKP'nin de bitmesi gerekiyordu. Yeni çizgi yeni bir konumlanma ve buna uygun düşen bir form gerektiriyordu. EP-EMEP'te buldu karşılığını. Özetle, yaşanan değişim tutarlı, mantıksal ve kaçınılmazdı. Ve her zaman önce eski öz tükenerek yerini yeni bir öze bırakır, eski kabuğun kırılarak yerini yenisine bırakması bunun ardından gelir. TDKP'nin kendi programından daha uzun ömürlü olabilesinin nedeni de budur.

Bu bölümün başında dile getirilen olgusal gerçeğe dönersek. Bugün artık ne TDKP var, ne de doğal olarak TDKP programı. İkisi de öldüler ve geçmişe gömüldüler. Fakat geride bugün EMEP şahsında ifadesini bulan bir liberal tortu bırakıldı. Ve işte bu olgu, bizim burada TDKP programıyla işimizin sınırlarını da gösteriyor. Biz burada yalnızca bugünkü reformist çizgiyi üreten kaynaklara işaret etme sınırları içerisinde '80 öncesi TDKP çizgisi ve programıyla ilgiliz. Elbette ki, bu çizginin küçük-burjuva eklektik yapısının genel bir çözülmesi ve eleştirisi, bazı şeylerin anlaşılmasını çok daha kolaylaştırabilirdi. Gelelim bu kolaylık yıllardır var. Komünistlerin TDKP çizgisiyle Marksizm-Leninizm'e dayalı ideolojik hesaplaşması on yıl öncesinden başladı ve ortaya önemli bir birikim çıkardı. Tüm komünistlere ve samimi devrimcilere ait sayılması gereken böyle bir devrimci emek orta yerdeyken ve herkesin uzanabileceği yakınlıktayken, tutup aynı şeyi tekrarlamak zaman ve enerji israfı olur. Bizim burada en özet çizgiler halinde yeni olarak yapacağımız şey, TDKP çizgisindeki içsel zayıflığı ortaya koymak ve bunun küçük-burjuva bir sosyal kimlik temeli üzerinde bugünkü reformist sonuçları nasıl ürettiğine işaret etmekten ibaret olacaktır.

TDKP programının II. Bölümü şu sözlerle başlar: "Türkiye, emperyalizmin, komprador-tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu geri bir tarım ülkesidir. Bu durum, ülkemizin hala demokratik devrim süreci içinde olduğunu belirlemektedir." "Demokratik devrim hala burjuva karakterini korur ve özünde köylülüğün toprak devrimi olma devam eder." Türkiye'de "ne bir toprak devrimi, ne de ulusal sanayi kapitalizmi esas olarak gelişmediğinden feodalizm tasfiye edilememiş, aksine, emperyalizm ve komprador-tekelci kapitalizmle kaynaşarak yaygın kalınlarda halinde köylülüğü ezmeye devam etmiştir. Siyasi

n TDKP'sindeki kökleri

özgürlük hala kazanılamamıştır. Bu koşullarda ulusal burjuvazi belirli bir ölçüde ilerici bir rol oynar." (Kongre Belgeleri, s.283)

Burada sosyo-ekonomik yapıya ilişkin tanımlar üzerinden bir demokratik devrim tespitiyle karşı karşıyayız. Bu aynı tanım ve tespitler program eşliğinde kabul edilen ve programın gerçekleştirilmesi işlemini gören temel tezlerde daha ayrıntılı olarak yer almaktadır. Örneğin "Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik Yapısı ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi" başlıklı temel metinde benzer şeyler şöyle ifade edilmiştir: "Türkiye bugün demokratik devrim (Ulusal Demokratik Halk Devrimi) aşamasındadır. Bu devrim emperyalizm ve feodalizm ile ezilen halk kitleleri arasındaki temel çelişme (çelişmeler) üzerinde yükselmektedir." (age., s.229) Yine "Toprak Devrimi Üzerine" başlıklı temel metin şu sözlerle başlamaktadır: "Emperyalizmin uzantısı komprador tekeli kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de yaşanmakta olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin özü ve temeli, köylülüğün anti-feodal toprak devrimidir." (age., s.361)

TDKP programı ve ona eşlik eden temel kararlar bu tür tanım ve tespitlerle doludur. Açıklıkla görülebileceği gibi, burada sosyo-ekonomik yapıya ilişkin tanım ve tespitler ile devrimin karakterine ve sorunlarına ilişkin tanım ve tespitler arasında organik bir bütünlük vardır. Bunun önemi şuradadır. Eğer sosyo-ekonomik yapıya ilişkin temel tanım ve tespitlerinizi değiştirmek zorunda kalmıyorsanız, tutarlı olmak için devrimin karakterine ve sorunlarına ilişkin tanım ve tespitlerinizi de bu değişikliklerle uyumlu hale getirmek zorundasınız. Bunun yapılmadığı bir durumda söz konusu program ve çizgi iç tutarlılığını yitirir ve çöker.

TDKP'nin '80 öncesine ait tüm temel teorik metinleri, köklü bir demokratik devrim olmadıkça yarı-sömürge ülkelerde feodalizmin tasfiye edilemeyeceği, tam tersine, feodal ilişkilerin kırsal ilişkileri belirleyen temel ilişkiler olarak yaşamayı sürdüreceği vb. düşünceleri içermektedir. Yukarıya aktardığımız pasajlarda bu düşünceler en açık biçimde izlenebilmektedir. Oysa yeni dönemde TDKP sosyo-ekonomik yapıya ilişkin bu görüşlerini tümlüyle terketti. Artık komprador kapitalizm, yarı-feodal Türkiye, demokratik devrimin özünü ve temelinin oluşturan köylü-toprak devrimi vb. türden temel düşünceler savunulmamaktaydı. Ama TDKP ömrünü tamamlayana kadar da hala demokratik devrim tezini savunmayı sürdürüyordu. Bu bir teorik iflas durumuydu. Ve daha ilginç olanı, sosyo-ekonomik yapı tespitleriyle devrimin karakteri arasındaki organik ilişki kaybolduğunda, bunun bir teorik iflas anlamına geleceğini yine '80 öncesi polemiklerde bizzat TDKP'nin kendisi döne döne dile getirmişti. Buna en çarpıcı örneklerden birini burada hatırlatmak istiyoruz.

"Halkın Birliği'nin Yarı-Feodalizm Anlayışının Eleştirisi" başlıklı kitapçıkta aynen şunlar söyleniyordu: "Halkın Birliği Ulusal Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir diyor. Bu, demokratik devrimin özünü toprak meselesi teşkil eder demektir. Peki toprak meselesi ya da köylü meselesi nedir? Bu tam da, tarımda feodalizmin ya da feodal kalıntıların

Herseve rağmen '80 öncesinin devrimci çizgi ve ruhunun bir ürünü olan TDKP, içi hızla reformist-liberal öze dolan bir kurumuş kabuğa dönüşmüştü artık. Bu kabuk kırıldı ve gelişip serpilen reformist-liberal öz, sonucta kendi yeni örgütsel yapısını buldu. EP-EMEP adımı bunun bir ürünü ve cisimleşmiş ifadesi oldu. TDKP'nin formu ve konumlanışı eski çizgiye denk düşüyordu. Eski çizginin bittiği yerde TDKP'nin de bitmesi gerekiyordu. Yeni çizgi yeni bir konumlanma ve buna uygun düşen bir form gerektiriyordu. EP-EMEP'te buldu karşılığını. Özetle, yaşanan değişim tutarlı, mantıksal ve kaçınılmazdı.

tasfiyesi meselesidir. Eğer emperyalizm, (ve komprador kapitalizm) bu meseleyi, devrimci olmayan bir biçimde de olsa halledebilirse, o zaman demokratik devrimin özü gerçekleşmiş demektir. Bir devrim özü itibarıyla gerçekleşmişse, yerini esas olarak ondan sonra gelen devrim aşamasına, sosyalist devrim aşamasına bırakması gerekir. Halkın Birliği'nin iddialarından çıkarılacak tek tutarlı sonuç budur." (s.61)

Açıklıkla görüldüğü gibi, TDKP teorisyenleri demokratik devrimci muhataplarının amaçlarını sergiliyor ve onları tutarlılığa davet ediyorlardı. Ya demokratik devrim tezini yarı-feodal Türkiye ve anti-feodal köylü toprak devrimi görüşleriyle birlikte savunursunuz ya da Türkiye'yi yarı-feodal, devrimin özü ve temelinin köylü-toprak devrimi olarak görmediğiniz bir durumda, tutarlı olmak istiyorsanız, sosyalist devrimi savunmak zorundasınız, diyorlardı. Bu kadar iddialı bir tutarlılık davetinin bir gün kendilerine karşı dönebileceğini nereden bilebilirlerdi ki? Evet, '87 sonrasında TDKP'nin bizzat kendisi aynı tutarsızlıkla yüzyüze kaldı. Ve bildiğimiz gibi hiç de sosyalist devrimi savunmak yolunu tutmadı. Bunun kaba bir tutarsızlığa ve elektizme düşmenin ötesinde bir anlamı vardı ve sonuçlarını kaçınılmaz olarak üretti.

Türkiye'nin nesnel kapitalist gerçeklerini, bunun ortaya çıkardığı modern sınıf ilişkilerini kabul etmek zorunda kalıp da buna rağmen demokratik devrim tezini savunmak, zamanla kaçınılmaz bir biçimde mevcut burjuva toplumunun kendi tabanı üzerinde demokratikleştirilmesi, ve aynı şekilde, uluslararası mali sermaye cephesi içinde bir "ulusal bağımsızlık" çizgisine varır. Bu çizgi ise gerçekte her türlü devrimci perspektifi yitirmek ve mevcut düzen içerisinde reformcu bir platforma geçmek demektir. TDKP çizgisinin kendi iç bütünlüğünü ve tutarlılığını yitirmesinin ardından yaşadığı akıbet de zaten bu oldu. EP-EMEP bunun ürünü olarak ortaya çıktı. Buna şu iki noktayı da ekleyelim. İlk, TDKP'de bu tutarsızlığın kendi kaçınılmaz sonuçlarını bu kadar kolay yaratmasının gerisinde, onun kendi devrimci kanadını '87 ayrışmasında kaybetmiş olması, dolayısıyla geriye yorgun ve devrim konusunda umutsuz küçük-burjuva ögenin kalmış olması gerçeği var. İkinci olarak ise, daha önce de hatırlattığımız gibi, 12 Eylül yenilgisi süreci üzerine bir de '89 çöküşü binince (ve bu '91 yılında TDKP'nin çok idealize ettiği Arnavutluk'un çöküşü ile de birleşince), küçük-burjuva öge demokratik karakterde bir devrim bile olan inancını tümünden yitirdi. Böylece mevcut toplumun

demokratikleştirilmesi çizgisine, oradan da gide gide "demokratik devlet" çizgisine kadar düştü. Yine TDKP Kuruluş Kongresi belgelerine dönelim. Daha önce temel karar metinlerinin birinden, Ulusal Demokratik Halk Devriminin "emperyalizm ve feodalizm ile ezilen halk kitleleri arasındaki temel çelişme üzerinde" yükseldiği görüşünü aktarmıştık. Aynı pasajın devamında emperyalizm ve feodalizm ikilisinin Türkiye'de "emek-sermaye çelişmesinin" gelişmesini, dolayısıyla da bu çelişmenin çözüm gündemine gelmesini engellediği söylenmektedir (s.229). Yine aynı metnin devamında, demokratik devrimin köylü-toprak devrimine dayalı özü vurgulandıktan sonra bu şöyle

gerekçelendirilmektedir: "Çünkü emperyalist egemenliğin temeli feodalizm olmaya devam ettiği gibi, yarı-feodal bir ülkede emperyalizme karşı yürütülen mücadele de bir köylü toprak mücadelesi olabilir. Milli mesele özünde köylü sorunudur." (s.230)

Yanlış anlamayı önlemek için buradaki "milli mesele"nin hiç de ezilen Kürt ulusu ile ilgili değil, fakat tam da emperyalizme bağımlı Türkiye ile ilgili bir "milli mesele" olduğunu önemle hatırlatalım. TDKP'nin tüm temel metinlerinde, bu arada Kongre Belgeleri'nde, Türkiye'de bir uluslaşma dolayısıyla bir ulusal kurtuluş sorunu bulunduğu, bunun içindeki maddi temelinin feodalizm, dışta kaynağının ise emperyalizm olduğu vurgulanır. Dolayısıyla Türkiye'de bu anlamda bir milli meselenin çözümünün, içte feodalizmin egemenliğinden, dışta emperyalizmin ("ve uzantısı komprador kapitalizmin") egemenliğinden kurtuluştan geçtiği belirtilir. Nitekim Kongre Belgeleri'nde bu en açık şekilde ortaya konulur: "Ulusal Demokratik Halk Devrimi, burjuva bir karakter taşıyor ve ancak ulusal kurtuluş (emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluş) sorununu çözümleyebilir" (s.362).

Türkiye için bir burjuva ulusal kurtuluş süreci tarihsel bir ihtiyaç olarak tespit etmenin kendisi Türkiye'nin modern burjuva gerçekliğinden kopmak ve ona örnek 1920'ler Türkiye'sinden yaklaşmak anlamına gelir. Fakat bizi burada ilgilendiren bu değil. Biz bir kez daha '80 öncesinde duruma böyle bakan TDKP'nin '80'lerin sonu ve '90'ların başındaki durumuna gelmek istiyoruz. Bilindiği gibi yarı-feodal Türkiye, köylü-toprak devrimi vb. türden görüşlerin yanı sıra, "emperyalist egemenliğin temeli feodalizm" türünden ucube görüşler de terk edildi. Gelgelelim Türkiye'nin bir "ulusal kurtuluş" sorunuyla, bir "milli mesele"yle yüz yüze olduğu görüşü sürdürüldü. Bu "milli mesele"nin özü artık köylü sorunu olmadığına göre, peki nedir bugünün Türkiye'sinde? Okura EMEP'in son "demokratik devlet" açılımlarına eşlik eden "ulusal sanayi", "yerli sanayimizin korunması" türünden burjuva milliyetçi açılımları hatırlatmakla yetiniyoruz. Az aşağıda örnekleyeceğimiz gibi, gerçekte bu yeni açılımlar da TDKP'nin '80 öncesi çizgisinde vardır. Fakat bu görüşler o sıra hiç değilse "emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluş", "köylü-toprak devrimi" türünden bağlamlara oturuyordu. Oysa şimdilerde Türkiye'de kapitalizmin genel egemenliği, sermayenin sınıf egemenliği vb. gerçekler kabul ediliyor. Bu yeni kabuller temeli üzerinde, burjuva

ulusal kurtuluş görüşü, en ufak bir devrimci öz taşımayan bir burjuva liberal safsatadan başka birşey değildir.

Kapitalist ilişkilerin kırdı ve kentte egemen hale geldiği, bu temel üzerinde sermayenin genel sınıf egemenliğinin en tam biçimde kurulduğu ve emperyalist egemenliğin de bu iktisadi-sosyal zemine oturduğu bir ülkede, bir ulusal kurtuluş sorunu değil, artık anti-kapitalist temeller üzerine oturan bir emperyalizmden kurtuluş ve bağımsızlık sorunu vardır. İşte sermayenin sınıf egemenliğinden kurtuluş sorunu, dışta uluslararası sermaye cephesini yararak dünya kapitalist sisteminin dışına çıkmak sorunudur. Kapitalist bir ülkede uluslararası sermaye cephesini yarıp dışına çıkmak, şu veya bu türden bir burjuva demokratik devrimle değil, ancak ve ancak proleter sosyalist bir devrimle olanaklı olabilir. Bugünün Türkiye'sinde egemen olan *"emperyalizmin uzantısı kapitalizme"* karşı gerçek bir devrim de, katıksız bir proleter devrim olabilir ancak. Bu durumda, Türkiye'de hala gündemde olanın ulusal kurtuluş, *"emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluş"*, yani sözün kısası burjuva kurtuluş olduğunu savunanlar, burjuva toplumumuzdaki temel sınıf ilişkilerini ve çatışmasını örtmeye çalışan milliyetçi liberaller olabilir ancak. Ve bilindiği gibi bugün bu ülkede bu tür bir çizginin has temsilcisi kemalist Doğu Perinçek'tir.

Kendi içinde bu türden bir liberal özü başından itibaren barındıran TDKP çizgisi ve programı, gelinen yerde EMEP şahsında tipik liberal milliyetçi bir "ulusal bağımsızlık" platformu üretmiştir. Biraz da CHP ve DSP ile ittifak arayışlarına teorik temeller hazırlamak kaygısıyla, *Özgürlük Dünyası* bir süredir bu türden liberal milliyetçi görüşleri bilinçli bir biçimde işlemektedir. Sözde "ulusal burjuvazi" kılıfı içerisinde orta burjuvazi özel bir tarzda müttefik olarak öne çıkarılmaktadır. Gündelik politikada bu liberal yoldan çıkmanın ölçüsü öylesine kaçtı ki, yeni liberaller işi günlük basında ve pratikte, Koç grubunun gümrüksüz oto ithaline karşı açtığı kampanyaya "ulusal sanayi" adına destek vermeye kadar vardırıdılar. Orta burjuvazi şahsında ulusal bir sanayinin anti-emperyalist temsilcisini görenler bu kafayla tekelleri gruplar arası çatışmanın aleti olmaktan kurtulamazlar. (Komünist hareket anti-emperyalizm bağımsızlık üzerine değerlendirmelerinde modern orta burjuvazinin yapısı, karakteri ve sınıflar mücadelesindeki konumu ve tutumu üzerine gereken herşeyi söylediği için burada sözü uzatmıyoruz.)

Yine TDKP *Kongre Belgeleri*'ne dönüyoruz. Programın II. Bölümü'nden "ulusal burjuvazinin ilerici rolü" üzerine söylenenleri daha önce aktarmıştık. Aynı konuda programın birinci bölümünden ise şunları okuyoruz: *"Ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşamasında proletarya, emperyalizmi, onun uzantısı komprador kapitalizmi ve feodalizmi işçi-köylü ittifakı temelinde, şehir küçük-burjuvazisi ile birlikte tasfiye edecektir. Bu aşamada ulusal burjuvazi tarafsızlaştırılacak ve devrime katıldığı oranda onunla ittifak yapılacaktır."* (s.279)

Aynı konuda *"Halk Cephesi Üzerine"* kararda ise şunlar söylenmektedir: *"Esas olarak orta burjuvazinin oluşturduğu ulusal burjuvaziye gelince, o, sermaye sahibi kapitalist bir sınıf olmasına karşın, emperyalizmin (ve komprador kapitalizmin) ve feodalizmin baskısı altında olması ve sermaye birikiminin bu yapı tarafından engellenmesi dolayısıyla iç ve dış gericilikle çelişen ve demokratik devrimden objektif olarak çıkarı bulunan bir tabakadır."* (age, s.171)

Tüm bunlar orta burjuvaziye kuyrukçuluğun bizzat TDKP programındaki teorik temelleri sayılmalıdır. Ne var ki, '80 öncesinin genel devrimci yükseliş ortamında ve bu temel üzerinde devrimci kimliğin korunduğu koşullarda, bu liberal kuyrukçu teorik yaklaşımlar politik-pratik sonuçlarını üretmediler. CHP politik mücadelede müttefik olarak görülmek bir yana, faşizmin "koltuk değneği" olarak görülüyor ve karşıya alınıyordu. Fakat bu koşullar değişir değişmez ve karşı-devrim ortamında küçük-burjuvazi güçsüzlüğün ve yalnızlığın daha ilk evresi ile yüzyüze kalır kalmaz, kuyrukçu teorik yaklaşımlar da politik-pratik

Biz en başından da söyledığımız gibi, TDKP programını ve çizgisini genel yapısı üzerinden değil, fakat yalnızca EMEP'in bugünkü reformist-liberal platformuna temel noktalar üzerinden kaynaklık eden yönleriyle ele almak yoluna gittik. Örneğin bu çerçevede TDKP'nin sosyalizm anlayışı üzerine hiçbir sev söylemedik. Zira sosyalizm orada kalsın, bugünün EMEP'i devrimi bile tümünden bir yana bıraktığına göre, bu çok da gerekli değildir.

sonuçlarını üretmeye başladı. *Devrimin Sesi*'nin 12 Eylül'ü izleyen günlerde yayınladığı *"Yeni Bir Arayış mı?"* başlıklı makaleden söz ediyoruz. Bu makalenin içeriğine I. Bölüm'de değinmiştik. Burada, *"Türkiye'de hala gerekli olan burjuva demokrasisidir. Burjuvazili ya da burjuvazisiz ama burjuva karakteriyle bir demokrasiye ülkemiz mutlaka ulaşacaktır"* diyen bu aynı makaleden bir bölüm daha aktarmak istiyoruz:

"Burjuva demokrasisinde, isterse halk demokrasisi biçiminde olsun belirli bir sınırın ötesinde uyum mümkün değildir. Ve bu sınır 'Arayış'ın uzlaşmasını özlediği burjuvazi-proletarya çelişmesinin başladığı yerden geçer: Uyum ortak düşmanlara, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı ortak çıkarlar çerçevesinde sağlanabilir ve sağlanmalıdır. Onun ötesinde 'çok seslilik' burjuva demokrasisinde kaçınılmazdır. ... Uzlaşma da, demokrasi mücadelesinde işçiler, köylüler, esnaf, küçük ve orta tüccar ve sanayiciler arasında anti-emperyalist, anti-feodal bir uzlaşma olarak kabul edilebilir, edilmelidir." (Devrimin Sesi, sayı:12, Mart '81)

İşçi sınıfı ile orta burjuvazi arasında *"ortak düşmanlara, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı ortak çıkarlar çerçevesinde"* uyum düşüncesini alın ve bugünkü EMEP'in platformu ile, *Özgürlük Dünyası*'nın şu son zamanlardaki konuya ilişkin yazılarıyla karşılaştırın. Bugünkü liberal ideolojik çürümenin daha 12 Eylül'ü hemen izleyen aylardaki köklerini bulacaksınız bu kıyaslamada. Yine *"demokrasi mücadelesi"* çerçevesinde *"işçiler, köylüler, esnaf, küçük ve orta tüccar ve sanayiciler arasında anti-emperyalist, anti-feodal bir uzlaşma"* düşüncesini alın yine bugünkü EMEP platformu ile karşılaştırın. Yine aynı şeyi bulacaksınız bu karşılaştırmada. Tek fark bugün artık "komprador kapitalizm", "feodalizm", "anti-feodal" türünden kavram ve kategorilerin terkedilmiş olmasıdır. Fakat bu bugünkü durumu hafifletmek bir yana görülmemiş ölçüde ağırlaştırıyor. Zira bir gerçek karşılığı olmasa da sanal olarak kabul edilen *"emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluş"* sorunu, ulusal burjuvaziyle uzlaşma arayışlarına belli bir mantık kazandırıyor. Oysa kapitalizmin ve kapitalist sınıfın toplum üzerindeki çıplak egemenliğinin kabul edildiği koşullarda *"orta tüccar ve sanayiciler"*le uyum ve işbirliği arayışları sınıf işbirlikçisi bir liberal çizginin ifadesinden başka bir şey değildir.

Okur burada *"proleter diktatörlüğünün özgül bir biçimi olarak devrimci işçi-köylü iktidarı"* ve yine proleter demokrasinin bir biçimi olarak *"halk demokrasisi"* üzerine, bilinen TDKP formülasyonlarının daha 1981 Mart'ında bizzat aynı TDKP teorisyenleri tarafından terkedildiğini, bunun yerine *"burjuvazili ya da burjuvazisiz bir burjuva demokrasisi"*, *"karakter itibarıyla Avrupa'daki gibi bir burjuva demokrasisi"* gibi formülasyonların geçtiğine dikkat etmelidir. Bu değişimin gerisinde, son tahlilde, küçük-burjuvazinin devrimci yükseliş dönemindeki coşku ve iyimserlikten karşı-devrim döneminde bezginlik ve karamsarlığa hızlı geçişi vardır. Ve elbette ki, TDKP'nin teorik temelindeki ve programındaki kuyrukçu yaklaşımlar, bu tür bir değişimi ideolojik açıdan kolaylaştırmışlardır.

Bu konuda son bir parantez içi not olarak ekleyelim ki, '84 yılındaki *DSP Broşürü* ile bu kuyrukçu-sınıf işbirlikçisi görüşleri derinleştirip yeni bir düzeye çıkaran TDKP, '87 sonrasında marksist-leninist eleştirinin yoğun baskısı altında bir süre için orta burjuvaziyi "karşı-devrimci" ilan eden inanılması güç

bir tutum da alabildi. Fakat bu çok sürmedi, belirsizliğin tercih edildiği bir dönemin ardından, EP-EMEP şahsında yeniden eski görüşe, onun en pespaye bir liberal versiyonuna dönüldü. Devrimi terkeden ve "demokratik devlet" platformuna kayan bir hareket için başka türlü de olamazdı.

Ulusal burjuvazi / orta burjuvazi üzerine tüm bu ortaya konulanları, TDKP çizgisinde "zengin köylülük" olarak ifade edilen ve "bir bütün olarak köylülük" içinde anti-feodal devrimci bir sosyal güç olarak görülen kır burjuvazisi üzerinden de örnekleyip irdeleyebiliriz. Fakat bu burada çok da gerekli değildir.

Biz en başından da söyledığımız gibi, TDKP programını ve çizgisini genel yapısı üzerinden değil, fakat yalnızca EMEP'in bugünkü reformist-liberal platformuna temel noktalar üzerinden kaynaklık eden yönleriyle ele almak yoluna gittik. Örneğin bu çerçevede TDKP'nin sosyalizm anlayışı üzerine hiçbir şey söylemedik. Zira sosyalizm orada kalsın, bugünün EMEP'i devrimi bile tümünden bir yana bıraktığına göre, bu çok da gerekli değildir. Fakat herşeye rağmen yukarda özet çizgiler halinde verilmiş noktaları bütünleyeceği ve onlara daha genel bir çerçeve kazandıracağı için, komünist hareketin *"eklektik bir küçük-burjuva program"* olarak nitelediği bu programa yönelttiği sistematik eleştirinin sonuç bölümünden bazı pasajlarla eleştirimizin bu bölümünü bitirmek istiyoruz:

"Artık özetleyebiliriz: TDKP Programı, emperyalizmden ve feodalizmden ulusal kurtuluş ile kapitalizmden, sermaye köleliğinden sosyal kurtuluşu; burjuva demokratik devrim ile proleter sosyalist devrimi; asgari demokratik program ile azami sosyalist programı; demokratik önlemler ile sosyalist önlemleri; işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü ile proletaryanın sosyalist diktatörlüğünü; devrimci demokrasi ile sosyalist demokrasiyi; kısaca ve sonuç olarak, demokrasi için savaşım ile sosyalizm için savaşımı birbirine karıştırmanın kaçınılmaz olarak yolaçacağı çelişkilerin ve tutarsızlıkların damgasını taşıyor. TDKP Programı, 'yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temeli üzerinde genel olarak kapitalizm egemen bir duruma geldi', eklektik tanımının kaçınılmaz eklektik sonuçlarını yaşıyor. Kapitalist bir toplumda, burjuva bir iktidara karşı, sermaye egemenliğine karşı demokratik devrim, burjuva karakterde bir devrim savunmanın kaçınılmaz çelişkilerini, tutarsızlıklarını ve açmazlarını yaşıyor."

"Daha da çoğaltılabilecek bütün bu karışıklıkların ve çelişkilerin yalnızca teorik yanılgılardan kaynaklandığını sanmak elbet saflık olur. Hayır, bunun, bizzat teorik yanılgıları da besleyen daha derin, daha köklü nedenleri var. TDKP Programı, kapitalist bir ülkede küçük-burjuvazinin çelişkili sınıf konumunun teorik-programatik bir yansımasıdır aslında. Küçük-burjuvazinin sosyalizme ilişkin kaçınılmaz olarak tutarsız, sınırlı, bulanık eğiliminin teorik-programatik bir ifadesidir. Yakın dönem Türkiye'sinin siyasal yaşamında devrimci siyasal bir aktivite göstermiş, demokratik özlemlerle sosyalist özelemleri içiçe ifade etmiş küçük-burjuva kitlelerin karışık-bulanık özelemlerinin karışık-bulanık bir ifadesidir. Ve nihayet, küçük-burjuva demokrasisinin/sosyalizminin tüm temsilcilerinin özünde ortak olan programatik konumunun 'özgül bir biçimidir'."

"Bu bir, iki arada bir derede programdır. Bayrakların, demokrasi bayrağı ile sosyalizm bayrağının karıştırılmasına dayanır. Proletaryanın sınıf konumunun ve ufkunun ifadesi olmak, belirli bir tarihsel andaki temel ve güncel hedeflerini ve görevlerini aydınlatmak özelliğinden yoksundur. Tersine, proletaryayı küçük-burjuva konuma çekmek, onun temel sosyalist istemlerini demokratik devrim ufkı içinde ele almak ve yorumlamak eğiliminin, bu evrensel küçük-burjuva eğilimin bir ifadesidir."

"Kısaca ve sonuç olarak; TDKP Programı, proletaryanın sosyalist sınıf programının küçük-burjuva demokratik bir dejenerasyonudur. Temelden tutarsızdır ve bütünüyle reddedilmelidir." (H. Fırat, *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*, Eksen Yayıncılık, 2. Baskı, s.145-146)

Bir tasfiyecilik türü: İç-pişmanlık/gizli itirafçılık

“Pişmanlık” ve “itirafçılık” kavramlarını duyan bir sınıf devrimcisi, ilk başta doğal olarak şube-zindan-mahkeme tavırlarını anımsar. Zira, şube-mahkeme-zindan süreçlerinde zayıf davranan ya da dışarı çıktığında geriye düşen insanların da, pişmanlık gösterenlerden/itirafçılardan sonuçta bir farkları yoktur. Fakat, sınıflar savaşımında pişmanlar ve itirafçılar her zaman karşımıza böyle çıkmıyorlar. Denilebilir ki, bundan daha da çok, görünürde sınıf düşmanı karşısında açıkça biat etmemiş, gerçekte ise gizli bir iç-pişmanlık yaşayan (bunlara gizli itirafçı da denilebilir) insanlık müsveddeleriyle karşılaşmışızdır.

Kökeni 1908'lere uzanan Türkiye sol hareketi tarihinde, egemen sınıfın kucağına oturarak pişmanlık gösteren ya da itirafa giden (Osmanlı'da ve TC'de, resmi “itirafçılık” yasası çıkmadan önce de fiili olarak bu yasa uygulanmaktaydı) unsurlara az rastlanmaz. Yine de bu uzun mücadele tarihimiz ve bu süre içerisinde gelip geçen insanları gözönünde tutup kıyaslamaya gittiğimizde, pişmanlara ve itirafçılara, direnenler kadar az rastlanır. Peki arada kalan çoğunluğa ne olmuştur?

İşte bu çoğunluk sınıflar mücadelesinin artıkları konumuna düşmüştür. Yani, iç-pişmanlık yaşamış/gizli itirafçı olmuş, ne proletaryanın ne de burjuvazinin yanında açıktan konumlanma cesaretini bulamayarak gizlice burjuvazinin yanında saf tutmuş olan bu tür unsurlar, sınıflar savaşımının sosyal pratiğinin dışına ittiklerinin oluşturduğu cöplüğe gitmişlerdir. Demek ki, tarihin çöp sepetine, sadece gericiği temsil eden egemen sınıflar ve yandaşları değil, böyleleri de gitmektedir. Türkiye sol hareketinin tarihinden çıkartılacak derslerden bir tanesi budur.

İç-pişmanlık yaşayanların ortak yönlerine ve alınabilecek tedbirlere değinmemizin nedeni, bugün de bu tarihin (dolayısıyla bu davranışın) devam etmesinden/edeceğindendir.

Bu tip ögelerde görebileceğimiz ortak eksikliklerin birincisi ve en önemlisi, ideolojik kavrayış eksikliğidir. Bilgilenme süreci ile bilinçlenme sürecinin farklılığı bilinir. İşte bu ögeler, kısmen ya da marksist geçinen bir kısım burjuva aydınları gibi, Marksizm-Leninizm'i bilirler. Fakat asla ortalama bir işçinin özümsemediği kadar marksist-leninist bilince sahip olamamışlardır. Marksizm-Leninizm'in canlı özü yerine dogmatik-şekilci bir kavrayışa sahiptirler. Çizgiyi kişiliklerinde bir türlü somutlayamamışlardır ya da biçimsel olarak somutlamış görünmüşlerdir.

Bu ögeler emeğe yabancılaşmışlardır. Komünistlerin içerisindeyken bile emekçi özellikleri kazanamamış ya da içselleştirememişlerdir. Örgütsel emeğe -açıktan/gizliden- yabancıdırlar. Bir türlü proleterleşemezler. Bu ögelerin bir kısmı örgütün sırtından asalakça geçinmiş, diğer bir kısmı ise süreç içerisinde kendi emeğine yabancılaşmıştır. Değerlere yaklaşımında, açıklıktan ve samimiyetten yoksun olmalarında, kendi durumlarını önceden ele verirler.

Elbette, siyasal kavgaya yeni atılan yoldaşlarda da bu durum gözlemlenebilir. Fakat bu, kavrayıp-aşma süreci gerçekleşmediğinde bir sorun olarak ortaya çıkar. Bu da o ögelerin kişisel olarak siyasal süreçlerinde yaşadığı/yaşayacağı bir tikanıklığın sonucunda belirginleşir. Zira, “korku köleleştirir, umut özgürleştirir.”

Bu ögeler emeğe yabancılaşma süreci ile birlikte insanlığa da yabancılaşırlar. Ve insanlık onurlarını da yitirerek insanlıklarını kusarlar. İnsani değerlerini yitirip soysuzlaşırlar. Komünist hareketin dışına düştükten sonra da insan müsveddelerine dönüşürler.

Uzun mücadele tarihimiz ve bu süre içerisinde gelip geçen insanları gözönünde tutup kıyaslamaya gittiğimizde, pişmanlara ve itirafçılara, direnenler kadar az rastlanır. Peki arada kalan çoğunluğa ne olmuştur?

İşte bu çoğunluk sınıflar mücadelesinin artıkları konumuna düşmüştür. Yani, iç-pişmanlık yaşamış/gizli itirafçı olmuş, ne proletaryanın ne de burjuvazinin yanında açıktan konumlanma cesaretini bulamayarak gizlice burjuvazinin yanında saf tutmuş olan bu tür unsurlar, sınıflar savaşımının sosyal pratiğinin dışına ittiklerinin oluşturduğu cöplüğe gitmişlerdir.

Siyasal kavgada ortaya çıkan bu tür ögelerin süreçleri analiz edildiğinde, devrime pamuk ipliğiyle bağlı oldukları görülür. Kavganın içerisindeyken bile aslında sürekli olarak -ufak ya da iri- düzene açık ya da aralık bir kapı bırakmışlardır. Bunu ya aile ilişkileri üzerinden ya da devrimcilik öncesinde/sırasında edindikleri çıkar ilişkileri üzerinden gerçekleştirmişlerdir. Düzen ve devrim iplerinde aynı anda oynamaya çalışan cambazlara benzerler. Sonuçta ise iki ipin arasına düşerek “siyasal kaza”ya uğramışlardır.

Mücadele süreçlerinde bu ögelerin çok coşkulu olanlarına da sıkça rastlanır. Fakat çok geçmeden bu coşkunun hiç de proleter özlü bir coşku değil, küçük-burjuva mentalite üzerinde şekillenmiş köksüz ve maceracı bir coşku olduğu ortaya çıkar. Bu ögeler başlangıçta maceracı-romantik duygularla kavgaya atılmıştır, fakat örgütsel süreçlerinde bir türlü sınıf intiharını gerçekleştirememişlerdir. Erken devrim hayallerine kapılmışlar, mücadelenin sürekliliğini kavrayamamışlar ve dolayısıyla hem sınıf iktidarı perspektifini yitirmiş, hem de iç-iktidar olma olanağını kaybederek kendiliğindencilğe teslim olmuş, bitmiş ve tükenmişlerdir. Mücadele sürecinden elenip çöpe atılan bir posaya dönüşmüşlerdir. Öncesi, maceracı özemleri doyuma ulaştıktan sonra iktidarsızlaşmışlardır. Sınıfsal savaşımı kavrayamayan ve uzun soluklu savaş ilişkisi geliştiremeyen bu tür ögelerin ihtilalci ruh yitimi, zaten içerisindeyken çıkamadıkları-bocaladıkları kapitalizmin batağına gömülmekle sonuçlanır ve böyleleri sonuçta çoğu kere lümpenleşirler. Bataklıktan çıkarılarak özgürleştirilmeye çalışıldığında, hiç de hak etmedikleri bu değer verme çabasını elleriyle iterek köleliği tercih ederler. Bu durumda yapılacak şey açıktır: Bataklığa gömülmeleri için elimizden gelen yardımı yapmak! Zira bu ögeler ancak bataklığa yakışırlar ve doğal olarak onun pis sularına gömülmekte “özgür”dürler.

Geleneksel devrimci hareketin bu tür ögeleri bağrından çıkartmayı süreklilik haline getirmesi, hatta önder kadrolarının çoğunun bu tip ögelere dönüşmesi anlaşılmalıdır. Fakat komünist hareket için böyle bir gerekçe olamaz. Öyleyse, bu tür ögelerin bizde de çıkmasının nedeni nedir? Çözüm, alınacak tedbirler neler olabilir?

Genelde devrimci harekette, özeld de devrimci hareketin bir parçası olan komünist harekette, sınıf hareketinin verili geriliği ve devrimci hareketteki atalet-rehavet göz önünde tutulduğunda, yaşananların doğal olduğu iddia edilebilir. Doğrudur, ancak olayı yalnızca bununla açıklamak sorunun üzerinden atlamak anlamına gelecektir. Bu tür ögelere yaşama olanağı sağlayan zeminin sorgulanması bir

zorunluluktur.

Bu ögeleri ayırdetmenin ve saflarımıza katılırken seçici davranmanın zemini, sosyalist hareketin sınıf hareketiyle birliği sonucu oluşacaktır. Hareketimizin önüne koyduğu bu hedefte henüz istediği düzeyde sonuç alamaması, bu ögelerin kendilerine zemin bulmalarını kolaylaştıran temel nedendir. Aşılması ise süreç işidir. Bu sürecin zaten yaşanıyor olması ve sorunlarının basınımda sıkça işleniyor olması, üzerinde durmamızı gereksiz kılmaktadır.

Bu tür ögelere ilişkin değerlendirmeler, mücadele edilmesi gereken zayıflıkları da ortaya çıkarmaktadır. Üzerine gidilmesi gereken en önemli zayıflıklardan birisi grup ve çevre ruhu alışkanlıklarıdır. Parti kimliğine ulaştığımız şu evrede grup ruhunu aşmak ideolojik sağlamlık ve

birlikten geçiyor. İdeolojik-politik eğitimin süreklileştirilmesi temel bir sorundur. Partileşmenin ana halkası teorik halka olmakla birlikte, “sınıfla birlik” gibi özel bir evreyi yaşamamız haliyle bizi zorlamaktadır. Fakat tersinden, partileşmenin çizgide derinleşmek demek olduğunu da bizlere kavratmaktadır. Öyleyse, tüm imkanlarımızı zorlayarak ideolojik-politik eğitimin süreklileştirilmesine ağırlık vermek zorundayız.

Saflarımızda hala kalıntıları görülebilen grupsal aşama özelliklerinin bir diğer boyutu, güven-denetim diyalektiğinin parti düzeyinde kurulamaması, bilimsel şüphecilğin parti düzeyinde oturmaması ve iç-illegalite kurallarının ihlal edilmesinde görülmektedir.

Komünist bir partide esas alınması gereken güven değil denetimdir. Elbette yoldaşlık ilişkileri güven üzerinde ve gönüllü birlik temelinde yükselir. Fakat, bu ilişkiler kısa bir süreçte dönüştürülmeli, yerini işleyiş, ilke ve denetime bırakmalıdır. Denetim ve bilimsel şüphecilik güveni kapsar, dışılamaz.

Organlaşma sürecinde iç-illegalite kurallarının ihlal edilmesine mümkün mertebe izin verilmemelidir. Kadro yetersizliği yaşadığımız şu süreçte, her kadronun bir birim, her birimin bir komite, her komitenin bir partiyimş gibi çalışmasının zorunluluğu açıktır. Fakat bu zorunluluğun yatay ilişkilerin gelişmesine, iç-illegalite ihlaline yol açmamasına özen gösterilmeli ve her kadro bu çerçevede eğitilmeli ve sürekli denetlenmelidir.

Denetim, eleştiri-özeleştirilme silahının ve yazılı rapor-talimat sisteminin sürekli olarak kullanılması ile mümkündür. Bu tip ögelerin açıklığa ve özeleştirilme gelmemesinden dolayı erken müdahale etme olanağımız doğacaktır.

Sınıf devrimciliği yeniden ve yeniden üretilmesi gereken bir sosyal yaşam pratiğidir. Ve yaşam sürekli akıp gidiyor. Burjuvazi -özel sızmaları haricinde- bizim bıraktığımız boşlukları doldurarak indiriyor darbelerini. Başkaldırı ruhu ve “cüret, cüret ve cüret” paha biçilmez özelliklerdir. Fakat proleter bir özellik taşıdığı koşullarda.

Yaratıldığı tahribatlardan dolayı böylesi ögelere karşı haklı bir sınıf kını duymamak elde değildir. Bu kin kapitalizme karşı sosyalizm kavgası üzerine inşa edildiğinde bir anlam taşıyacaktır. Devrimci proletaryanın iktidar savaşımının dışında, kaba redçi ya da kabulcü bir yaklaşım sergilemek tam da kapitalizmin koşullandırdığı tekleşmeye götürür bizi. Bu da, iç-pişmanlığın/gizli itirafçılığın “sol” görünümü türüdür.

N. Çiftçi'nin savunmasından...

Düşünce ve inançlarımı bir kez daha ve bu kez daha kararlı bir biçimde yineliyorum:

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!

İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne...

13 Mayıs 1996 tarihinde, EKİM örgütüne üye olmak ve faaliyetlerini yönetmek iddiasıyla yakalanıp Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldum. Bu iddialara yanıt olarak ve bu çerçevede siyasal düşüncelerimi ifade eden 16 sayfalık savunmamı 20 Ocak 1997'de Ankara 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne verdim. Daha sonra benim talebim üzerine bu savunmam *Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlandı. İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi bahsi geçen gazetenin 33 ve 34. sayısında yayınlanan savunmamın bazı bölümlerini "suç" saymış ve hakkında iki ayrı dava açmış. 13 Ocak 1998 tarihinde talimatla ifadem alınmak üzere çıkarıldığım Ankara 7. Ağır Ceza Mahkemesi'ne sözlü olarak ifade vermekle beraber esas savunmamı yazılı yapacağımı belirtmiştim. Yazılı savunma ihtiyacını iki husustan dolayı duydum. Birincisi, dava konusu olan benim siyasi fikirlerimdir. Bu fikirlerimi mahkeme huzurunda savunmak ve mahkemeyi ikna etmek en doğal hakkımdır. İkincisi ise, sözlü olarak söylediklerim gerçek anlam ve içeriğinden uzaklaştırılarak ya farklı anlamlar yüklenip ya da anlamsızlaştırarak mahkeme tutanaklarına geçmiştir. Bu durumu ortadan kaldırmak için yazılı savunma yapmak istiyorum.

Şimdi savunmama geçmeden önce "suç teşkil ettiği" iddia edilen savunmamın iddianameye konu olan bölümlerini olduğu gibi buraya alıyorum ve peşinden savunmama geçiyorum.

"Kızıl Bayrak dergisinin 22 Mart 1997 tarihli 33. sayısının 16-18. sayfaları arasında KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ VE ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ YIKACAĞIZ başlığı ile yayınlanan ve Nevzat Çiftçi'nin savunmasını içeren yazıda:

(Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşmiş devletinizdir. 9 Eylül 1996 tarihinde mahkemenize verdiğim yazılı sorgumda; "bu düzenin bir sömürü ve zulüm düzeni, devletin de onun bir aracı olarak terörist, kontra ve militarist bir yapılanma olduğunu, mahkemelerinizin de işleyiş biçimleri ve kuruluş amaçları itibarıyla işkencenin farklı bir seansı olduğu"nu söylemişim. Bu söylemlerimden dolayı mahkemenizce "mahkemeye ve devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle hakkımda ayrı bir soruşturma açılması istenmişti. Acaba yukardaki düşüncelerime bugün bir de çeteci mafya devleti olduğunu eklesem mahkemeniz yine "devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle dava açar mı bilemiyorum. Kötü bir kamyonun çarpmasıyla

mafya, terörist, kontracı yüzü olduğu gibi hurda bir Mercedes'in etrafına saçılan bir devletin olsa olsa "terörist" şahsiyeti olur. Bu da tarihte en lanetli şahsiyet olduğuna göre, hakaret etmeme bile gerek yoktur. Susurluk kazasıyla portresi açıkça ortaya çıkan devlet aygıtının o "tarafsızlığına, sınıflarüstü kopumuna ve kutsallığına" halel getirmemek için Çatlı, Kocadağ, Bucak gibi düşkün sefiller kurban seçilmiştir. Esasen Mehmetçik, saçılan pisliklerin bizzat merkezinde yer almaktadır. Generaller başından itibaren Susurluk'la birlikte hızla ve olanca iğrençliğiyle açığa çıkan gerçeklerden kendilerini muaf göstermeye çalıştılar. Bu çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun sorumluluğundan kurtulmak için çeşitli gözboyamalara başvurdular.)"

(...)
"18-19. sahifede KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ VE ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ YIKACAĞIZ başlığı ile yayınlanan ve sanıklardan Nevzat Çiftçi'nin Ankara 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne verdiği savunmadan bölümler alınarak düzenlenen yazıda,

(Devletinizi bir hırsızlar, uyuşturucu tacirleri ve katiller sürüsü yönetiyor. (...)) Mafyalaşan devletin kendi iç çıkar çatışmaları sonucu birçok faili meçhul (devlet) cinayet açığa çıkıp aydınlığa kavuştuğu gibi, devletin ilericilere, devrimcilere ve komünistlere, toplumsal muhalefete karşı oluşturulan çete ve terörist yapılanmasını da ortaya serpti.(...) Peki, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halklara kan kusturan; getirdiği her gerilla kulağı için ödül alan, Kürt halkının toptan imhasını amaçlayan, Kürdistan topraklarını uyuşturucu merkezine dönüştüren, panzer ve resmi araçlarla sınır boylarında erooin sirkülasyonu sağlayan ve kuşkusuzdur ki birer cinayet şebekesi olan MİT, Özel Tim, JİTEM, Kontr-gerilla ve 70 bin köy korucusu Çatlı'dan farklı bir işlev mi görüyor? Bunların hepsi de işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı oluşturulmuş cinayet şebekeleri değil midir? Ya da sömürü, soygun, zulüm ve vahşet düzeninin sürekliliği için onbinlerce devrimciyi, yurtseveri, komünisti, ilerici aydını mahkum ederek onların yaşamını zindanlarda tüketerek beslenen ve bu düzenin hukuk ve yargı ayağını oluşturan ... siz yargıçlar gibi. Hepsinin de ortak amacı milyonların kanı ve onların ürettiği değerler üzerinde tepinen sömürü düzeninin korunması ve kontra ... devletin sürekliliği değil midir? Kiminizin papaz, kiminizin cellat, kiminizin BUCAK ve AĞAR gibi ruhsatlı, kiminizin ise ÇATLI'lar gibi ruhsatsız olması neyi değiştirir ki? Egemenleriyle, kurumlarıyla, yasalarıyla

meşru olmayan bir düzenin gayri meşru uzantıları değil misiniz hepiniz? "Rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlığın kurumlaşması ve fiilen meşrulaşması ekonominin, politikanın, polisin ve adliyenin mafyalaşması ve mafya çeteleri ile içiçe geçmesi, tüm bunlar bugünkü rejimin öteki temel karakteristiklerinden bazılarıdır. Çürüyen, çürüdükçe de toplumu çürütüp yozlaştıran bir düzen ve onun temel dayanağı olan terör-mafya-çete devleti herşeye rağmen varlığını sürdürüyor ve kendini yeniden üretmeyi başarabiliyorsa, bunun asıl nedeni işçi sınıfı ve emekçi yığınların henüz kendi siyasal ve örgütsel bağımsızlıklarına ulaşamamış olmalarıdır.)" sözlerine yer verilerek cumhuriyetin, askeri ve emniyet muhafaza kuvvetlerinin ve adliyenin manevi şahsiyetinin tahkir ve tezyif edildiği kanaatine varılmıştır.

Kızıl Bayrak gazetesinin 34. sayısından ise şu sözlerim suç sayılarak iddianameye alınmıştır:

"Devlet, varlık nedeni ve işleyişiyle, bir avuç sermayedarın sefil çıkarları için işçi sınıfı ve emekçi halkların emek-gücünün ve tüm maddi-manevi değerlerinin sömürüsüne ve talanına bekçilik eden bir varlıktır. Bu aygıt kimi dönemler daha açık faşist cuntacı bir karakter bürünerek, yasa ve kurumlarını ve kurumlaşmasını meşrulaşmasına uygun düzenleyerek yığınlar zoru dayatır (...) Bana göre ise DGM'ler, bir avuç asalağın çıkarlarına dayalı terör devletinin yargı cephesindeki kurumlarıdır. Bu devlet bir faşist zulüm aygıtıdır (...) Bu tablo, bir terörist devletin Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların öncülleri devrimci ve komünistlere yönelik estirdiği zulmün resmidir. Cumhuriyet tarihinin 73 yıllık sömürgeci inkar ve imha politikalarının Kürdistan'daki son 10-15 yıllık uygulamalarına bakıldığında, sömürgeci terör ve zulmün toplumda yarattığı sonuçlar bile bu düzen ve devlet hakkında yeterli bir fikir vermektedir. Ne de güzel söylemiş halkımız, "Zulmün arta ki, yıkılışın hızlansın". Bu özdeyiş, tam da bugünkü TC'nin durumuyla örtüşüyor (...) Kötü bir kamyonun ortaya çıkarttığı bu çetenin elemanları ve faaliyetlerine bakmak bile, bu devletin karakteri hakkında fazlasıyla fikir vermektedir (...) Bu çete, gizli MGK kararlarıyla bağlantılı, ucu ordunun tepesindeki generallere ve Cumhurbaşkanı'na kadar uzanan bir çete. Ama herşeye rağmen bugün artık çıplak bir olgu var. Bu, "kontrgerilla-mafya devleti" olgusudur. (...) Sermaye devletindeki mafyalaşma, kontralaşma ve çeteleşme, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halka, onların öncüsü komünist ve devrimcilere karşı azgın bir devlet

terörü anlamına gelirken, diğer yandan da yozlaşma, çürüme ve kokuşma olarak kendini göstermektedir.(...) Örneğin Bahtiyar AYDIN, Cem ERSEVER gibi üst düzey ordu mensupları ve yüzlerce cinayetin bizzat devlet içinde ve devlet eliyle işlenmesinin bir boyutu da Kürdistan'daki kirli savaşın yarattığı farklı çıkar çetelerinin aralarındaki çıkar ve etkinlik sahası savaşının bir sonucudur" sözlerine yer verilerek Cumhuriyet'in tahkir ve tezyif edildiği kanaatine varılmıştır...

Evet iki ayrı dava için hazırlanan iddianame ve iddianamede suç unsuru sayılan bölümler bunlardır.

Benim bu düşüncelerimle "Cumhuriyet'in, Askerin ve Emniyet muhafaza kuvvetlerinin ve Adliye'nin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif" ettiğim kanaatine varılmış ve iki ayrı dosyadan cezalandırılma talebiyle dava açılmıştır. Yani, Cumhuriyeti ve devleti aşağıladığım, onurunu kıldığım, küçümseyip alay ettiğim gerekçesiyle yargılanıyorum.

Hemen belirtiyim ki, bugün de bütün bu düşüncelerimi koruyorum. Ve ek olarak söyleyeceklerim olacak.

Bir Susurluk kazasının raporunun hazırlanması biri REFAH-YOL, diğeri ANASOL-D olmak üzere iki tane hükümet eskitti. Ama bir türlü de bu raporun içinden çıkılamadı. Neden? Çünkü Susurluk'un tarihi en az Cumhuriyet'in tarihi kadar eski, devletin kökleri kadar derindir. Ben bunu soyut bir iddia olarak söylemiyorum. Bu söylediklerimi biraz sonra maddi temelleriyle birlikte ortaya koyacağım.

Cumhuriyet gerek öz gerekse kuruluş biçimi itibarıyla işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen ulusların (özellikle Kürt ulusu) emek gücü ve yaratıkları maddi-manevi değerlerin azgınca sömürüsü, özgürlük taleplerinin kontra yöntemlerle bastırılması ilkeleri üzerinde yükselmiş ve bu ilkelerle varlığını sürdürmüştür. Karakterini buradan almaktadır. Susurluk'un anlaşılabilmesi için önce bunun anlaşılması gerekir. Örneğin, Mustafa Kemal'in vurucu gücü en yüksek ve nicelik olarak da TC'nin en büyük ordusu olan 3. orduyu Erzurum'a konuşturması ve başına da bir halklar katili olan Teşkilat-ı Mahsusa üyesi Kazım KARABEKİR'i vererek, böylece yıllarca Kürt halkına kan kusturması, Topal OSMAN ve Yahya KAPTAN gibilerinin denetiminde oluşturduğu kontra çetelerle Karadeniz'de yaşayan Laz, Ermeni, Rum gibi halklar üzerinde yıllarca terör estirmesi ile 12 Eylül mimarlarından Kenan EVREN'in Kürdistan'da Kürt halkına, Türkiye'de ise değişik ulus ve azınlıklardan işçi sınıfı ve emekçi halklara ve onların öncülleri devrimci ve komünistlere karşı

oluşturduğu birçok kontra (JİTEM, Özel Harp Dairesi ve Terörle Mücadele Timleri gibi) örgütün yanı sıra, ÇATLI, YEŞİL vb. gibi yüzlerce MHP'li düşkünü özel kamplarda eğiterek birer ölüm makinası haline getirmesi ve kurumlaştırması arasında ne fark var?

Ya da 33 Kürt yoksul köylüsünün katili olarak tarihe geçecek olan Yüzbaşı Mustafa MUĞLALI'yı 1943'te Kürdistan'a görevli olarak atarken sırtına vurarak "haydi seni göreyim, Kürtleri yola getir" diyen Milli ŞEF İsmet İNÖNÜ mantığı ile kendisine "Güneydoğu'da (KÜRDİSTAN) askerler kadınlara tecavüz ediyor, buna ne diyorsunuz" diye sorulan bir soru üzerine, "Hepsi yirmi yaşındaki delikanlılardır, olur böyle şeyler" diyen Cumhurbaşkanı Süleyman DEMİREL mantığı arasında bir fark var mı?

Veya 4 Mart 1925'te Şeyh SAİT isyanı gerekçe gösterilerek çıkarılan ve Kürdistan'da köylerin yakılıp yıkılması, toplu katliam, işkence ve tecavüzün yanı sıra "tehcir" (zorla göç ettirme) yoluyla Kürdistan'da insansızlaştırma ve vahşetin kanunlaştırılması anlamına gelen Takrir-i Sükun ile on yıllardır Kürdistanı insansızlaştırıp kan gölüne çeviren Olağanüstü Hal Kanunu arasında biçim vede öz itibarıyla bir fark var mı?

Ya da, daha da gerilere bakarsak, Abdülhamit'in devşirmelerden oluşturduğu ve Kürt, Ermeni ve diğer halklara karşı ölüm makinası olarak kullandığı Hamidiye Alayları ile bugünkü Özel Tim ve koruculuk sistemi arasında ne fark var?

En sıradan muhalefeti en ağır cezalarla sindirmeyi ilke edinen ve bu yönüyle de zulümle özdeş anılan İstiklal Mahkemeleri ile bugünkü Devlet Güvenlik Mahkemeleri arasında ne fark var?

Bu örnekleri daha birçok alana yayarak çoğaltmak mümkündür. Ama bu kadarı bile bu, Cumhuriyet'in ve devletin gelmişiyse geçmişiyse bir kontra terör cumhuriyeti ve devleti olduğunu fazlasıyla kanıtıyor.

Şimdi hem bu söylediklerimi daha güncel maddi bir zemine oturtmak için, hem de güncelliği itibarıyla Susurluk'a dönmek istiyorum. Tüm eksikliklerine ve devleti aklama kaygısıyla hazırlanmışlığına rağmen bizzat devletin hazırlanmış olduğu ünlü Susurluk Raporu'na bakalım. Kamuoyuna çok az bir bölümü daha yansımışken bile Susurluk'la beraber açığa çıkanların tam da bu devletin üzerinde yükseldiği temel ilkeler olduğu görülüyor.

1) Bazı (siz tüm okuyun) birimlerin aranan kanun kaçaklarını bazı operasyonlarda kullandılar.

2) Uyuşturucu ve kara para operasyonlarında yer alan devlet görevlileri zamanla şahsi yararları için çalıştılar ve uyuşturucu ve kara para rantından pay aldılar.

3) 12 Eylül döneminde yurt dışında ASALA'yı etkisiz kılmak amacıyla kullanılan ülkücülerin yurtdışına çıkmalarına yardımcı olundu. (Devlet)

4) Yeşil kod adlı Mahmut YILDIRIM, MİT tarafından kullanıldı ve yine bu kuruluş tarafından Lübnan'a gönderildi. Devlet Yeşil'in yurt içinde haraç toplamasına göz yumdu.

5) 1994 yılında Azerbaycan'da Haydar ALİYEV'e karşı yapılan darbe girişiminde bazı Türk görevliler de faal bir şekilde rol oynadı. Darbe girişimleri

Yine tekrarlıyorum. böyle bir düzenin ve devletin olsa olsa sömürücü. kontra ve çeteci şahsiyeti olur. Bu da insanlık tarihinde gelmiş geçmiş en lanetli bir kimliğin ifadesidir. Oysa ben bir KOMÜNİSTİM. Tarih boyunca lanetli bir şahsiyet olarak anılan ve anılacak olan bir kimlikle alay etmek, küçümsemek ve olmayan onurunu kırmakla kendimi niye sınırlayayım ki?
Bizim savaşımımız bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü. tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliğinden alıyor.

Ankara'ya kadar uzanıyor.

6) 1993 sonrasında PKK'ye karşı yürütülen mücadelede örtülü ödeneğe sıkça başvuruldu. Bu miktar 50 milyon dolara yaklaştı. Ancak, paranın büyük bölümünün kullanımı ile ilgili kayıtlara rastlanmadı.

7) Bazı Kürt işadamları PKK'ye yardım ettikleri (Hatırlanırsa bu işadamlarının listesini bizzat dönemin başbakanı Tansu ÇİLLER açıklamıştı) gerekçesiyle bazı devlet kurum ve görevlilerinin organizasyonu ile öldürülmüşlerdir.

8) Bazı yargı mensupları devlet içindeki bu organizasyonlarla işbirliğine girmişlerdir. Özellikle İstanbul Adliyesi'nin durumu süratle ele alınmalı ve ciddi biçimde çeki düzen verilmelidir.

Raporun daha MGK'nin onayından geçerek kamuoyuna yansıtıldığı bu aşamada, hem de bu raporun zaten devleti aklama çabasıyla hazırlandığını bilerek, tüm bu hususlara rağmen rapordan belli başlıklar (kamuoyuna yansıdığı kadarıyla) aktardım. Böyle bir raporda bile devletin tam bir sömürü, zulüm, çete ve terör devleti olduğu görülüyor. Hem de uluslararası düzeyde faaliyet yürüten bir terör devletidir söz konusu olan. Terör ve zulüm temelleri üzerinde yükselen böyle bir devlette yargı bağımsız olur mu? Tabii ki olamaz. Zaten aklıselim sahibi herkes sınıflı toplumlarda "devletin sınıflar üstü, yargının bağımsız olduğu" gibi kavramların bilimsel olmadığını ve bilime aykırı olduğunu bilir. Toplumun karşıt sınıflardan oluştuğu ve çıkarları taban tabana zıt bu iki sınıf (sermaye ve işçi sınıfı) arasındaki çelişki ve çatışmanın her geçen gün derinleştiği bir toplumda "devletin sınıflar üstü olduğundan, yargının bağımsızlığından " bahsetmek için ya çok aptal ya da sermaye sınıfının iflah olmaz bir demagogu olmak gerekiyor. Bugün üretim araçlarını ve yönetim erkini elinde tutan sarmaye sınıfı ve onun iktidarı olduğuna göre yargı sistemi bu sınıfın iktidarından ve çıkarlarından bağımsız düşünülebilir mi? Düşünülemeyeceğine göre, bu kavram olsa olsa bir savaş hilesidir.

Hangi sınıf iktidarda ise hukuk, adalet ve yargı sistemi de o sınıfın çıkarları doğrultusunda diğer sınıf ya da sınıflar üzerinde hakimiyetini, otoritesini sağlamak ve meşrulaştırmanın birer aracıdır. Yani diğer bir ifadeyle hukuk, yargı, adalet iktidardaki sınıfın temel çıkarları doğrultusunda toplumsal işleyişi, üretimi, yeniden üretimi ve düzenlemeyi sağlayan araçlardır.

Bu, SOSYALİZM'de de böyledir. Yani, eğer birileri bugün işçi sınıfı ve emekçi halkları sömürerek asalakça yaşayan ve tüm özgürlüklerin düşmanı olan sermaye sınıfına SOSYALİZM'de

demokrasi ve özgürlük sağlanacağını, örgütlenmelerine müsaade edileceğini düşünüyorsa tabii ki yanılıyor. Proletarya diktatörlüğü bu hakları sermaye sınıfına tanımayacak. Tersine onu iktisadi planda tümenden mülksüzleştirerek ve siyasal planda tam bir baskı altında tutacak, zaman içinde kalıntılarını tümüyle tasfiye edecektir. Bugün zulmün ve sömürünün temsilcileri olanlar (sermaye sınıfı) yarın sosyalizmde bunun hesabını vereceklerdir. Devrimci adalet böyle tecelli edecek. Hukuk, yasa ve yargı da dahil tüm siyasal ve hukuksal sistem sermaye sınıfının sınıfsal tasfiyesini esas alacaktır. Ancak ulusal ve uluslararası alanda sermaye sınıfı tasfiye edilerek etkisizleştirildikten sonradır ki, proletarya, kendi sınıfsal tasfiyesini de zaten bu toplumsal değişim ve dönüşümle beraber adım adım gerçekleştirerek KOMÜNİST topluma geçişi sağlayacaktır.

Yani SOSYALİZM'de de hukuk, adalet ve yargı iktidardaki işçi sınıfının çıkarlarını temsil edecektir. Bugünkünden temel farkı ise işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına dayanması, sömürüyü değil emeği, asalaklığı değil insan emeğinin yarattığı maddi ve manevi değerleri temsil etmesidir. Meşruluğunu da bu zeminde bulmaktadır.

Ama bugünkü hukuk, yargı, ve demokrasi kavramlarının anlam ve işlevi milyonlara karşı bir avuç sömürücü, soyguncu sermaye sınıfı ve bu sınıfın çıkarlarını esas alarak kurumlaşmış terör ve çete devletinin temellerini teşkil etmesidir. Dolayısıyla bütün bu kavramlar işçi sınıfını ve emekçi halkları yaşamın her alanında baskılamak ve sömürü düzenini meşrulaştırmak içindir. Siz bunu açık yüreklilikle kabul edecek kadar cesur olmasanız da, bunun sınıfsal mantığı ve işleyişi böyledir.

Şimdi yargının bağımsız olmadığını birkaç somut örnek üzerinden görelim. Bizzat devletin kolluk kuvvetlerince katledildiği artık herkes tarafından bilinen Metin Göktepe'nin katillerinin yargılama dosyasına bakan hakim "ben bağımsız davranamayacağımı düşünerek bu davadan çekiliyorum" dedi ve çekildi. Yine bizzat devlet tarafından tezgahlandığı açık olan Gazi Katliamının davasına bakan Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Hüseyin İMANOĞLU aynı gerekçeyle davadan çekildi. Devrimcilerin, komünistlerin, aydın ve demokratların ve Kürt halkının düşmanı olarak bilinen Ankara DGM Başsavcısı Nusret DEMİRAL'ın emekliye ayrılır ayrılmaz MHP'ye üye olması, buna çarpıcı bir başka örnektir.

Bütün bunlara münferit olay yada davranışlar diyebilirsiniz. Bugün artık ayyuka çıkan ve devletle özdeşleşen

birkaç çete mensubu hakkında göstermelik davaların açılmasını alıp tersinden "yargının bağımsızlığına" örnek gösterebilirsiniz. Ama böyle bir çabaya girmenize gerek yok, çünkü bahsettiğiniz örneklerin çete devletini aklamaktan ibaret olduğunu artık herkes biliyor. Ya da yasa ve kanunlarınızla da tescil olmuş bir başka örnek verelim. İstanbul Cumhuriyet Savcılarından Mete GÖKTÜRK katıldığı bir televizyon programında "yargı bağımsız değil" dediği için hakkında dava açıldı ve dava sonucunda BERAAT etti. Bu durum savcının söylediğinin yine yargı tarafından onaylanması değil mi?

9 Eylül 1996 tarihinde ANKARA 2 No'lu DGM'ye verdiğim otuz sayfalık savunmamda, "DÜŞMANIN DA OLSA MERT OLANINI SEVERİM" demiştim. Bu sözü tekrarlıyorum.

Sonuç olarak: bu dava konusu olan savunmamda "CUMHURİYETİN TERÖR CUMHURİYETİ, DEVLETİN İŞE KONTRA ÇETE DEVLETİ" olduğunu söylüyorum. Ve bunu birçok maddi olgu ile besliyorum. Ama buna rağmen "Cumhuriyetin ve devletin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif etmiş oluyorum. Yine tekrarlıyorum, böyle bir düzenin ve devletin olsa olsa sömürücü, kontra ve çeteci şahsiyeti olur. Bu da insanlık tarihinde gelmiş geçmiş en lanetli bir kimliğin ifadesidir. Oysa ben bir KOMÜNİSTİM. Tarih boyunca lanetli bir şahsiyet olarak anılan ve anılacak olan bir kimlikle alay etmek, küçümsemek ve olmayan onurunu kırmakla kendimi niye sınırlayayım ki? Sadece ben, herkesin bildiği gördüğü şeyleri kendi siyasal bakışım ile formüle ediyorum. Ben tercihim yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımımız bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliğinden alıyor.

Benim savunmamda yer alan ve iddianamede de altı çizilmiş olan "ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ" cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısındaki konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği tarih şiz yargıçlara, mensubu olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde "meşruluk" sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse, aynı tarih bana da sınıfsal konumum gereği sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkmayı ve benim sınıfsal çıkar ve özlemlerimi ifade eden SOSYALİZM'i ve KOMÜNİZM'i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir.

Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özlemlerimizin kurmayı PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!

EKİM ile partiye yürüdük, Partiyile Sosyalizme Yürüyeceğiz!

Herşey Parti için, Parti Devrim ve Sosyalizm İçin!

Yaşasın İşçi Sınıfının İllegal, İhtilalci Partisi!

13 Ocak 1998

1848 Devrimleri üzerine

Avrupa'da “halkların baharı”

Engels, 23 Ocak 1848'de “Deutsch Brüsseler Zeitung” gazetesinde, Avrupa'daki olayların bir yılını değerlendirirken, şu gözlemlerde bulunuyordu:

“1847 yılı hiçbir şeyi sonuçlandırmadı, fakat her yerde partileri kesin bir biçimde karşı karşıya getirdi. Hiçbir sorunu çözmedi, fakat sorunları çözülmek üzere gündeme getirdi.” Ve cümlesini Heine'nin romanından şu sözlerle bitiriyordu:

“Süvari Olaf”: “Cellat kapıda bekliyor.” Gazeteler henüz dağıtılmamıştı, cellat oradaydı, yani devrim Avrupa'da birikmiş toplumsal problemleri çözmek üzere kapıyı iterek açmaya çalışıyordu. Ocak ayının ortasında Sicilya'nın Palermo'sunda II. Ferdinand gerici rejimine karşı bir ayaklanma yaşanıyor. Ve aynı anda orta İtalya'da devrimci bir halk ayaklanması başlıyordu.

Fakat ilk kez Paris'in işçileri ve küçük-burjuvaları, 22-24 Şubat 1848 Ayaklanması sonucunda mutlakiyetçi Temmuz monarşisinin yıkılışı ve cumhuriyetin ilanı, Avrupa'da artık önüne geçilemeyecek büyük bir devrimci fırtınanın işaretini veriyorlardı. Paris Şubat devrimini Mart başında başlayan batı ve güneybatı Alman halk hareketi izliyordu. 13 Mart'ta Viyana'da devrim Habsburg monarşisinin Metternich gerici sistemine son veriyordu. İki gün sonra Budapeşte kaynamaya başlıyordu. 18 Mart'ta, saatlerce süren bir barikat savaşının ardından, Berlin'de halk askeri güçler üzerinde zafer sağlıyor ve Prusya kralını düşen devrimcilerin anısı önünde eğilmeye zorluyordu. 20 Mart günü Posen'de Polonya ayaklanması başlıyordu. Çekler ve Slovaklar harekete geçmişlerdi. Devrimci dalga Nisan ayında Balkanlara sıçırıyordu. Birkaç hafta içinde bütün bir Avrupa kıtası Çar imparatorluğunun sınırlarına kadar alevler içindeydi. Bir Avrupa devrimi başlamıştı.

Avrupa ülkelerinin hepsinde burjuva toplumsal düzenin yerleştirilmesi temel sorundu. Feodal, yarı-feodal sistemler tasfiye edilip burjuvazi iktidara gelecek ve parlamenter-demokratik ilişkiler yerleştirilecekti. Karakterleri gereği bunlar burjuva devrimlerdi. '48 devrimleri 1789 Fransa “klasik” burjuva devrimleriyle karşılaştırıldığında, dört yeni moment öne çıkar.

1789'dan farklı olarak sadece bir ülke devrimcileşmedi, devrim diğer ülkeleri etkileme ile sınırlı kalmadı. Tersine, ilk defa aynı anda birçok Avrupa ülkesinde devrimler cereyan etti. Bu kendisini daha 1830 Fransız

Temmuz devriminde hissettiren yeni bir olguydu. Tek tek ülkelerin farklılıklarına rağmen bir “Avrupa devrimi” gerçekleşiyordu. Bunun temeli 19. yüzyılda başlayan ve Avrupa'nın büyük kısmını içine alan kapitalist üretim biçiminin gelişmesiydi. Devrimci bir çıkışın aynı anda yaşanması, Avrupa insanları tarafından “halkların baharı” olarak kutlanırken, tek tek ülkeleri aşan burjuva-demokratik bir Avrupa için çaba harcayan devrimci ögeler için de yeni bir umut ışığı oluşuyordu. Yani ortaya çıkan devrimci güç potansiyeli bu doğrultuda yeni umutlar yaratıyordu.

Fakat bu umutlar gerçekleşmiyordu. Değişik ülkelerin devrimcileri değil, tersine Avrupa karşı-devrimi gericilik ile ilerleme çatışmasında büyük bir ortaklık geliştiriyorlardı. 1848 yılının ilk başarılarının ardından devrim dalgası gerilemeye başlıyordu. Bu devrimler tarafından yenilgiye uğratılan fakat dağıtılamayan karşı güçler, önce Mayıs 1848'de Polonya'da, Haziran'da Bohemya'da ve Fransa'da, Ekim ve Kasım'da Avusturya ve Prusya'da, onu takiben 1849 yazında güneydoğu Almanya, İtalya ve Macaristan'da güçlerini toparlıyorlardı. Yarım yıl sonra yarım devrimleri tam bir karşı-devrim izliyordu.

1848 devrimleri Marx ve Engels'in “Komünist Manifesto”da tespit ettikleri gibi, geçen yüzyılın devrimlerinin yol açtığı toplumsal ilişkilerin ilerleyişi üzerinden gerçekleşiyordu. 1789'dan itibaren ekonomik ve sosyal koşullar temelden değişti. Sanayi kapitalizmi dönemi başlıyordu. Sanayi devrimi burjuva topluma yeni bir maddi temel yaratıyordu. Burjuva bir düzenin

egemen olduğu Fransa'da, burjuva toplumunun demokratik-sosyal temelini genişletilmesi sorunu gündemdeydi. Almanya ve İtalya gibi ülkelerde feodalizmin egemenliği kırılmıştı. 18. ve 19. yüzyılda başlayan ekonomik-sosyal reformlar burjuva dönüşümü hızla güncelleştirmişti. Sadece Habsburg monarşisinin egemenlik alanı içinde bulunan ülkelerde, 1789 Fransa'sında olduğu gibi, feodalizmin tasfiyesinin başlatılması gerekiyordu.

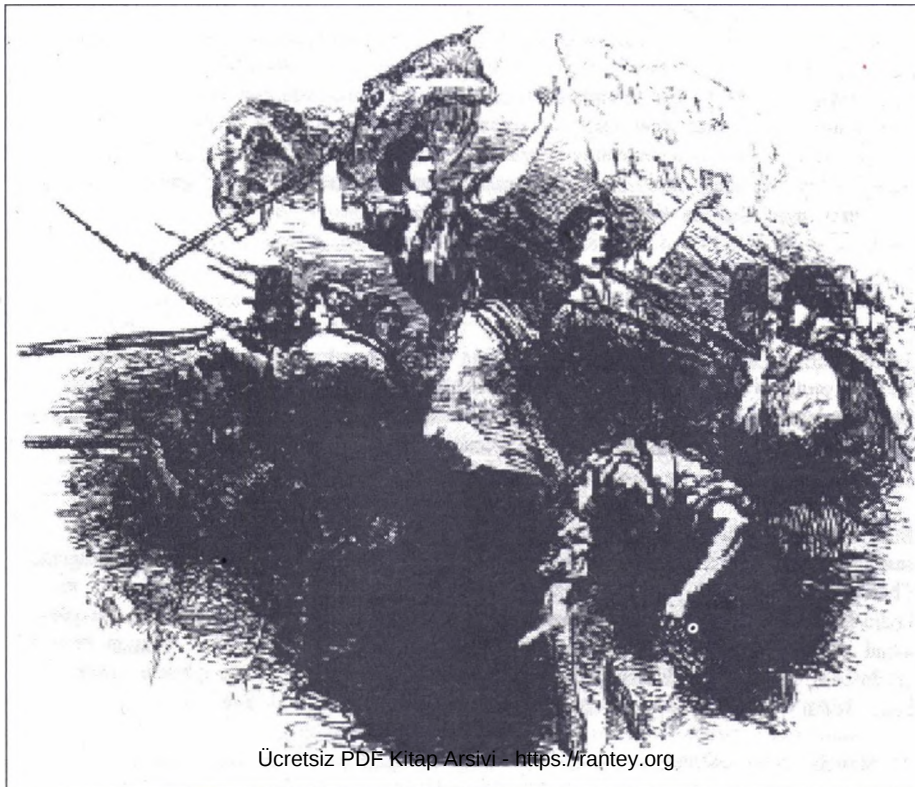
1848 Devrimleri Fransa dışında biçim açısından aynı zamanda ulusal devrimlerdi. Burjuva-kapitalist temelde uluslaşma, tek ve bağımsız bir ulusal devletin oluşması, diğer ülkelerde politik olarak etkilediği kitleleri harekete geçiriyordu. Almanya ve İtalya'da ülkenin bölünmüşlüğü aşılp ulusal devlet birliğinin -cumhuriyet veya monarşi olsun- sağlanması gerekiyordu. İtalya, Macaristan gibi kendisini hem dışa karşı koruması, hem de Habsburg monarşisinin ulusal baskısından kurtulması gerekiyordu. Çekler, Slovaklar ve güney Slavlar da otonomi biçiminde de olsa ulusal bağımsızlık için çaba sarfediyorlardı. Romanya bağımsız bir devlet olmak istiyordu. Polonya devrimcileri bağımsız, özgür, demokratik bir Polonya için mücadele ediyorlardı. Bu, ancak Rusya, Avusturya ve Prusya üçlü kutsal ittifakına karşı elde edilebilirdi. Ulusal kurtuluş mücadelesi hiçbir yerde başarıyla sonuçlanmıyordu. Kısa bir süre sonra, devrimcileşen değişik halkların ulusal çıkarlarının öne çıktığı ve bunun demokrasi ve bağımsızlık gibi ortak taleplerin önünde engel teşkil ettiği

görüldü. Burjuvazi bir taraftan bilinçli bir temelde “ulusal egoizmi” vaaz ediyor, diğer taraftan ezilen halklar ve monarşist karşı-devrimi arasında ulusal çatışmaları kızıştırıyordu. Demokratlar, karşı-devrimci güçlere karşı, ülke sınırlarını aşan devrimci güçlerin birliğini yaratamıyordu.

1848 sonuçta proletaryanın kendi bağımsız inisiyatifleriyle katıldığı ilk devrim oldu. Köylülerin yanısıra şehir Sankülötler'inin en önemli devrimci itici gücü oluşturduğu 1789 Devrimi'nden farklı olarak, 1848 Devrimi'nde proletarya (ki o da henüz tam gelişmemişti) ilk defa kendi bağımsız talepleriyle, en kesin ve kararlı bir biçimde Fransa'da sosyal adaletle dayalı bir toplum için burjuva devrimine katıldı. Fransa'da proletarya, 1848 Şubat Devrimi'yle cumhuriyeti kazanıyor ve birçok sosyal taviz kopararak, ulusal işliklerin oluşmasını sağlayarak, iki işçi temsilcisinin geçici hükümette yer almasını başarıyordu. Parisli işçiler bu kazanımların burjuvazi tarafından tasfiye edilmesine 1848 Haziran ayaklanmasıyla karşı koydu. İşçiler kanlı bir yenilgi yaşadılar. Böylece burjuva cumhuriyet de en güçlü demokratik dayanağını yitirmiş oluyordu. Bu yenilgi sadece Fransa'nın değil, Avrupa devrimlerinin tümünün yenilgisinin başlangıcı oluyordu.

Almanya'da da işçiler ilk defa anlamlı bir rol oynuyorlardı. Küçük-burjuvazi ve köylülerin yanısıra demokrasinin temel gücünü oluşturuyorlardı. Yüzlerce işçi derneği oluşuyor ve bunlar siyasal demokrasiyi sosyal adalet talebiyle birleştiriyordu. İşçilerin kardeşliği ile ulusal çerçevede sosyal politik işçi örgütleri ilk kez şekilleniyordu. Köln'de Neuen Rheinischen Zeitung ile küçük komünist gruplar Marks ve Engels'in çevresinde demokrasinin en sol kanadı olarak savaşıyorlardı. İşçi partisinin kuruluşu herşeyden öncelikliydi. 1849'da Pankot (Pfingsten) bayramında Leipzig'e toplantıya çağrılan Ulusal İşçi Kongresi yapılmalıydı. Devrimin yenilgiye uğraması proletaryanın özgürlük ve eşitlik mücadelesi sürecini kesintiye uğratsa da, 19. yüzyılın 60'lı yıllarında tekrar dirildi. Bununla birlikte 1848 Devrimi Alman işçi hareketinin doğum tarihiydi.

(Doğu Almanya'da devrim tarihi araştırmalarıyla tanınan Prof. Dr. Walter Schmidt'in yukarıdaki makalesi 1848 Devrimleri'nin 150. yıldönümünün değerlendirilmesi çerçevesinde kaleme alınmıştır. 17/18 Ocak tarihinde Neues Deutschland gazetesinde yayınlanmıştır.)

Eski Sovyet Cumhuriyetleri'nde maden işçilerinin direnişi büyüyor

Eski Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı uzun bir aradan sonra radikal mücadele biçimlerini sergilemeye başladı. Yoğun bir sömürünün yanı sıra açlıkla karşı karşıya kalan işçiler değişik dönemlerde ödenmeyen ücretlerini talep ederek greve gitmişlerdi. Özellikle maden işçileri bu direnişin başını çekmişlerdi. IMF ve Batılı emperyalistler bu sınıfın hoşnutsuzluğunu yatıştırmak için özel yöntemler kullandılar. Örneğin özel krediler vb. verildi. Yeni sömürgeci yöntemlerle eski sanayi komplekslerini talan eden kapitalist mafya grupları da işçi sınıfının bu durgunluğundan yararlandılar. Fakat bu durumun uzun süreli olması mümkün değildi.

Gelinen yerde işler tersine dönüyor. İşçi sınıfının alttan alta biriken öfkesi ve mücadele enerjisi kendini dışa vurmaya başlıyor. Sibiryada maden işçilerinin eylemi diğer cumhuriyetlere de yayılıyor. İki yıldan bu yana ücretlerini alamayan işçiler önce kitlesel bir eylem gerçekleştirerek işi durdurdular. Hükümetin duyarsız tutumunu kırmak için bu hafta başında işletme müdürü ve yöneticileri rehin alarak birikmiş ücretlerin hemen ödenmesini talep ettiler. Olayın ciddiyeti üzerine Rusya Enerji Bakanı Sergey Kriyenko bizzat işçi temsilcileriyle görüşerek "rehinelerin" serbest bırakılmasını istedi. İşçiler bu talebi ancak Çarşamba günü kabul ettiler. Bakan'ın vaadi eylemleri durduramadı. Bakan'ın geldiği gün 2.500 maden işçisi Trans Sibiryada Demiryolları'nı iki ayrı yerde işgal ederek yolları kesti. İki yıldır oyalanan işçiler mücadelede kararlı olduklarını ve gerekirse Enerji Bakanlığı'nı ateşe vereceklerini duyurdular.

Bu hafta içinde gelişen işçi direnişi diğer emekçi kesimler tarafından da büyük bir coşkuyla desteklendi. Diğer sanayi komplekslerinde çalışan işçiler değişik eylemlerle madencilere destek sunarken, özellikle öğretmen ve öğrenciler madencilerin eylemleriyle dayanışmak için gösteriler düzenlediler.

Sibiryada maden işçilerinin direnişine paralel olarak Ukrayna maden işçileri de Kiev'de Maden Bakanlığı önünde ödenmeyen ücretleri için bir gösteri gerçekleştirdiler. 100 ayrı ocakta çalışan 30 bin işçi aylardır ücret alamıyor. "Bu son uyarımızdır" diyen ve artık sabırlarının tükendiğini vurgulayan işçiler bundan böyle mücadelenin önüne kimsenin geçemeyeceğini duyurdular.

Bu tür eylemler tekil olmaktan çıkmakta, genel bir direnişe doğru ivme kazanmaktadır. İşçi sınıfı ilk defa toplumun politik gündemine el koymaya başlıyor.

Zimbabwe'de halk isyanı

Hükümetlerin temel tüketim maddelerine periyodik olarak yaptığı fahiş zamlara karşı kitlesel tepki örneklerine nadir rastlanır. Aynı şekilde bir zam furiasının sosyal bir patlamaya yol açtığı ve sonuçta hükümetin zamları geri almak zorunda kaldığı da çok az görülmüştür. Bu bağlamda yoksul bir Afrika ülkesi olan Zimbabwe'de emekçi kitleler örnek alınması gereken bir eylemlilik ortaya koymuşlardır.

5 Aralık '97 tarihli

Kızıl Bayrak'ta,

"Zimbabwe'de Topraksız Köylülerin Eylemleri Geliyor" başlığı altında, bu ülkedeki toplumsal sorunlar, toprak reformu ve köylü eylemleri ekseninde ele alınmıştır. Ancak aradan bir ay dahi geçmeden toplumsal hoşnutsuzluk daha farklı bir kimliğe bürünerek kendisini ifade etti. Bu kez işçiler ve yoksul emekçi kitleler harekete geçtiler.

Hükümetin ekonomik kriz edebiyatı eşliğinde temel tüketim maddelerine, özellikle de mısır unu fiyatlarına %21 oranında zam yapması nedeniyle isyan başladı. Bu emekçi kitle isyanı 1980 yılında politik iktidarın biçimsel olarak zenci çoğunluğa transfer edilmesinden bu yana ülkede bu ölçekte yaşanan ilk sosyal patlamadır. Ülkenin Başkenti

Harare'nin kenar semtlerinde 19 Ocak '98 günü zamlara karşı başlayan yoksul emekçi kitle hareketliliği kısa sürede bir iç savaş atmosferi yarattı.

Zimbabwe'de böyle bir gelişme ilk kez yaşanmıyor. Geçmişte de zamlara karşı daha mütevazı ölçekte benzer eylemler yaşanmış ve hükümetler her defasında geri adım atmak zorunda kalmışlardır. Hatta geçen Aralık ayında vergi oranlarının arttırılma kararına karşı benzer bir eylemlilik sendikaların inisiyatifi ile başlatılmış ve iktidar yine geri adım atmaya zorlanmıştı. 19 Ocak 1998 ayaklanması hükümetin zamları derhal iptal etmesine rağmen yatıştırılamadı, bastırılmadı. İsyancı emekçilerin öfkesi ve kararlılığı eylemin ilk anlarından itibaren devletin kolluk kuvvetlerine karşı militan bir

direniş ve çatışmalara dönüşmesine yol açtı. Bu kez kitle hoşnutsuzluğunun başka bir yörüngeye girmesinin ve hemen düzene karşı yönelmesinin nedenlerinden birisi eylemin düzene göbekten bağlı sendikaların önderliğinde başlamamış olmasıdır. Her bakımdan bıçağın kemiğe dayandığı Zimbabwe'de bu defa emekçi kitleler düzene bağlı kuruluşların, örgütlemelerin, dolayısıyla düzenin icazetiyle değil kendi öz inisiyatifleriyle ayağa kalktılar. Emekçi

kitleler öfkelerini ve taleplerini düzenin siyasi parti, sendika vb. türünden araçlarına gerek duymadan doğrudan ifade ettiler.

Bu militan eylem karşısında zor duruma düşen devlet, polis güçlerinin eylemciler karşısında kısa sürede bozguna uğramalarını görmesi üzerine, saldırı yöntemini değiştirmek zorunda kaldı. Hükümetin zamları hemen iptal ettiğine ilişkin açıklaması isyanı yatıştırmaya yetmediği için ordu devreye sokuldu. Devlet, İçişleri Bakanı Dumiso Dabanya'nın ağzıyla, "Askerler olayları bastırmak için gerçek mermi kullanacak ve gerektiğinde ateş açmaktan hiç çekilmeyeceklerdir" diyerek, taviz ve tehdit politikasını birarada yürüterek eylemi bastırmaya çalışmaktadır.

Namibya'da topraksız köylülerin eylemleri

Zimbabwe'de geçtiğimiz hafta içinde ilk kez topraksız köylülerle devlet güçleri arasında silahlı çatışmaların yaşanması kıtada büyük bir yankı yarattı. Ulusal kurtuluş hareketinin temel talebi toprak sorununun çözümüyü. Fakat ulusal bağımsız devlet altında da sömürgecilikten kalan bu mülkiyet ilişkilerine dokunulmadı. Yeni ulusal iktidar bu konuda oligarkları ikna etmeye çalışsa da bütün çabalar boşa çıktı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin temel toplumsal gücünü oluşturan köylüler, uzun bir sessizlik döneminin ardından, tepkilerini farklı eylemlerle ortaya koymaya başladılar. Sokak çatışmaları bu sürecin sonucunda ortaya çıktı. Bu çatışmaların hemen ardından komşu ülke Namibya'da köylü eylemleri gündeme geldi.

Namibya yüzü yıllık beyaz sömürgeciliğin ardından 1990 yılında bağımsızlık statüsüne kavuşmuştu. Zimbabwe gibi bu ülkede de toplumsal mülkiyet ilişkilerinde herhangi bir değişim yaşanmadı. Sömürgeci Alman tarım oligarkları ülkeyi bir biçimde aralarında paylaştılar. Ülkenin en verimli alanları bu oligarkların mülkiyetine geçirildi. Siyah yerli halk bu tarım alanlarına ancak gündelik işçi olarak girebilmektedir. Yönetimdeki ulusal kurtuluş örgütü SWAPO,

köylülerin toprak taleplerini çözmek bir yana, tekellerin uygulamaya koyduğu neo-liberal ekonomi politikaları uygulamaktadır.

Gelişen köylü hareketi, başta sendikalar olmak üzere toplumun büyük kesimi tarafından desteklenmektedir. Sendikalar neo-liberal politikaları son verilip acil bir toprak reformunun gerçekleştirilmesini talep etmektedir.

Namibya'da ekili alanın dörtte üçü beyaz Avrupalı ailelerin elindedir. 1,6 milyonluk nüfus ise yaşamını ülkenin kuzeyindeki dağlık alanlarda sürdürmeye çalışmaktadır.

9 ayrı sendikanın içinde yer aldığı Namibya İşçileri Birliği Federasyonu (NUNW), son kongresinde, toprak reformunu yasaklayan anayasa maddesinin değiştirilmesini talep etti. Batılı tekellerin çıkarlarını korumak için anayasaya konulan ve yeni sömürgeci egemenliğin en somut ifadesi olan bu madde bugün önemli bir çatışmanın temelini oluşturuyor. İşçi sınıfının toprak reformu konusundaki net tavrı ve köylülerin eylemlerini destekleme yönündeki açıklamaları hükümet üzerinde önemli bir baskı unsuru oluşturdu. Öyle ki, sendika kongresinde alınan bu karar üzerine, SWAPO genel sekreteri, bu maddenin değiştirilmesi için görüşmelerin yapılabileceğini duyurdu.

Hükümetin bu yöndeki açıklamaları karşısında çılgına dönenen tarım oligarşisinin temsilcileri, ülke ekonomisinin tümüyle bir yıkıma sürükleneceğini belirterek, böyle bir tartışmaya gidilmemesi konusunda hükümeti uyardılar. Özel tarım oligarkları birliğinin başkanı Gert Grobler, toprak işgallerinin yaşanması durumunda ekonomik istikrarın yokolacağını açıkladı.

Ülkenin sahil bölgelerinde önemli petrol rezervelerinin varlığı tespit edildikten sonra uluslararası tekellerin Namibya'ya ilgisi arttı. Birbirleriyle rekabet içindeki tekel grupları ülkeye akın etmeye başladılar. Özellikle Alman tekelleri ülkenin önemli ekonomik alanlarını denetiminde bulundurmaktadır. Dolayısıyla köylülerin toprak talebi ve mücadelesi doğrudan bu sömürücü grupları hedef almaktadır. Köylüler Zimbabwe'de olduğu gibi hükümetin toprak reformu konusundaki oyalama taktiklerine artık inanmamaktadır.

Bu gelişmeler, sadece Latin Amerika'da değil, Afrika Kıtası'nda da topraksız köylü hareketinin önemli bir dinamik haline geldiğini gösteriyor. İşçi sınıfının mücadelesinin yanı sıra bu emekçi kesimin hareketliliği sınıf mücadelesi açısından küçümsenemeyecek bir öneme sahiptir.

Liverpool tersane işçilerinin direnişi sona erdi **İşçi sınıfı için önemli bir mücadele deneyimi**

dayanışma örgütlediler. Uluslararası dayanışma ilk defa somut bir biçim olarak politik bir gösteriye dönüştü. Sınıfa karşı sınıf, dinamik bir içerik ve biçim kazanmaya başladı. Tersane işçileri kısa sürede dayanışmalarını somutlaştırdılar.

Liverpool tersane işçilerinin 2 yıl 3 ay 29 gün süren direnişleri sona erdi. Bu uzun ve coşkulu eylem, tazminatların verilmesini ve "işyeri açıldığında öncelik tanınması"nı kabul eden bir anlaşmanın imzalanmasıyla son buldu.

Tersane işçileri taleplerinin tümünü kabul ettiremeseler de, eylemleriyle İngiliz işçi sınıfı mücadelesinde yeni bir çıkış açtılar. Bu, sadece İngiliz işçi sınıfıyla da sınırlı kalmadı. İki yılı aşkın bir süredir kararlılıkla süren bu direniş dünya işçi sınıfının somut destek ve dayanışmasının en anlamlı örneklerini ortaya çıkardı. Sermayenin uluslararası plandaki saldırılarının ancak ortak bir direnişle püskürtülebileceğini, ortak dayanışma gerçekleşmeden işçi direnişlerinin uzun dönemli başarılı olamayacağını gösterdi.

500 tersane işçisi ve aileleri işten atılmaları karşı direnişe geçerek, işe geri alınmalarını ya da aynı koşullarda başka bir iş verilmesini talep ettiler. Haklı davalarını uluslararası işçi sınıfına taşımak için yoğun bir faaliyet içine girdiler.

Direnişin gerçekleştiği Mersey Dock and Harbour Company (MDHC) tersane kompleksinin esas sahibi İngiliz hükümetidir. Tersane işçilerinden mesai bitiminden sonra da çalışmaları talep edildi. Fakat işletmenin yüzüze bulunduğu sıkıntılar ileri sürülerek fazla mesai ücreti ödenmeyeceği duyuruldu. İşçilerin buna karşı çıkması üzerine işten atılmaları gündeme geldi. Direniş 28 Eylül '95'de, 20 tersane işçisinin işten atılması üzerine başladı. Önce Torside LTD tersane işçileri, ardından da 420 MDHC işçisi greve başladılar. Aynı gün 420 tersane işçisinin çıkışı verildi. MDHC işi grev kırıcılarıyla sürdürmeye çalıştı.

Tersane işçilerinin sahip olduğu iş garantisi yasası Thatcher hükümeti döneminde tasfiye edilmişti. Günlük işçi çalıştırma özellikle tersanelerde sistemli hale getirildi. MDHC Company de, diğer tersanelerde olduğu gibi, işçileri azgın bir sömürü ve taşeronlaşmayla yüzüze bırakmak istiyordu.

Fakat İngiliz hükümeti ve Company kapitalistleri yanlış hesap yaptılar. Tersane işçilerinin beklenmedik direnişi ile yüzüze geldiler. Yaygın bir uluslararası destek örgütlenmeye başlandı. Tersane işçileri seçtikleri grev komitesiyle Avusturalya, Yeni Zelanda, Japonya, Kanada ve Almanya'yı dolaşarak direnişleri için destek ve

Birçok ülkede grevle dayanışma komiteleri kuruldu. Bu komitelere başta işçiler olmak üzere diğer emekçi kesimlerden yoğun katılım oldu. Maddi desteğin örgütlenmesi için somut eylemler gerçekleştirildi. Birçok kentte süreklilik kazanan bağış kampanyaları örgütlendi. Dayanışma sadece maddi destekle sınırlı kalmadı. Komiteler kendi ülkelerinde Liverpool tersane işçilerinin mücadelesi hakkında kamuoyunu sürekli bilgilendirdiler. Kadınlar ve çocuklar işçilerin aileleri ile ilişki kurmak için İngiltere'ye geziler düzenlediler.

Tersane emekçileri farklı somut eylemler gündeme getirdiler. Liverpool tersanelerine giden gemilerin yükleri boşaltılmıyor, gemilerin gidişleri sabote edilerek engelleniyordu. Uluslararası dayanışma sonucunda Liverpool'da sekiz tersanenin ikisi tamamen işlemez duruma geldi. Dayanışma geçen senenin Ocak ayında en üst düzeye ulaştı. 20 Ocak günü 82 ayrı tersanede iş bırakılarak Liverpool tersane işçileriyle dayanışma gösterileri gerçekleştirildi.

Öte yandan uluslararası tekeller de dayanışmaya giderek Liverpool Company'ye destek sunmaya başladılar. Zira, çatışma uluslararası bir arenada cereyan ediyordu. Tersane işçilerinin başarısı özellikle İngiliz tersane işçileri için yeni bir dönüm noktası olacaktı. Diğer tersane işçileri Liverpool'u örnek alarak gaspedilen haklarını geri almak için tekellere karşı yeniden mücadeleye gireceklerdi. Burjuvazi bunu engellemek için harekete geçti ve grev kırıcılarını kullanarak direnişi kırmaya çalıştı.

Tersane işçileri direnişlerinin başarıyla sonuçlanmasının kolay olmayacağını biliyorlardı. Mücadeleyi bu bilinçle sürdürdüler ve önemli deneyimler elde ettiler. İşçi sınıfı mücadelesinin uluslararası bir karakter kazanmasının somut örneğini sergilediler. Maddi sıkıntılar sonucunda böyle bir anlaşmayı kabullenseler de, kazanan yine Liverpool tersane işçileri olmuştur. Tersane işçilerinin mücadelesi İngiliz işçi sınıfı ve sendika hareketi içinde politik bir tartışma yaratmıştır. Şimdiden, işten atılan işçilerin birbiriyle dayanışmasını yasaklayan yasaların kaldırılması için mücadele başlatılmıştır.

Liverpool tersane işçilerinin direnişi dünya işçi sınıfı mücadelesi için önemli bir deneyimdir. Bu mücadele deneyimi, emperyalist tekeller ve onların hükümetlerini düzensiz bir yolumu göstermiştir.

Tayland ekonomisi iflas etti **Burjuvazinin sosyal patlama korkusu büyüyor**

Asya krizinin önce borsalarda estirdiği panik atmosferi sokağa taşmış ve nihayet gerçek ifadesini bulmuş durumda. Asya ülkelerinin hemen hepsinde yaklaşık aynı atmosfer hakim.

Örneğin, Tayland'da iflas eden şirket sayısı binlerle ifade edilmektedir. 56 banka, mali kuruluş ve emlakçı şirketi kapılarına anahtar vurarak çalışan personelin işine son vermek zorunda kaldı. İşletmeler kadroların ücretlerini % 20-25, işçi ücretlerini ise %10-20 oranında düşürdüler. Amerika'da veya İngiltere'de öğrenim görmekte olan yüzlerce öğrenci bursları ödenemediği için ülkelere geri dönmek zorunda kaldılar. Benzin fiyatlarına yapılan zamlardan dolayı insanlar kendi özel araçlarını kullanamamakta, toplu taşıma olanaklarına yönelmektedirler. Taksi şoförleri derneğinin yaptığı açıklamaya göre, taksi şoförlerinin % 25'i müşteri yokluğundan ötürü araçlarını şirket sahiplerine iade etmek zorunda kaldılar. Geçen Ağustos ayından başlamak kaydı ile özel taşıt satışları hızlı bir gerileme yaşamaktadır. Bu rakam Ağustos ayında -%38 olmuştur. 1996 yılı verilerine göre 1,8 milyon Taylandlı yıllık tatillerini yurtdışında geçirmektedir. Bu yıl ise bu rakamın sıfırlanması beklenmektedir. İnşaat sektöründe onbinlerce işçinin işine son verildiği gibi, başkent Bangkok'ta 1,5 milyon metrekaare büro ve lojman boş durumdadır. Düne kadar borsalarda vurgun vurmanın simsarlığını yapan, böylece son derece lüks bir yaşam sürdüren "Golden Boy"lar bugün mercedeslerini, rolexlerini, cep telefonlarını, whiskylerini ve yıllanmış şarap stoklarını bit pazarında elden çıkarmakta, Bangkok sokaklarında sandviç satışı yaparak geçimlerini sağlamaya çalışmaktadırlar.

Bu panik atmosferinde hükümet çaresizlik içinde kıvrınmaktadır. Üstelik ABD ve onun güdümündeki IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası mali kurumların müdahalelerinde, kredi tanımlarında öncelik Güney Kore ve Endonezya gibi stratejik ülkelere tanındığı için Tayland hükümetine kimse sahip çıkma gereği duymamaktadır. O, diğerlerine nazaran tali konumda görülmektedir. Dolayısıyla Tayland hükümeti kendi başının çaresine kendisi bakmak durumunda kalmıştır. Bu nedenle "Taylandlılar Taylandlılara yardım ediyor!" sloganı altında başlatılan şovenist kampanya gün geçtikçe hız kazanmakta, "Tayland malı alın! Taylan malı tüketin!" bir tekerlemeye dönüşmüş bulunmaktadır.

Ancak "Taylandlılar Taylandlılara yardım ediyor"! sloganı Tayland hükümetinin bir icadı değildir. Bu kampanyanın benzer bir vesiyonunun uygulamasına ilkin Güney Kore'de başlandı. Onu "Rupi'yi seviyorum!" kampanyası ile Endonezya izledi. Tayland'da insanlar dolarlarını Baht'a dönüştürmeye, mücevher ve değerli eşyalarını %5'lik faiz karşılığında 3 ile 5 yıl arasında değişen bir süre için hazineye satmaya çağırılmaktadırlar. Bu çağrıya ilk yanıtı generaller verdi! Birkaç general bazı altın madalyalarını hazineye teslim etti. Bu arada bin kuyumcunun her biri birer kilo altını merkez bankasına ödünç vermeye razı oldu.

Asya ülkelerinde sistematik olarak ilan edilen bu "ulusal seferberlikler"nin amacı, emekçi kitleleri ekonomik iflasın faturasını ödemeye razı etmektir. Tayland'da generallerin, kuyumcuların, Asya Bankası'nın ve diğer bankaların politik jestleri ile başlatılan bu şoven milliyetçi ve ırkçı

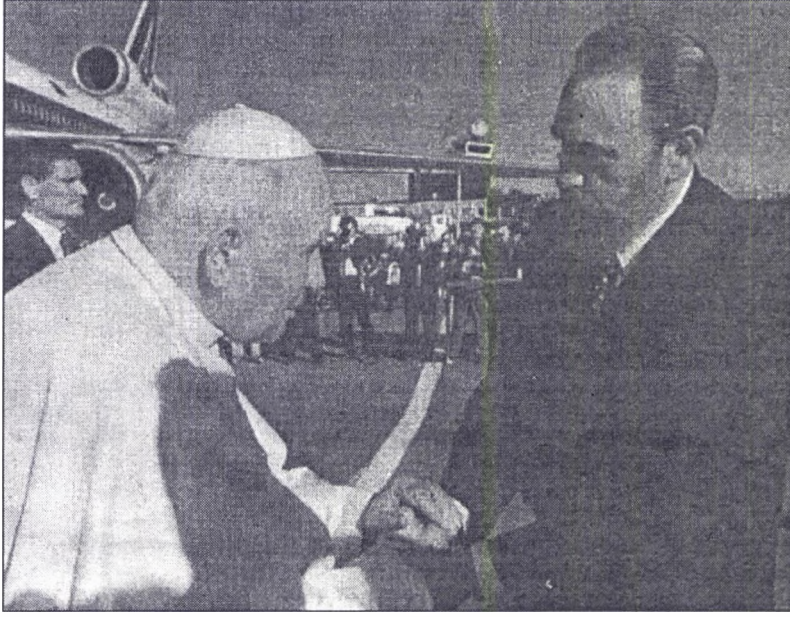
seferberliğin gerisinde, ilk aşamada emekçi kitlelerin cüzzi tasarruflarına el koymak yatmaktadır. Kitlelerin en geri duygularına seslenilerek yürütülen bu kampanyanın ikinci aşamada devreye girecek olan esas boyutu ise kapsamlı ve katı bir kemer sıkma politikasıdır. Burjuvazi bu tür kampanyalarla IMF ve Dünya Bankası'nın soygun ve talan reçetelerini emekçi kitlelere daha kolay kabul ettirmenin ortamını yaratmaya çalışmaktadır.

Öte yandan, 60 milyon nüfuslu Tayland'da ilk kez işsiz sayısı resmi rakamlara göre 1997 yılı sonunda 1 milyonu geçti. Chulalongkorn Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmaya göre, bu sayının 1998 yılı sonunda 2,9 milyonu bulacağı anlaşılmaktadır. İnşaat, maden işletmesi, balıkçılık, ziraat sektörlerinde hızlı bir kalkınma yaşayan Tayland yoğun göçmen işçi çalıştırmaktaydı. Krizin patlak vermesi ile birlikte göçmen işçilere karşı düşmanlık kışkırtılmaya, ırkçılık teşvik edilmeye başlandı. Başbakan Chuan Leekpai, "Yasadışı konumda bulunan yabancı işçileri kovmak zorundayız. Ancak böyle davranmakla işsiz konumdaki Taylandlı işçilerin yeniden iş bulma şanslarını arttırabiliriz"; Çalışma Bakanı Trairong Suwannakhiri ise "öngörüldüğü gibi yabancı işçileri yurt dışı edersek yaklaşık bir milyon Taylandlı için yeni istihdam olanağı yaratmış oluruz" demektedir. Dolayısıyla yabancı işçi düşmanlığı açık bir devlet politikasına dönüştürülmüş bulunmaktadır.

Yerel basın gününbirlik iflas eden şirket listelerini ve işten atılan insan sayısını yayınladığı bir ortamda yoksul insanların mütevazı tasarruflarına elkoymak, yabancı işçileri yurtdışı etmek kapitalizmin krizinin faturasını ne ölçüde ödemeye yeter? İktisadi çöküntü çorap söküğü gibi ilerlemektedir. Son üç ay içinde 60.000 mevsimlik işçinin, 40.000 otomobil işçisinin işine son verildi. Bu işletmelerin kapılarına anahtar vuruldu. Kasım ayı içinde hizmet sektöründe toplam 52.750 kişi işten atıldı. İrkçılığı en üst düzeydeki politik sorumluların ağzıyla açığa çıkararak teşvik etmekle, burjuvazi gelişmelerin doğal sürecini ne ölçüde dizginleyebilir? Doğal süreçle krizin sırada bekleyen boyutunu kastediyoruz. Sosyal patlama!

Zira, diğer Asya ülkelerinde olduğu gibi Tayland'da da büyük ölçekli bir sosyal patlama krizin doğal bir aşaması olarak sırasını beklemekte ve burjuvaziyi hayalet gibi korkutmaktadır. Kaldı ki böyle bir patlamanın ilk işaretleri alınmaya başlanmıştır. Geçen hafta başkent Bangkok'un kenar mahallelerinde otomobil işçilerinin düzenledikleri bir eylem hemen güvenlik kuvvetleri ile çatışmaya dönüştü ve militan bir biçim kazandı. Kendisini somut olarak ifade etmeye başlayan bu potansiyel tehlike karşısında hükümetin tek çaresi yurtdışına yeniden göçmen işçi gönderme politikasını devreye sokmak olmaktadır. Körfez savaşının arifesine kadar Ortadoğu'nun petrol üreticisi ülkelerinde yüksek sayıda Asya kökenli göçmen işçi çalışmaktaydı. Tayland Çalışma Bakanlığı bu sevkıyata yeniden başlamak için pazarlıklar yürütmekte, 1998 yılında Ortadoğu'ya gönderilmesi düşünülen 210.000 işçi için sözleşme imzalamaya çalışmaktadır. Aslında Tayland burjuvazisi bu tür önlemlerle bir yere varılamayacağını çok iyi bilmektedir. Ama yapabileceği fazla bir şey yoktur.

Papa'nın Küba ziyareti

Papa 2. Jean Paul'un Küba'ya yaptığı ziyaret günlerce uluslararası aktüalitenin en önemli ve başlıca konusunu oluşturdu. Önden tartışıldı, canlı yayın düzenlendi, bilançosu yapılmaya çalışıldı vb.

Bu ziyaretin dünyada neden bu kadar büyük bir ilgiyle izlendiğinin nedeni açık. Tarihsel bir karşılaşma, burjuva basının deyimi ile "iki dev" in, yani devrim ile karşı-devrimin karşılaşması yaşanmıştır. Havana'da Fidel Castro ve 2. Jean Paul şahsında iki uzlaşmaz güç karşı karşıya gelmiştir. Bu güçlerden birincisi, karşı-devrimin kararlı bir şövalyesi olan Papa 2. Jean Paul'dur. Onun son yirmi yıllık dünya politikasına damgasını vurduğu inkar edilemez bir gerçektir. İkinci güç ise, burjuvazinin deyimi ile "komünizmin son kalesi" olan Küba'nın herşeye rağmen canlı tutmaya çalıştığı ilerici, devrimci değerler ve kazanımlardır.

2. Jean Paul'un Küba ziyaretini nasıl yorumlamak gerekiyor?

Bu ziyarete ilişkin dışa vuran tepkilerde özellikle devrimci değerleri savunan insanların zor durumda kaldıkları görülmektedir. Devrim sempatanları, sıradan ilerici insanlar dahi "ne işi var bu adamın Havana'da?" diyerek olayı anlamaya çalışmaktadırlar. Devrimci değerlerin halen korunmaya çalışıldığı bir ülkeye bu karşı-devrim neferinin ziyaretini kabul etmek ve ziyareti yorumlamak konusunda zorluk çekilmektedir.

Benzer nitelikte bir sıkıntı ise burjuvazinin tavrında ortaya çıkmaktadır. Son yıllarda zaferden zafere koşma alışkanlığı kazanmış olan dünya burjuvazisi de kendi payına Papa'nın Küba ziyaretine yorum getirme sıkıntısı yaşamaktadır. Ülkede karşı-devrimci bir fırtına kopmamıştır, Castro'un devrilmesi gündemde değildir. Bu nedenle gericilik, ziyarete ilişkin yorum ve değerlendirmelerinde ölçülü davranma zorunluluğu hissetmektedir. Dikkat edilirse, burjuva basında konuya ilişkin yeralan yazılar yürünen yolun tasvirini yapmaktan, en cüretli durumlarda ise ipliği pazara çıkmış formülleri tekrarlamaktan öteye gidememektedirler.

Nasıl ki 2. Jean Paul'un her jesti kendi kişiliğini aşıyorsa, mevcut dünya düzeninin, karşı-devrimin bir savunucusu olarak algılanması gerekiyorsa, Küba'nın mevcut durumu ve geleceği de bu ülkenin sınırlarını aşan bir sorundur. Dolayısıyla sorun tarafları aşan bir düzleme konularak değerlendirilmek durumundadır.

Dünya genelinde kapitalizm karşıtı ne varsa; örgüt, güç, eylem, değer, kültür, gelenek, engel vb., hepsinin silindiri gibi ezilip geçilmeye çalışıldığı bir gerçektir. '80'li yılların sonlarında tüm hızını kazanmış olan bu cereyan henüz kırılmamıştır ve sürmektedir. Küba rejimi ve bu ülkede savunulan değerler de bu

ezilmesi ve kökten tasfiye edilmesi gerekenler kategorisine girmektedir. Bu nedenle 2. Jean Paul'un Küba'ya yaptığı ziyaret söz konusu karşı-devrimci ceryanının bir uzantısı olmaktan başka bir şey değildir. Olayı dünya genelinde hüküm süren bu gerçeklik ışığında irdelemek, objektif dinamiklerini ortaya çıkarmak gerekiyor. Sonuçta, bağnaz olmaktan öte bir anlamı olmayan bir tavırla Küba'nın tavrını haklı göstermeye çalışmak ya da bir başka uç noktaya savrulurak, "madem ki siz de karşı-devrimin ruhani önderine kucak açıyorsunuz, o halde gizli niyetiniz kapitalizm önünde diz çökmek ve ona entegre olmaktır" demek, adil ve sağlıklı bir yaklaşım olamaz.

Küba, karşı-devrimin ruhani önderi ile

bir gün yüzyüze gelmekten kurtulamazdı. Dünyada yeni bir devrimci dalganın yükselmesi geciktiği için Küba'nın bu yüzyüze gelmeyi reddetme seçeneği kalmamıştır. Çünkü 2. Jean Paul bir karşı-devrim dinamimidir, Küba ise bir devrimci kazanımlar ve değerler dinamimidir. Uluslararası burjuvazi zaferini, Küba rejimini ve onun tüm sembolik değerlerini yıkarak taçlandırmak istiyor. Fidel Castro'nun dahi büyük bir açık yüreklilikle kabul ettiği gibi, kapitalist ilişkiler, dolar egemenliği, yabancı sermaye ülkenin temeline su tutmuştur. İktisadi bakımdan Küba çok kötü bir durumda bulunuyor. Açıktır ki bu durumun doğal olarak sosyal, politik ve ideolojik sonuçları olacaktır. Uluslararası burjuvazi sabırsızlanmakta ve bu sürecin doğal evrimini beklemek istememektedir. Fidel Castro'yu Çavuşeskulaştırmak, Honeckerleştirmek, Havana sokaklarında karşı-devrimci gösteriler görmek onun için namus meselesidir. Bu nedenle 2. Jean Paul'un ziyaretini Küba ile varılmış bir uzlaşmanın ürünü ya da danışıklı bir döğüş olarak değil karşı-devrim saldırısının çoktandır planlanmış ve sırasını bekleyen doğal bir aşaması olarak görmek gerekiyor.

Bu bilek güreşinde Fidel Castro ve Küba rejimi genel olarak son derece akılcı, gerçekçi ve rahat bir tavır takınmıştır. Çok güç bir durumda olmasına karşın Fidel Castro, Gorbaçov gibi Papa'nın dizlerine kapanmamış, inisiyatifin ucunu bırakmamıştır. Havana havaalanında Fidel Castro'nun Papa'ya ilk sözü, "burada istediğini özgürce söyleyebilirsiniz" olmuştur. Bu sözler gerçekte bir tokattır. Hükümetin kitleleri büyük bir ısrarla Papa'yı karşılamaya davet etmesi, olanak sağlaması da benzer bir niteliğe sahiptir. Fidel Castro Papa'nın varlığını bir kürsü gibi kullanarak Amerikan emperyalizminin saldırgan politikasını kınamış, kapitalizmin evrensel diktatörlüğünü teşhir etmiştir. Papa kendisini hasımlarına kullanmaz, o konuşmak için kimseden müsaade almaz, kimse onun konuşmasının sınırlarını belirlemez, müminler onu karşılamak ve ayine katılmak için özel bir çağrı beklemeyiz. Castro Papa'nın ziyaretine sahip çıkmakla onun etkisini dizginlenmeye çalışmış ve bunda başarılı olmuştur.

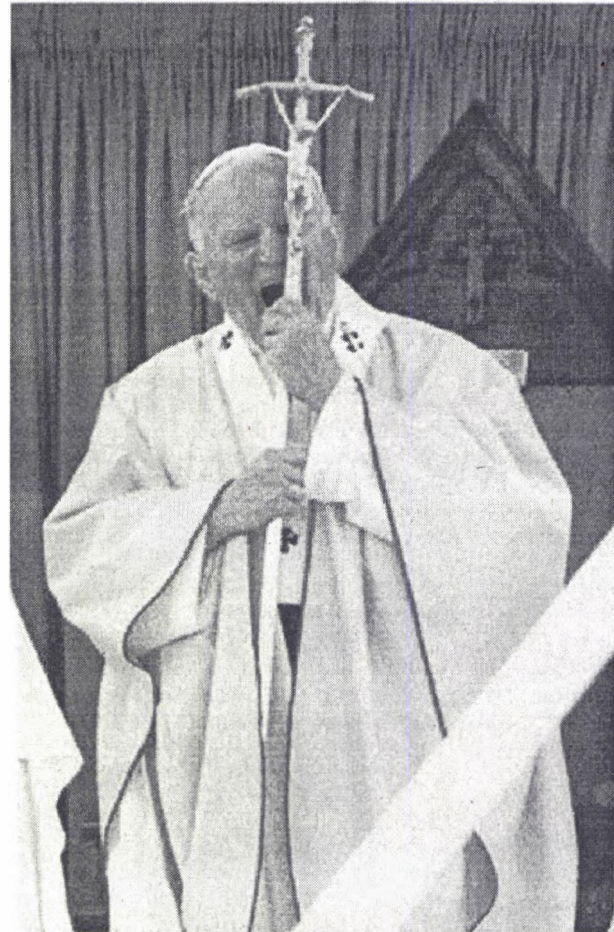
Ziyaretin bilançosu nedir?

Küba gericilik karşısında zorunlu bir geri adım atmış, taviz vermiştir. Burjuva basında yeralan tüm spekülasyonların tam tersine Küba'nın hiçbir kazancı yoktur. Küba halkı sadece ne kadar onurlu olduğunu bir kez daha dünya kamuoyu önünde ispatlamıştır. Papa'nın ziyaretinin Küba rejimine ve Fidel Castro'ya uluslararası bağlamda meşruluk kazandırdığı, itibarlarını arttırdığı iddia edilmektedir. Papa'nın ABD ambargosunu kaldırılmasını talep etmesi, vahşi kapitalizmin bazı sonuçlarını kınaması ise herhangi bir değeri olmayan bir demagojidir. Küba emekçilerine şirin görünmek içindir.

bu ziyaret sayesinde itibar sahibi olduğunu, meşruluk kazandığını iddia etmek körlüktür. Papa'nın Havana'da ABD ambargosunun kaldırılmasını talep etmesi, vahşi kapitalizmin bazı sonuçlarını kınaması ise herhangi bir değeri olmayan bir demagojidir. Küba emekçilerine şirin görünmek içindir.

Papa ise Küba'dan şimdilik eli boş dönmüştür. Kitleler galeyana gelmemiştir, karşı-devrimci şiarların atıldığına tanık olunmamıştır. Havana sokakları bir insan seli ile dolup taşmamıştır. En fazla üçyüzbin kişinin toplandığı söylenmektedir. Küçümsenmeyecek oranda bir meraklı kesimi de içeren bu rakam doğru olsa bile bir fiyaskodur. Çünkü Havana'da en olağan bir gösteri için sokaklara dökülen insan sayısının rahatlıkla bir milyonu bulduğu bilinmektedir. Papa'ya yapılan tezahüratın kimliği de o kadar berrak değil. Alkışlanan karşı-devrimin ruhani önderi mi, yoksa Amerikan ambargosunun kaldırılmasına, vahşi kapitalizmin mahkumiyetine ilişkin sarfettiği sözler mi? Bu durum 2. Jean Paul'un 20 yıllık icraatı çerçevesinde değerlendirildiğinde, kullanılacak en isabetli niteleme fiyaskodur. Dünya gericiliği işte bu gerçeği kabul ve itiraf etmekte zorluk çekmektedir. Onun için Küba'nın geleceği konusunda yaptığı spekülasyonlarda başlangıç noktasına tekrar geri dönmek ve "Fidel Castro hayatta olduğu sürece" bu ülkede hiçbir şey değişmez demek zorunda kalmaktadır.

Küba halkının, emekçilerinin, yöneticilerinin devrimci değerlere bağlılıklarına yerinde tanık olan Papa sadece gelecek için yatırım yapmıştır. Küba'da karşı-devrim cephesi için yeni mevziler elde etmiştir, sermaye güçlerinin üzerine çökrelecekleri bir dinci gerici akımın köşe taşlarını döşemiştir. Ancak bu yatırımın başarılı olup olmayacağını belirleyecek olan ne Papa'dır, ne de tek başına Küba devrimcileri ve emekçileri. Bunu belirleyecek olan tek faktör devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki güçler dengesinin gelecekte izleyeceği seyirdir. Eğer yeni bir devrim dalgası kabarırsa Kübalı devrimcilerin ve emekçilerinin bu gericilik karşısında bugüne kadar attıkları geri adımları, verdikleri tavizleri tek tek geri alacaklarından kuşku duymak için hiçbir neden yoktur.

Eleştiriye karşı zavallılaştırmanın yeni bir örneği

Peki mesele nedir? Devrimci kamuoyu GİNTEM direnişini bilir. Bu direnişe hareketimizin verdiği önem ve gösterdiği ilginin bir sonucu olarak dergimizin sayfalarında yer alan haber ve değerlendirmeleri de *Kızıl Bayrak* okurları bilirler. Anlaşıldığı kadarıyla, sözkonusu yazı ve değerlendirmeler Nakliyat-İş yöneticilerine çok dokunmuş. Ya da bu bir bahane olmuştur.

İyi de, size göre *Kızıl Bayrak* yanlış değerlendiriyor olabilir. Abartıya kaçmış, haksız ithamlar yönelmiş ve hatta, siyaset yasakçılığınız üzerinden tanımlanan ve küfürnamenin içine aldığınız sözlerdeki itham size çok ağır gelmiş de olabilir. Siyaset yasakçılığının gerici sınıf mantığını idrak edemiyor da olabilirsiniz. Durum böyle olsa bile, bir parça ilerici kimlik taşıyan herkes, böylesi bir durumda gerekli görüyorsa, bunu ideolojik-siyasal eleştiri ve teşhir konusu eder. Devrimci, ilerici bir kimliğin yapabileceğinin sınırı da yalnızca budur. Ama hayır!

Daha yazılarının girişinde polis ağzıyla konuşmaya başlamışlar. “Kızıl Bayrak kim?” diye soruyorlar ve düzeylerini sergileyecek cevap veriyorlar: “‘halkın sülalesi’ olarak adlandırılan gruplardan ikisinden kopanların her nasılsa biraraya gelerek oluşturdukları bir grupçuk.” “Her nasılsa”? Bu cahil takımı nasıl olduğunu merak ediyorsa, sürecimizin tümü, buna ilişkin bütün bilgi ve belgeler kamuoyu önündedir. Bunları okumak ve anlamak birilerinin düzeyini aşabilir, biz bunu anlarız. Birileri ideolojik eleştiri düzeyinden yoksun da olabilir, biz bunu da anlarız. Fakat, birilerinin ilerici kesimler arasındaki ideolojik-siyasal tartışmaya polis argümanlarını bulaştırmasını anlayamayız. “Her nasılsa”? sorusunu ortaya atan bu adamlar, siyasal polisin işkencelerde yoldaşlarımıza söylediği argümanı dillendirdiklerini iyi bilmezler mi?

Devrimci siyasal mücadelede şahsiyetler ancak teorik-ideolojik görüşleri ve politik tutumları çerçevesinde bir yazıya konu edilebilirler. Bunun dışındaki her yöntem ve söylem objektif mantığıyla sömürücü egemen sınıfın cephesinden konuşmak, siyasal polisin kirli cephaneliğini kullanmaktır. İdeolojik-siyasal tartışmalarda insanların kan bağlarını, devrimcilerin cinsiyetlerini tartışmanın içine çekmek, yalnızca zavallılık ve düşkünlük örneği değil, karşı-devrime özgü pis ve kirli yöntemlerden medet ummaktır. İşkenceci polislerin, çeteler devletin dilini kullanmaktır.

Sola sızan bu provokatör kimlik, eleştiri adı altında insanların kişiliğine, manevi şahsiyetlerine saldırıyor. Bu belli bir sınıfın, egemen sömürücü sınıfın kültürüdür. Bunun sözcüsü siyasal polis, egemen sınıf basını ve objektif provokatör kimliktir. Bu objektif provokatör kimliği besleyen elbette egemen sınıfla organik bir ilişki değil, ama onun genel ideolojik-kültürel etkisi ve tüm toplumu bir biçimde içine çektiği genel çürüme ve kokuşma zemini. Ama bu sonucu değiştirmiyor. Sorunun hassasiyetle bakılması gereken yanı da budur.

Bizi anlamak sizin kavrayışınızı aşar...

Kimilerinin hareketimizin düzeyi ve süreçlerini anlayamamalarını yadırgamıyoruz. Fakat böyleleri bir de kalkıp hadlerini aşan bir konuda uluorta konuşmazlar mı? Bit pazarına düşmüş malların işportacılığını devrimcilik diye sunmaya kalkışmazlar mı? “Mültecilik” ve “Troçkizm” kalıplarının patenti kimlere ait? Bu patentin sahipleri şimdi nerede ve ne yapıyorlar? Bu cehalet numunelerinin bundan bile haberleri yok.

Biz sıfırdan bir hareket yarattık, onyılların cücesi bu küfürbaz takımı bunun anlamı üzerine düşünmüş müdür? 25-30 yıllık mirasın devamı olduğunu söyleyen bir kısım grup ve partiler çürüyüp çökerken, bölünüp dağılırken, bir kısmı gelişememe kısırlığı içinde bunalıp dururken, diğer bir kısmı düzenin ehlileştirme politikalarına uyum üzerinden devrime sırt dönerken, kimi de çaresizlik içinde bir birine tutunmuş birkaç adamdan ibaret bir mezhebe dönüşürken, *Kızıl Bayrak*’ın bir parçası olmaktan onur duyduğu siyasal hareket devrimci hareket içinde kendine özgü konumuna oturdu. Teorik-ideolojik platformu, siyasal varlığı ve etkinliği, örgütsel yapısı ve yaşamıyla bütün bir devrimci kamuoyunun gözleri önündedir. İşte *Kızıl Bayrak* proleter sosyalizminin temsilcisi, böyle bir hareketin bir parçasıdır ve kendi alanında onun bayrağını onurla taşıyor. Özetle biz böyle bir konumun bayraktarıyız.

Sahi kim bu “Devrimci Mücadele”ciler.

Peki bu küfürbaz takımı kimdir, nedir? Neyi temsil ediyor? Onyıllardır ne yaratmıştır? Sol hareket içinde küfür ve hakaretleriyle kötü bir ün salmış olmanın ötesinde bir yeri, bir nebze olsun itibarı var mıdır? “Mülteci”, “troçkist” kalıplarını piyasaya sürenlerin bir kısmı onlarca yıllık devrimci mirası yiyip bitirerek dosdoğru düzenin batağına gömüldüler. Öteki bir kısmı bugün geçmişte bu sözleri gevelemenin utancıyla kıvranıyorlar. Bu küfürbaz takımı dönüp kendisinin kullandığı argümanları bize karşı dün kullananların bugünkü akibetlerine baksın, ilginç şeyler görecektir. Bizim gerçeğimiz herkesin gözleri önündedir ve fazlasıyla yüz ağartıcıdır.

Bir de “Devrimci Mücadele” gerçeğine bakalım. Söylemlerine bakarsanız “en eski sosyalizm, 75 yıllık proletarya sosyalizmi”nin temsilcileri, “Kıvılcım”ın savunduğu yolu savunan biricik grup”turlar. Gerçekte ise kendi ifadeleriyle, “zart-zurt”u huy haline getirmiş küçük bir mezhep, sendikal bir dergi çevresidirler. Küfrü bir tarz haline getirmemiş olsalar ve bu arada kendilerine benzettikleri sendikaları olmasa, kimse bir “siyasal” çevre olarak varlıklarını bile farketmeyecek.

İzleyicisi geçindikleri Kıvılcımlı’dan aldıkları, tarikat-mezhep tarzına uygun birkaç söz kalıbından öte birşey değildir. Kıvılcımlı’nın devrimci mirası böyleleri tarafından adeta lekелendi, kirlendi. Hiçbir teorik-ideolojik dağarcıkları yoktur. Cehaletlerinin ve düzeyden yoksun oluşlarının asıl nedeni de budur. Pis ve kirli yöntemlere sıklıkla tevessül etmelerinin gerisinde de bu yarı-proleter yatmaktadır. “At sineği”, “yaradan”,

“kenef”, “fitne-ficur”, “sapına kadar” vb. ile bu kadar çok iştilal etmelerinin sırrı da buradadır. Bütün bir dünyaları küçük bir sendikanın etkinlik alanıyla sınırlıdır. Bütün bir idealleri bu küçük sendikayı az biraz daha büyütebilmektir. Ataklıklarının esas nedeni de, sendikal koruculara düşmanlıklarının asıl sebebi de budur. Sermayenin özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırıları karşısında sendikal koruculuğun sermayeye tam desteği bu küçük sendikaya da bir etkinlik alanı yaratıyor. Bu elbette olumlu bir işlevdir. Zaten kamuoyu tarafından seslerinin az çok duyulmasının sebebi de budur. Bu alandaki etkinlikleri olmasa, yılda birkaç sayı zar-zor çıkan bir yasal dergi çevresi olarak birarada kalmaları da olanaksızdır, zira başka bir varlık nedenleri yoktur.

“75 yıllık proletarya sosyalizmi” geleneğinin temsilcisi söylemi bir balondur. Ortada grup diye bir şey de yoktur. Bu bir ideolojik, siyasal, örgütsel iflastır da demeyeceğiz, zira ancak gerçek varlığı olan bir siyasal yapının iflasından söz edilebilir. Bunlar ise ilkel ve marjinal bir mezhepten öte bir şey değiller. Bu küfürbaz çevre sınırları 12 Eylül’le çizilmiş o dar düzen legalitesinin kölesi küçük bir mezhep, legal bir dergi çevresinden ibarettir. Tüm varlığıyla düzenin icazet sahası içindedir. Böyleleri kime neyi anlatıyor? Düşmanın denetimi dışında bir oluşumları var mıdır ki kalkıp birilerini “jurnalcilik”le itham edebiliyorlar. Bu kara çalmayı amaçlayan bayağı bir demagojiden başka nedir ki?

“9 militanı 1 ay tutuklanan, haklarında 10’larca ceza davası açılmış bulunan” bir “hareket”lermiş! İşte işçi sınıfı adına “ödedik” dedikleri/diyecekleri toplam bedelin bilançosu! Dahası var, bedelin bu kadarını bile yozlaşmış bu sivri dilliler değil, fakat sendika üyesi direnişçi işçiler ödüyorlar. Onlar ise sadece bunun rantını yiyorlar.

Devrimci saflara kirli yöntemleri bulaştıran bu adamların yasadışı bir faaliyetine rastlayan oldu mu? Devrim için hangi bedelleri ödemişler? Kaç kez işkence tezgahından geçmişler, ya da hiç geçmişler midir? Kaç yıl hapis yatmışlar, ya da yatmış olmuştur? Düzen yasalarının kudretine sığınanlar, yurtiçi mülteciliğini meslek haline getirenler bir de kalkıp başkasının devrimciliğini tartışmazlar mı?

Bu reformist çevreye diyoruz ki, siz siz olun, konumunuzu ve ufkunuzu aşan sorunlar üzerine konuşmayın. Sözelimi siz “hür burjuva, küçük-burjuva örgütü olan CHP”yi halk cephesinin bir parçası olarak gör”meye devam edebilirsiniz. “İlişkileri(n)i zi bu na uygun düzenle”yebilirsiniz. Sömürgeci kirli savaşın suç ortağı, işçi ve emekçi düşmanını bu partiye destek vermeye devam edebilirsiniz. Saldırı paketlerinin daha kolay uygulanabilmesi için “Finans-Kapital”ın CHP gibi sol görünümlü bir partiye de ihtiyacı var, hazır seçim de yaklaşıyorken, geçmişte SHP’ye yaptığımız gibi bu kez de CHP’ye destek kampanyaları için kolları sıvayabilirsiniz. Bunda özgürsünüz. Ama şu “devrimcilik” maskesini artık bir yana bırakın. Yaptıklarınıza yakışan neyse buna uygun sıfatlar taşımaya bakın.

Küfür metninden küfür parçaları...

“Kızıl Bayrak kim?”

“Geçmişin Maoculuğundan bir gecede AEP’çiliğe transfer olan ve ‘halkın sülalesi’ olarak adlandırılan grupların ikisinden kopanların her nasılsa biraraya gelerek oluşturdukları bir grupçuk. Döllenme yeri de, ana karnı da, doğum yeri de, Türkiye toprakları değil de, Avrupa olduğu için, yani sunni döllenme sonucu bir doğum olduğu için adeta bir zihinsel özürlü hilkat garibesi.”

“Varsın kendi kendine çalsın oynasın denebilirdi. İş terbiyesizliğe vardırınca haddini bildirmek farz oldu. Gerçi sunni döllenmeyle üremiş hilkat garibesi tüp bebeğin terbiyesizliği de ciddiye alınmayabilirdi.”

“A benim hilkat garibem, a benim ucube tüp bebeğim. Nakliyat-İş ne yapsın, Devrimci Mücadele ne yapsın? Senin derdine tıp bilimi henüz çare bulabilmiş değil. Yaradan böyle yaratmış.”

“İnsan şımarmaya görsün bir kere... Hele bu şımaran, cenin dönemini ana karnında değil de Avrupa emperyalist kenefinde tamamlamış ve orada doğmuş bir tüp ucubesiyse; terbiyesizce şımarıklığı; aşağılık jurnalciliğe kadar varır.”

“Bre aşağılık çıfit!.. Bre Avrupa emperyalizminin kenefinde döllenmiş ucube!.. Bre jurnalci küçük PDA!.. Türkiye’de devrimcilik yapmak, hele işçi sınıfı devrimciliği yapmak; Avrupa emperyalizminin kenefinde serseri mültecilik yapmaya hiç benzemez.”

“Kızıl Bayrak bilmem neresini yırtсын istediği kadar.”

“Devrimci Mücadele’ye karşı soysuzca provakasyona vardırın bu küçük PDA’cılara artık DUR demenin zamanı gelmiştir.”

“Zihinsel özürlülerin bir özelliği de kimilerinin hafızalarının çok kuvvetli olmasına karşılık, kimilerinin hafızasının çok denecek kadar zayıf olmasıdır. Bir çeşit zihinsel özürlü sayılan bunaklarda da rastlanan en belirgin özellik hafıza karmaşası ve hafıza kayıdır. Sizi. hangi kategoriye gireceğinizi araştırarak kadar, dikkate değer bulmadığımızdan; ne çeşit olduğunuzu artık siz karar verin.”

“KB muhabirinin sendika yöneticileri ile tanışıklığını ve onların Direnişçi hoşgörüsünü istismar ederek at sineği gibi tebelleş olması da...”

“KB atılıyor Gintem işçisinin önüne: ‘Onu alma beni al.’ Hiç şansın yok a benim ‘fitne-ficur’um. Finans-Kapital sanatçısı Sezen’in bile şans var. çünkü kendince bir cazibesi var. Ama senin hiç şansın yok ‘hilkat garibe’m.

“KB nasıl olduysa (nasılını çok iyi biliyoruz, az sonra ona da gireceğiz) düşük karakterli bir işçiyi kafalamış. Sevinçten uçuyor. Bizim KB, kedi olalı beri bir fare yakalamış.”

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:185, 15 Ocak '98, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Partiye karşı provokasyon

10 yıldır çok yönlü bir parti inşa süreci yaşayan komünist hareket kamuoyuna 15 Eylül 1997 tarihli bir deklarasyon yayınladı. *"Herşey Parti İçin! Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin!"* başlığı taşıyan bu deklarasyonda, partinin kuruluş kongresini toplayarak partiyi ilan etmenin kendisi için artık güncel bir sorun haline geldiğini açık ve net bir tutumla ortaya koydu ve yaptığı değerlendirmelerle bunu gerekçelendirdi.

İllegal bir komünist örgütün kendi 10 yıllık sürecini bir parti kuruluş kongresi ile taçlandırma güncel hazırlığı içinde olduğunu bu denli açık bir biçimde ortaya koymasının kuşkusuz yaratacağı bazı riskler vardı. Fakat buna rağmen bu denli açık bir tutum ve çağrı ile ortaya çıkılması hiç de kaba bir ihtiyatsızlığın ifadesi ya da doğacak riskleri küçümsemenin bir sonucu değildi. Tam tersine, konu enine boyuna tartışılıp irdelenmiş, böyle açık bir tutum ve çağrının yaratacağı lehte ve aleyhte sonuçlar değerlendirilmiş, sonuçta, partinin kuruluş kongresi için açık bir çağrı yapmanın politik açıdan kesin olarak doğru, yararlı ve dahası zorunlu olduğu sonucuna varılmıştır. Bu, yalnızca hareketin iç maneviyatını yükseltmek, tüm dikkatleri ve enerjiyi kamuoyu önünde ortaya konulmuş tarihsel önemde bir iddia üzerinde yoğunlaştırmak bakımından yararlı görülmemiş, fakat aynı zamanda, sınıf bilinçli ya da bu bilince yakın işçilere ve kendi dışımızdaki sosyalizm potansiyeline karşı da bir görev ve sorumluluk olarak ele alınmıştır. Toplumumuzun tek tutarlı devrimci sınıfını temsil etmek ve ülkemizin bugüne kadarki devrimci ve sosyalist birikimini en ileri noktadan kucaklamak iddiasındaki bir partinin, beklenmedik bir anda değil, fakat kuruluş süreci ilan edilmiş, bu çerçevede propaganda ve çağrılara konu edilmiş bir kongre hazırlık sürecinin ardından kurulmasının politik açıdan tek doğru davranış olacağı sonucuna varılmıştır. Nitekim bu bakış ve değerlendirmenin bir sonucu olarak, ortaya "Herşey Parti İçin! Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin!" şiarı atılmış ve basınıımızda buna uygun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürülmüştür.

Politik açıdan bu doğru tutumun sakıncası ise, doğal olarak, siyasal polis dikkatinin çok özel tarzda hareketimiz üzerinde yoğunlaşması olacaktı. Yıllardır işkenceli sorgularda "size partiyi kurdurmayacağız", "buna ilişkin hazırlık ve birikiminizi her seferinde yeni saldırılarla boşa çıkaracağız" diyenlerin, elbette ki kuruluş kongresi çağrısı yapan bir harekete karşı doğrudan ve dolaylı saldırıları özel bir tarzda gündeme gelecekti. Türkiye gibi devletin bir kontra çetesine dönüştüğü bir ülkede bunun ne anlama geldiği ise fazlasıyla

açıktı. Fakat bunun yarattığı ciddi boyutta riskler ve sakıncalar ne olursa olsun hareketimizin bunu göğüsleme kapasitesine sahip olduğu sonucuna varıldı ve sürecin açık bir çağrı eşliğinde, yaşanması tercih edildi.

Kongre sürecini açık çağrılar eşliğinde yaşamının yarattığı riskin anlamını ve etkisini tam olarak değerlendirebilmek için şu temel önemde gerçeğin gözönünde bulundurulması gerekir. Sözkonusu olan, herhangi bir devrimci örgütün değil, fakat Türkiye'de Marksizm-Leninizm teorisine ve işçi sınıfı hareketine dayalı bir partiyi inşa etmek iddiasındaki bir komünist hareketin partileşme girişimiydi. Bizzat deklarasyonumuzun değerlendirmeleri, atacağımız adımın önüne çıkarılacak muhtemel engellerin çapı ve şiddeti konusunda yeterli politik açıklığı sağlıyordu.

Nitekim "Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin!" başlığı taşıyan ve komünist hareketimizi *"Türkiye'nin son 30 yıllık birikiminin bir üst düzeyde yeniden üretiminin ve geliştirilmesinin somut bir ifadesi"* olarak tanımlayan deklarasyonumuz, *"Devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf"* bütünsel kavrayışına dayalı bir parti inşa sürecinin bilançosunu şöyle özetliyordu:

"Bugün bilanço ortadadır.

Dünya'da ve Türkiye'de her açıdan elverişsiz olan bir dönemde, geçmişle devrimci bir hesaplaşmayı başaran, bunu ideolojik bir kimlik olarak özetleyen, ihtilalci bir örgütsel kimlikte somutlayan ve sınıf içinde ete-kemiğe büründürmeye çalışan bir hareket yaratılmıştır ve bu hareket bugün kendini parti olarak ilan edecek bir aşamaya gelmiştir. Başarı ideolojik çizginin başarısıdır. Başarı, ulusal ve uluslararası ölçekte, tüm devrimci birikimi özümseyen, hatalı ve eskimiş olanla hesaplaşan, fakat devrimci bir akımı ileriye taşıyacak tüm birikim ve kazanımları da özenle, titizlikle sahiplenilen tutumun başarısıdır. Bu sonuncu noktayı her zaman vurguladık ve burada bir kez daha özellikle vurguluyoruz. Komünist hareket Türkiye'nin yakın dönemdeki devrimci teorik ve pratik birikiminin olgunlaştırdığı zemin üzerinde, bu zeminden ileriye doğru bir sıçramanın ürünü olmuştur."

Bu bilançonun aynı dönemde basınıımızda yeralan kapsamlı değerlendirmeler içinde ayrıntılı olarak irdelendiği ise bilinmektedir. (Bkz. *"Partili Kimliğin Birikimleri"*, *"Sol Hareket Üzerine Değerlendirmeler"*, *"Önderlik Boşluğu ve Önderlik İddiası"* başlıklı temel yazılar.)

Komünist hareketin sağladığı başarı ve birikimin önemi ve anlamının devrimci hareketin toplamında ne kadar anlaşılabilirliği henüz bir ölçüde

tartışmalı olsa da, siyasal polisin bu konuda açık bir fikre sahip olduğu, EKİM şahsında yeni ve temelden farklı bir hareketle yüzyüze olduğunun bilincinde olduğu tartışmasıdır. Dolayısıyla biz ne burjuvazinin sınıf bilincini ne de onun ulusal ve uluslararası çaptaki muazzam deney birikimini küçümsedik. Tercihimizi de bunu gözeterek yaptık.

Burjuvazi, onun siyasal çıkarlarının bekçisi odaklar, gerçek komünist konum ve kimliğin ne olduğunu çok iyi bilirler. Aynı şekilde, modern bir burjuva toplumda sonuca gitme yeteneğine sahip biricik konum ve kimliğin ne olduğunu da iyi bilirler. Ve nihayet, bize "size partiyi kurdurmayacağız" diyenler, partili kimliğin ne demek olduğunu da çok iyi bilirler. Nitekim sermaye düzeninin bekçileri tüm bunları çok iyi bildiklerini ve gereklerini gözetken bir davranış içinde olduklarını geline yerde artık dışa da vuruyorlar.

Tüm devrimci çevrelerce kontrgerillanın devrimci örgütlere karşı bir provokasyon yayını olduğu çok iyi bilinen "Kızıl Ordu Bülteni"nin 10 Aralık '97 tarihli son sayısını yine önemli ölçüde komünistlere ayırması, bunun güncel göstergelerinden biridir. '98 yılını bize karşı bir fiziki imha yılı ilan eden bu kontra yayını, komünist harekete yönelik sayfalar dolusu saldırının ardından, sözünü şöyle toparlıyor: "Yazılarımızın (tehditlerimiz ve kara çalmalarımız demek istiyor) muhatabı EKİM'in başını çektiği birkaç örgüttür. Yoksa bu ülkede 40'a yakın örgüte hiçbir sorunumuz yoktur. Onlar yazdıklarımızı üzerine alınamasın, onlara kapımız her zaman açıktır."

"EKİM'in başını çektiği birkaç örgüt"! Bu cümlelerin içinde gerçekte koca bir değerlendirme gizli. Herkes çok iyi biliyor ki bu ülkede zaten sözü edilebilir yalnızca "birkaç" devrimci örgüt var. EKİM de içinde bunların sayısı bir elin beş parmağını, yani kontra yayınının ifadesiyle "birkaç"ı geçmiyor. Solun geriye kalanı ya reformist legal partilerden ya da şekilsiz ve ciddiyetsiz dergi çevrelerinden oluşuyor. İşte devletin kontra çetesi dosdoğru bu "birkaç" örgüte işaret ediyor. (Nitekim saldırılarını da hep bu örgütlere yöneltiyor.) Bu işaretleme, devletin son "Siyaset Belgesi"nin "aşırı sol" ile "ılımlı sol" değerlendirmesi ve ayırımına da tam olarak oturuyor. Ne diyor kontra yayını, "EKİM'in başını çektiği birkaç örgüt" dışında, "bu ülkede 40'a yakın örgüte hiçbir sorunumuz yok"!

Bu iki kısa cümlede, gerçekte devletin komünist harekete, devrimci harekete ve reformist harekete ilişkin değerlendirmesi tüm çıplaklığı ile yansıyor. Bu, komünist hareketin sol hareket üzerine yaptığı değerlendirmelerin, "Siyaset Belgesi"nin ardından bu kez de kontrgerillanın provokasyon yayını üzerinden

bir doğrulanmasından başka bir şey değildir.

Kuşku yok ki düşman gerçek düşmanlarını herkesten çok ve çok iyi tanıyor.

Fakat karşı karşıya bulunduğumuz akıllılığı ölçüsünde kalles de olan bir düşmandır. Devrimci örgütlere karşı fiziki darbe ve imha girişimlerinin pek sonuç vermediğini, bu yolla yaratılan tahribatın çok geçmeden onarıldığını gördüğü ölçüde, dikkatini gitgide daha çok iç kargaşa ve moral çöküntü yaratmaya yönelik girişimlere veriyor. Biz bu doğrultudaki doğrudan ve dolaylı girişimlerin sürekli bir hedefi durumundayız ve dikkate değerdir, parti inşa sürecimizin partinin ilanına varacağı bir evrede, kontra çetesinin bize yönelik bu doğrultudaki girişimleri de özel bir yoğunluk kazanıyor.

Komünistler 1 Ekim 1996 yılında her yıl yaptıkları yıldönümü değerlendirmelerinin bir yenisini yapmışlardı. *"Komünist Hareket Parti Olmanın Eşiğinde"* başlıklı bu değerlendirme, kontra çetesini anında harekete geçirdi. Gerek başlık, gerekse bu başlık altındaki değerlendirme, dıştan bakıldığında, komünistlerin partiyi ilan edecek bir kuruluş kongresini o dönemde (1996 sonu) toplayacakları izlenimi yaratıyordu. Devletin kirli işler bölümünü harekete geçiren de zaten bu yanıltıcı izlenimdi. Ortaya bir "EKİM-Devrimci Öncü" iddiası atıldı ve bu imza kullanılarak yoğun bir provokatif saldırıya geçildi. Neredeyse üç ay boyunca aralıksız süren ve esaslı bir imza altında çeşitli yerlere faks ve mektuplar göndermek olan bu girişimin amacı kaleme alınan provokasyon metinlerinden olduğu gibi yansıyor. "10 yıllık" sürecin bir başarısızlık olduğu, bu çerçevede ortaya konulan "parti iddiası"nın dayanaktan yoksun bulunduğu, hareketin önderliğinden hesap sorulması gerektiği ve sorulacağı argümanlarına dayalı bu provokasyon saldırısı, EKİM'de bir iç bölünme olduğu ("EKİM-Devrimci Öncü"! görüntüsü yaratmayı amaçlıyor, böylece ortaya konulan parti iddiasını kendince zayıflatıp lekelemeye çalışıyordu. Bu çerçevede o günlerde bazı devrimci çevrelerle aramızdaki polemiklerde bize karşı taraf olmaktan bile yarar umulabiliyordu. Bu doğaldı, zira o dönemin özel hedefi bizzat, saldırının bizim üzerimizde yoğunlaştırılması gerekiyordu.

Bu provokasyon o dönem ilan edileceği sanılan parti adınıma karşıydı ve kontra çetesi bu sanısının dayanaksız olduğunu farkederek etmez de (Ocak '97 başı oluyor bu) giderek komediye dönüşen bu "EKİM-Devrimci Öncü" oyununa bıçakla kesilmesine son verdi. Bir not olarak ekleyelim ki, şimdilerde bizi yeniden birinci dereceden hedef ilan eden kontra yayını

("Kızıl Ordu Bülteni") da aynı dönemde komünist hareketi hedef tahtasına oturtan yayınlarına başlamıştı.

Salt bu provokasyon yayınlarının somut içeriği değil, fakat bir dizi başka veri de, devletin kirli işler bölümünün, devrimci akımların maneviyatını kırmayı ve "bölünme", "iç kargaşa" vb. görüntülerle bu akımların kendi dışındaki ve kitleler içindeki imajını zedelemeyi özel bir yöntem olarak öne çıkardığını gösteriyordu. Yine dikkate değerdir; işkenceciler, çözemedikleri komünistleri, "örgüt kurallarının ve disiplinin gereklerine uymayan", böylece yakayı ele vererek bu yolla örgütünün boş yere sıkıntıya sokan "kötü devrimciler" olduklarına inandırmak için, uzun saatleri bulan telkinleri özel bir yöntem olarak kullanmaya bu ara çok özel bir ağırlık veriyorlar. Özetle düşman bugün artık, gerek örgütler gerekse bireyler şahsında, bir moral ve özgüven çöküntüsü yaratmayı asıl amaç olarak gözetiyor ve buna göre hareket ediyor. Bir örgütte iç güvensizliği körüklemek, özellikle hareketin önderliğine olan güveni sarsmak, bir iç otorite zaafiyeti doğurmak, dışa karşı ise örgütte "karışıklık", "görüş ayrılığı", "bölünme" vb. olduğu görüntüsü yaratmak -doğrudan ve dolaylı provokasyonlarla ulaşılmak istenen sonuçlar bunlardır. (Çok ilginçtir, gerek provokatif yayınlarda gerekse işkenceli sorgularda, "burjuva MK'nız" söylemi, burjuvazinin bu eli kanlı ve karanlık ruhlu uşaklarının en çok kullandığı argümanların başında gelmektedir!)

Sonuç olarak düşman, fiziki darbelerin kolayca onarılacağını, onarılması güç olanın ise tam da moral ve iç güven alanındaki tahribatlar olduğunu çok iyi biliyor ve buna uygun yöntemler geliştiriyor.. Bunu yalnızca onyılların genel deneyimi sayesinde değil, fakat son yıllardaki kendi somut icraatlarından ve bunun somut sonuçlarından dolayı da çok iyi biliyor. (Yakın zamanda Ankara'da açığa çıkarılan provokatörün yaptığı açıklamalara göre, bilgi verdiği odaklarca kendisine en sık sorulan soru, "örgütte görüş ayrılığı var mı?" sorusudur. Demek ki, siyasal polis bir örgütte en çok "iç çatlaklar" üzerinden işlem yapmanın sonuç alıcı olacağını düşünüyor. Bu kendini devrimci ya da sol gruplar arası ilişkilerde de gösteriyor. "İç çatlaklar" aynamak her zaman düşmanın en sinsi, en kirli ve elbetteki en tahrip edici yöntemidir.)

'96 yılındaki yıldönümü değerlendirmesinden isabetsiz güncel sonuçlar çıkararak harekete geçenlerin, parti kuruluş kongresinin toplanmasının açık bir çağrı olarak ortaya atıldığı bir durumda eli-kolu bağlı beklemeleri elbette beklenemezdi. Dahası, kontra çetesinin, "EKİM-Devrimci Öncü" türünden hiçbir etki ve sonuç yaratmadığını geçen yılın aylar süren denemesinden bildiği gülünçlüklerle bu kez baş vurmayacağı, daha sağlam ve daha inandırıcı girişimlere ihtiyaç duyacağı da yeterince açıktı. Belli ki bu çerçevede Ankara'daki provokasyona (ajanlaştırmaya) belli umutlar bağlanmıştı, fakat bu örgütümüzce deşifre edildi ve tümünden boşa çıkarıldı.

Bugün sinsi hazırlıkların bütün hızıyla sürdüğünü, yeni girişimlerin hazırlandığını tahmin etmenin bir güçlüğü yoktur. Yerel örgütlerimize

uygulanan sürekli basınç ve kitle eylemlerinde açık alan kortejlerine uygulanan çok özel taciz (yoğun kamera çekimi vb.) siyasi polisin hareketimize yönelik hazımsızlığına bir göstergedir. Kaldı ki bu hazımsızlığı ve bu çerçevedeki kirli niyetleri Aralık '97 tarihli kontra bülteni en açık biçimde ortaya koymuş da bulunuyor. "Başını EKİM'in çektiği birkaç örgüt" ifadesi, komünist hareketin baş hedef ilan edildiğinin bir anlatımıdır.

Ve bu açık ilanın gündeme getirildiği 10 Aralık '97 tarihi (kontra bülteninin taşıdığı tarih), ilginç bir rastlantıyla, tam da bir kentteki açık alan çalışması içinde gündeme getirilen ve gerisindeki gerçek saikler henüz tam olarak aydınlanmayan bir provokasyonla üstüste düşmektedir. Bu olayın aydınlanması, devletin kirli işler bölümünün hareketimize, çok daha somut olarak da parti adımıza karşı hazırladığı karanlık girişimlere kuşkusuz yeni açıklıklar getirecektir.

Temel unsurları kamuoyuna ayrıca açıklanacak olan bu provokasyon hakkında şimdiden kesin olan olgular şunlardır: Gerek zamanlaması, gerek kullanılan temel argümanlar, gerek izlenen yöntemler ve gerekse güdülen amaç bakımından, bu provokasyon, nesnel olarak karşı-devrimci nitelik taşımaktadır. Şöyle de söylenebilir: Başarılı bir sızma durumunda parti adını boşa çıkarmak için düşmanın yapmak ve yaptırmak isteyeceği neyse bu provokasyon çerçevesinde de aşağı-yukarı bunlar yapılmıştır.

Provokasyonun aktörü durumundaki ikiliden biri, net bir biçimde, ancak provokatörlere özgü olabilecek tutum ve davranışlar göstermiştir. İş dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak için, kirli yöntemlerle aldatıp icraatlarında bir süre için "araç" olarak kullandığı kişi hakkında "karşı tarafın adamı olabileceği" üzerine kara çalmalara kadar varmıştır. Tam da önüne, yürüttüğü provokatif faaliyetin (ön soruşturma ile elde edilen) kapsamlı bilgi ve belgelerinin somut olarak konulacağı bir sırada bu sözkonusu kişinin hareketimizin denetimi dışına kaçması (oysa soruşturmanın sağlıklı yürüyebilmesi için üzerine düşenleri yapacağına dair kesin söz vermişti!), kişiliği üzerindeki kuşku ları özel bir tarzda ayrıca ağırlaştırmıştır. Yapılanların yoldan çıkanlara özgü bir karşı-devrimci ruh halinin ağır yansımaları mı, yoksa daha özel bir karşı-devrimci misyonun gerekleri mi olduğunu bu aşamada söyleyebilecek durumda değiliz. Şimdilik şu kadarını söyleyelim: Sonuçları bakımından bugün için bloke edilen ve boşa çıkarılan bu provokasyon mutlaka aydınlatılacak ve ortada karşı-devrimci bir suç varsa hak ettiği karşılığı kesin olarak bulacaktır.

Bize partinin kurdurulmayacağı iddiasına dönüyoruz. Düzenin bu kanlı ve karanlık bekçilerine yanıtımız şudur: Bu iş için artık geç kaldınız. Parti herşeyden önce ideolojik-politik ve örgütsel bir kimliktir ve bu kimlik çoktan yaratıldı bile. Buradan geriye dönüş yoktur, bu mümkün değildir.

Ekim

(Bu yazı Ekim'in 15 Ocak 1998 tarihli 185. sayısında yayımlandı.)

28-29 Ocak 1921'i Unutma

M. Suphi 1883'te Giresun'da doğmuştur. Babası eski Konya Valisi Ali Rıza, annesi Samsunlu Memnune hanımdır. Ailece Samsunlu'durlar. İlk tahsilini Kudüs ve Şam'da, yüksek tahsilini Paris Siyasi Bilimler'de tamamlamıştır.

Mustafa Suphi Yoldaş'ın haksızlığına karşı son derece tepkili yapısının nedenini şöyle belirtelim. Sinop'ta bir toplantıda bulunduğu sırada oranın jandarma bölük komutanlığına sürgünde ve ceza evindeki yoldaşlarına işkence uygulandığını söylediği anda, zevk duyduğunu söyleyen jandarma yüzbaşısını elindeki bastonu ile dövmüş. İşte Sinop zindanlarına atılır. M. Suphi'nin küçük bir tekne ile arkadaşları ile birlikte karadenize açılması Sinop'tan kaçışı. Ancak kaçan grup Rusya'ya vardıktan sonra çoğu batı ülkelerine sığınır. Suphi ise Rusya'da kalır. Savaş çıkınca Sibiry'a sürülür. O dönem Rusya Türkiye'den kaçanların memleketidir.

M. Suphi savaş tutuklusu addedilerek Sibiry'a, Kırgızistan'a gönderildi. Orada 17 Ekim Devrimine aktif katılan M. Suphi sonra Moskava'da Centra Muskam Enternasyonal propaganda bölümünü oluşturdu. Yani müslüman komiserliğinde çalıştı. Doğu halkları şovenizme karşı burada savaştı. Türk savaş tutukluları ve tüm Türkler için Yeni Dünya isimli bir haftalık sosyalist dergi çıkardı. Bu çerçevede sağlam Türk marksistlerin çekirdeği oluştu. İşte bu çabası sonucu ve Rusya K.P Tüzüğü ile aynı olan tüzüğün tek bir komünist örgütte birleşmeyi sağladı...

Komünist Enternasyonal'in Mart 1920'de yapılan Kuruluş Kongresi'ne

katıldı ve bir konuşma yaptı. Bakü'de 1920'de yapılan Ulusal Toplumsal Kurtuluş İçin Birinci Doğu Halkları Kurultayı Başkanlık Divanı'nda Türkiye'yi temsilen yer aldı. Türkiye kızıl ordusunu kurdu. Türkiye komünist hareketinin kollarının birleşmesini sağladı ve tek bir çatı altında toplanmasını gerçekleştirdi. Birleşme ve Kuruluş Kongresi olan 10 Eylül 1920'de Bakü TKP 1. Kongresi'nde hareketin ilk önderi olarak Genel Başkan seçildi. Komünist hareketin ideallerinin formüle edildiği ilk programın hazırlanmasına katıldı. M. Suphi Türkiye Komünist Hareketi'nin Enternasyonal bileşeni, Dünya Komünist hareketinin, Alman Spartaküsleri'nin, büyük Ekim Devrimi'nin bağrında yetişmiş, esinlenmiş ve organik olarak Dünya Komünist Hareketi'nin bir bileşeni olmuştur.

TKP yöneticisi yoldaşlarıyla birlikte anayurdun işgalcilerden kurtarılması için, kurtuluş mücadelesinde görev başında olmak için Türkiye halklarının bağrına, Anadolu topraklarına geldi. M. Suphi ve yoldaşları, Türkiye burjuvazisinin yani kemalistlerin haince, tuzak ve tertipleri sonucu 28-29 Ocak 1921 gecesi Yahya, Kahya ve Topal Osman gibi kiralık, barbar uşaklar tarafından katledilmiştir. Bu önderlerimizin kızıl kanları ile Karadeniz kızıla boyanmıştır. **İnsanlık, bu kemalist, faşist barbarlığı unutmayacak ve 15 yoldaşımızın elindeki Kızıl Bayrağı, günümüzün komünistleri onurla sınıfsız toplumu kurana dek taşıyacaktır.**

Komünist işçi Ali Eriş

CENEVRE HALKEVİ'NDEN AÇIKLAMA

Dünya Emperyalist-Kapitalist sistemi genelde bağımlı ülkelerdeki işçi ve emekçi sınıflara özellikle de kendi işçi sınıfına yönelik saldırıları gün geçtikçe yoğunlaşarak devam ediyor.

Uluslararası sermayenin saldırılarına karşı hergün dünyanın dört bir yanında mücadele bayrakları açılıyor. Son günlerde Fransa'da ki kamyoncuların yaptığı genel direniş bunun en somut örneklerinden sadece biridir. Çeşitli ülkelerde sermaye sınıfına karşı yükselen eylemlerin en büyük eksikliği: hem eylemlerin yapıldığı ülkelerde hem de uluslararası alanda sınıf dayanışmasından yoksun olmasıdır. Bu dayanışmanın olmaması bile sermaye sınıfına karşı yürütülen mücadele ve direnişlerde istenilen sonuçların elde edilememesinin en önemli nedenlerinden birisidir.

Bu gün uluslararası sermayeyi güçlü kılan nedenlerden birisi de zaten işçi sınıfının ulusal ve uluslararası dayanışmadan yoksun olmasıdır. İşçi sınıfının ve emekçi halkların ulusal ve uluslararası sınıf bilinçli örgütlü mücadelesi yapılmadığı sürece uluslararası sermayeye karşı mücadele etmek, zaferler kazanmak mümkün değildir.

İşçilerin "ortak direniş-ortak komite" şiarlarıyla direndiklerinin ilk müjdelerini alıyoruz Türkiye'den. TIBSET-RESLAN-BRANDI işçilerinin Dünya ve Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halklara örnek olacak bu

direnış cephesini coşkuyla selamlıyoruz.

İnanıyoruz ki işçilerin "ortak direniş-ortak komite" öncülüğünde yürüttükleri direniş işçilerin zaferiyle sonuçlanacaktır. Yeter ki "ORTAK DİRENİŞ-ORTAK KOMİTE" kararlılığından taviz verilmesin. Yeter ki sermayenin çeşitli ayak oyunlarına aldanılmasın. Yeter ki sendika ağalarının ihanetine boyun eğilmesin. Yeter ki işçilerin üretimden gelen güçlerinin bilincinde sapmalar olmasın. İşte o zaman kazanan işçi sınıfı, kaybeden sermaye sınıfı olacaktır.

"Ortak Direniş-Ortak Komite" bilinciyle sürdürülen direnişiniz şimdiden Avrupa'daki işçilerin sempatisini kazanmıştır. Avrupa'nın her alanında olduğu gibi Cenevre'deki Türkiyeli, Kürdistanlı, İsviçreli ve diğer uluslardan işçiler direnişinizi yakından takip etmekte. Uluslararası sınıf dayanışması bilinciyle maddi ve manevi olarak her zaman sizlerle birlikte olduğumuzu unutmamanızı diliyoruz.

"ORTAK DİRENİŞ-ORTAK KOMİTE" şiarlarıyla direnen işçilerimize 900 İsviçre Frangı maddi destekte bulunuyoruz.

Zafer.er ya da geç örgütlü , sınıf bilinçli, direnen işçilerin ve emekçilerin olacaktır.

YAŞASIN ENTERNASYONAL SINIF DAYANIŞMASI.

Mustafa Suphi ve 14 komünist yoldaşı 77 yıl önce katledildiler

28 - 29 Ocak 1921'i unutma!

KALBİM

...
Saplı göğsüme 15 kara saplı pıçak
Kalbim yine çarpıyor
Kalbim yine çarpacak!...

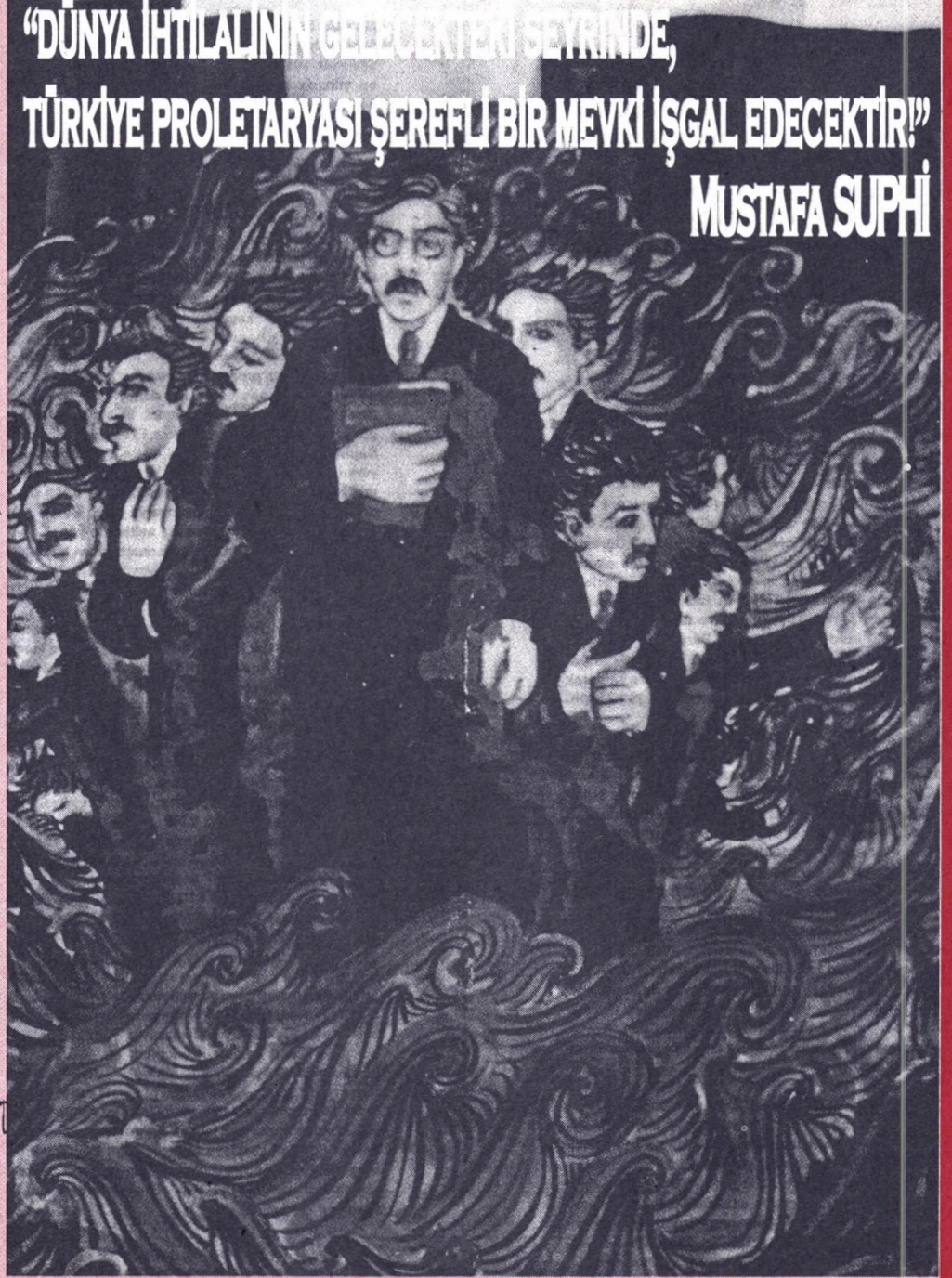
Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdı 15 alev
kırıldı göğsümde 15 kara saplı pıçak...
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor

ÇAR-PA-CAK!!!

Nazım HÜKMET

"DÜNYA İHTİLALININ GELECEKTEN SEYRİNDE,
TÜRKİYE PROLETARYASI ŞEREFLİ BİR MEVKİ İŞGAL EDECEKTİR!"
MUSTAFA SUPHI

SUPHİLER'İN PARTİ, DEVRİM, SOSYALİZM
DAVASI YASIYOR!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete